

The book cover features a collage of images: a yellow fish in the bottom left, a yellow and orange textured background in the top left, a red and white checkered pattern in the top right, a blue textured background in the middle right, and a yellow bottle with a red cap in the bottom right. The title is centered in a blue box.

Her
Otostopçunun
Galaksi
Rehberi
DOUGLAS
ADAMIS
TÜRKÇESİ: SERHAT DİALIKI

DOUGLAS ADAMS

HER OTOSTOPÇUNUN GALAKSİ REHBERİ

Çeviren: Serhat Dalkır

Jonny Brock, Clare Gorst ve tüm öbür Arlingtonianlılarca sunulan çay, ilgi ve rahat koltuk için

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi

Galaksimizin haritası bile çizilmemiş ücra bir köşesinde, pek fazla bilinmeyen Batı Sarmalı kolunda gözden ırak, küçük, sarı bir güneş vardır. Bu güneşin yörüngesinde, aşağı yukarı doksaniki milyon mil uzaklıkta, pek göze batmayan yeşil-mavi bir gezegen vardır. Bu gezegende yaşayan maymundan türemiş yaşam biçimleri o kadar ilkeldirler ki dijital saatlerin çok parlak bir buluş olduğunu düşünürler hâlâ. Bu gezegenin şöyle bir derdi vardır - ya da daha doğrusu vardı-: üzerinde yaşayanların büyük bir bölümü yaşamlarının büyük bir bölümünde mutsuzdular. Bu soruna birçok çözüm önerildi, fakat çözümlerin çoğu küçük yeşil kağıt parçalarının hareketlerine ilişkindi. Bu da çok saçmaydı çünkü eninde sonunda mutsuz olan küçük kağıt parçaları değildi. Böylece sorun varlığını sürdürdü; insanların çoğu rahatsızdı, birçoğu da sefil, dijital saati olanlar bile.

Her şeyden önce ağaçlardan inmekle büyük bir yanlış yaptıklarını düşünenlerin sayısı günden güne artıyordu. Bazıları ise aslında ağaçların bile kötü bir yer olduğunu, okyanusları terketmemiş olmaları gerektiğini söylemekteydi.

Sonra, adamın birinin sadece değişiklik olsun diye, insanlara iyi davranmanın ne kadar hoş olabileceğini söylediği için bir ağaca çivilenmesinden yaklaşık olarak ikibin yıl sonra, bir Perşembe günü, Rickmonsworth'da küçük bir kafede yalnız başına oturan bir kız birdenbire bütün bu zaman içinde ters giden şeyin ne olduğunu kavrayıverdi. Artık kız dünyanın nasıl iyi ve mutlu bir yer haline getirilebileceğini biliyordu. Bu kez doğrudu, bu çözüm işleyecek ve kimsenin bir yerlere çivilenmesi gerekmeyecekti.

Üzücü olan, kızın bir telefon bulup da buluşunu binlerine söyleyemeden, korkunç ve aptalca bir felaketin gerçekleşmesi ve bu parlak fikrin sonsuza kadar yitip gitmesi. Bu o kızın öyküsü değil. Fakat o korkunç ve aptalca felaketin ve bazı sonuçlarının öyküsü. Aynı zamanda bir kitabın, "Her Otostopçunun Galaksi Rehberi" adında bir kitabın öyküsü. Kitap bir Dünya kitabı değil, Dünya'da hiç yayınlanmadı, o korkunç felaket olana kadar da hiçbir Dünyalı onu görmedi, hattâ adını bile duymadı. Yine de baştan sona dikkate değer bir kitap.

Gerçekte, belki de Küçük Ayı takımyıldızının hiçbir Dünyalı'nın duymadığı büyük yayınevlerinin çıkardığı bütün zamanların en dikkate değer kitabı. Yalnızca dikkate değer değil, aynı zamanda büyük bir başarının sahibi de: “Gezegenlerarası Ev Bakımı Derlemesi'nden daha popüler, “Sıfır Yerçekiminde Yapılabilecek Elliüç Şey Daha 'dan daha çok satmış, ve Oolon Colluphid'in bombası felsefe üçlemesi “Tanrı Nerede Hata Yaptı,” “Tanrı 'nın En büyük Yanlışlarından Birkaçı Daha,” ve “Kimdir Bit Tanrı Denilen,” kitaplarından daha tartışmalı bir kitap.

Galaksi'nin Dış Doğu Kıyısı'nın daha rahat uygarlıklarında Her Otostopçunun Rehberi, bütün bilgi ve bilgeliğin standart kaynağı olan Galaktika Ansiklopedisi'nin yerini daha şimdiden aldı bile, çünkü birçok eksiğine ve uydurma, ya da en azından aşırı derecede eksik bilgi içermesine rağmen, daha eski olan öncekini iki noktada yaya bırakıyor: Birincisi, biraz daha ucuz, İkincisi, kapağının üzerinde büyük dostça harflerle “Paniğe Kapılmayın” yazmakta.

Fakat o korkunç ve aptalca Perşembe'nin olağandışı sonuçlarının ve bu sonuçların dikkate değer bu kitapla çözülemez biçimde iç içe geçmesinin öyküsü çok yalın biçimde başlıyor. Bir evle başlıyor.

1

Köyün hemen ucundaki yamaçta tek başına duran evden Batı Yakası'nın uçsuz bucaksız tarlaları görünmekteydi. Evin dikkat çekici hiçbir yanı yoktu. Aşağı yukarı otuz yaşlarındaki gecekonduyu andıran karemsi, tuğladan yapılmış bir yapıydı ve ön tarafındaki dört pencere boyutları ve oranlarıyla gözü hoşnut etmekten oldukça uzaktı.

Evin yalnızca bir tek kişi için bir anlamı vardı: Arthur Dent, çünkü bu onun içinde yaşadığı evdi. Neredeyse üç yıldır, kendisini sinirli ve alıngan yapan Londra'dan ayrılalıberi burada oturuyordu. Otuzlarında, uzun boylu, siyah saçlıydı ve hiçbir zaman kendisiyle barışık değildi. Arthur Dent'i en çok tedirgin eden insanların biteviye niye bu kadar endişeli görüldüğünü sormalarıydı. Arkadaşlarına her zaman sandıklarından daha ilginç olduğunu söylediği yerel radyoda çalışıyordu. Gerçekten de öyleydi -arkadaşlarının çoğu reklamcıydı.

Çarşamda gecesini şiddetli bir yağmur yağmıştı, yol ıslak ve çamurluydu. Oysa Perşembe sabahı Arthur Dent'in evine son kez vuran güneş pırıl pırıl parlıyordu. Belediye Konseyi'nin evi yıkıp yerine bir karayolu geçidi yapma kararı henüz Arthur'a uygun biçimde tebliğ edilmemişti. Perşembe sabahı saat sekizde Arthur kendini pek iyi hissetmiyordu. Uyandığında gözleri kan çanağına dönmüştü. Kalktı, bulanık gözlerle odasında dolaştı. Pencereyi açtı, buldozeri gördü. Terliklerini bulup ayaklarını yere vura vura banyoya yöneldi.

İşte fırçanın üzerinde dişmacunu, -öyleyse fırçala. Tıraş aynası - tavanı gösteriyor. Düzeltti. Bir an için ikinci bir buldozer görüntüsü yansıdı banyonun penceresinden. Düzgünce yerleştirdiği ayna Arthur Dent'in sakallarını gösteriyordu. Onları kazıdı, yüzünü yıkadı, kuruladı, atıştırmak için bir şeyler bulma umuduyla mutfığa gitti ayaklarını yere vurarak.

Çaydanlık, fiş, buzdolabı, süt, kahve, esne.

"Buldozer" sözcüğü kafasının içinde bağlantı kurabileceği bir şeyler arayarak bir süre gezindi.

Mutfak penceresinden görünen buldozer oldukça büyük bir şeydi. Ona baktı.

"Sarı" diye düşündü ve ayaklarını yere vura vura yatak odasına giyinmeye gitti sonra.

Banyonun önünden geçerken büyük bir bardak su içmek için durdu; sonra bir tane daha. Akşamdan kalma olabileceğini düşünmeye başladı. Niye akşamdan kalmaydı? İçmiş miydi geçen gece? Öyle olduğunu varsaydı. Tıraş aynasında bir parıltı yakaladı. "Sarı"

Durdu ve düşündü. Meyhane, diye düşündü. Ah tabii, meyhane. Hayal meyal kızgın

olduğunu, o zaman önemli görünen bir şeye kızmış olduğunu anımsadı. Çevresindekilere bu konudan söz ediyor, uzun uzun bir şeyler anlatıyordu. Endişe içindeydi. Anımsayabildiği en berrak görüntüler, karşısındakilerin yüz ifadeleriydi. Yeni duymuş olduğu bir karayolu geçidi hakkında bir şeyler. Aylardır yürürlükteydi, yine de kimse bu konu hakkında bir şey biliyormuş gibi görünmüyordu. Gülünç. Bir yudum su aldı. Kendi kendine yoluna girer, diye , karar verdi. Kimse bir geçit istemiyor, Belediye Konseyi'nin tutunacak dalı yok. Kendi kendine yoluna girer.

Tanrım ne korkunç bir sarhoşluğun pençesindeydi. Elbise dolabının aynasında kendisine baktı. Dilini çıkardı Sarı diye düşündü. “San” sözcüğü kafasının içinde bağlantı kurabileceği bir şeyler arayarak bir süre gezindi. Onbeş saniye sonra dışarıdaydı, bahçe yolunda ilerleyen büyük sarı bir buldozerin önünde uzanmış yatıyordu.

* * *

Bay L. Prosser, onların tanımıyla bir insandı. Diğer bir deyişle, maymundan gelen, karbon esaslı, iki ayaklı bir canlı türüydü. Ayrıntılara girecek olursak, kırk yaşında, şişman ve kılıksızdı. Yerel konseyde çalışıyordu. Şurası gariptir ki, iç içe geçmiş ırkların kuşaklar boyu kaynaşmasının genlerine oynadığı oyun nedeniyle farkedilir Moğol özellikleri taşımasa da, Cengiz Han'ın baba tarafından doğrudan torunuydu. Bay L. Prosser'deki yüce soyunun izleri yalnızca göbek çevresindeki farkedilir kalınlık ve küçük kürk şapkalara olan eğilimiydi.

Kesinlikle büyük bir savaşçı değildi: çoğu zaman sinirli ve endişeliydi. Bugün özellikle sinirli ve endişeliydi çünkü işiyle -Arthur Dent'in evinin gün bitmeden ortadan kaldırıldığını görmek- ilgili bir şey ciddi biçimde ters gidiyordu.

“Kalkın oradan Bay Dent,” dedi, “kazanamayacağınızı biliyorsunuz. Sonsuza dek buldozerin önünde uzanamazsınız.” Gözlerinin öfkeyle parlaması için uğraştı ama gözleri bunu beceremedi.

Arthur çamurun içinden onun sesini bastırdı.

“Gözüm pektir benim,” dedi, “ilk kim paslanacak göreceğiz.”

“Korkarım bunu kabul etmek zorunda kalacaksınız,” dedi Bay Prosser eliyle kavradığı kürk şapkasını geriye doğru iterek “ bu geçit inşa edilmelidir ve edilecektir!”

“İlk kez duyuyorum bunu,” dedi Arthur, “neden inşa edilmek zorunda olsun ki?”

Bay Prosser bir süre parmağını ona doğru salladı, sonra durdu ve geriye çektik parmağını.

“Neden inşa edilmek zorunda olsunla ne demek istiyorsun?” dedi. “Bu bir geçit. Geçitler inşa edilmelidir.” Karayolu geçitleri bir kısım insanın A noktasından B noktasına hızla ulaşmasını, diğer taraftan başka bir kısım insanın da B noktasından A noktasına sıçramasını sağlayan, gereçlerdir. C noktasında yaşayanlar, tam ortadaki nokta olarak, B noktasındakilerin A noktasına gitmeye, A noktasındakilerin de B noktasına gitmeye neden bu kadar istekli olduklarını merak ederler. Çoğunlukla da insanların bir kere ve tamamıyla

hangi cehennemde olmak istiyorlarsa oraya gitmelerini dilerler.

Bay Prosser D noktasında olmayı dilerdi. D noktası özel bir yer değildi, yalnızca A, B ve C noktalarından çok uzakta herhangi uygun bir noktaydı. D noktasında küçük, güzel, kapısının üzerinde baltalar olan bir kulübesi olsun, ve E noktasında, yani D noktasına en yakın meyhanede biraz hoşça zaman geçirebilsin isterdi. Karısı sarmaşık güllerini tercih ederdi, ama o baltaları yeğliyordu. Neden olduğunu bilmiyordu, yalnızca hoşlanıyordu baltalardan. Buldozer sürücülerinin alaylı sırıtişları karşısında kıpkırmızı kesildi.

Ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu ama her iki durumda da rahatsızdı. Binlerinin ürkünç biçimde acz içinde olduğu su götürmezdi. Tanrı'dan bunun kendisinin olmamasını diledi.

“İtirazlarınızı ve şikayetlerinizi zamanında yapabiliydiniz.” dedi Bay Prosser. “Zamanında?” diye uludu Arthur “zamanında ha?” “Dün evime gelen bir işçiden duydum bunu ilk kez. Ona pencereleri silmeye mi geldin diye sorduğumda hayır evi yıkmaya geldim dedi. Bunu hemen söylemedi tabii. Hayır. Önce birkaç pencereyi silip benden bir beşlik aldı. Ondan sonra söyledi.”

“Ama Bay Dent, planlar yerel planlama dairesinde dokuz aydır asılıydı.”

“A evet, duyar duymaz hemen planları görmeye gittim dün öğleden sonra. Kışınızı koltuklarınızdan kaldırıp listelerde adı bulunanların hiçbirine haber vermediniz değil mi? Hiç kimseye hiçbir şey söylemediniz yani.”

“Ama planlar askıdaydı...”

“Askıda? Onları en sonunda mahzende bulabildim.”

“İşte orası ihbar bölümüdür.”

“Bir fener ile.”

“Ah, ışıkları söndürmüşler demek ki”

“Merdivenler de karanlıktı”

“Bakın, sonunda ihbarı buldunuz, değil mi?”

“Öyle,” dedi Arthur “buldum. Kullanılmayan bir helaya tıkılmış, kapağında Dikkat Leopar yazan kilitli bir dolabının dibinde”

Başlarının üzerinden geçen bulutun gölgesi soğuk çamurun içinde dirseğine dayanmış yatan Arthur Dent'in üzerine düştü. Ardından aynı bulutun aynı gölgesi Dent'in evinin üstünü kapladı. Bay Prosser çatık kaşlarıyla buluta bakıyordu.

“Pek de öyle güzel bir evmiş gibi durmuyor,” dedi. “Özür dilerim, ama sevmiş bulunuyorum onu.” “Geçidi de seveceksiniz.”

“Kes sesini,” dedi Arthur Dent. “Kes sesini de git buradan, boktan geçidini de birlikte götür. Sende biliyorsun ki tutunacak bir dalın yok.”

Kafası bir an için Arthur Dent'in alev alev yanan evinin ve sırtı en az üç yerinden tutuşmuş olarak çığlık çığlığa koşan Arthur'un anlatılması güç ama fena halde çekici görüntüleriyle

dolan Bay Prosser ağzını birkaç kez açıp kapadı. Bu tür hayaller Bay Prosser’i sık sık ziyaret eder onun sinir sistemini altüst ederdi. Bir süre kekeledikten sonra topladı kendini.

“Bay Dent” dedi.

“Alo? Efendim?” dedi Arthur.

“Size bazı faydalı bilgiler. Bu buldozerin üzerinize sürülmesini emredersem ne kadar zarar vereceği hakkında bir fikriniz var mı?”

“Ne kadar?” dedi Arthur.

“Hiçbir şey” dedi Bay Prosser beyninin kendisine bağırıp çağıran binlerce kıllı atıyla dolu olmasına hiddetten köpürerek.

* * *

Garip bir rastlantı sonucu Hiçbir şey maymun soyundan gelen Arthur Dent’in, en yakın arkadaşlarından birinin maymun soyundan gelmeyip aslında Betelgeuse çevresindeki küçük bir gezegenden değil de hep söylediği gibi Guilford’tan geldiğinden, tam olarak ne kadar şüphe ettiğini ifade ediyordu. Arthur Dent, hiçbir zaman bundan şüphe etmemişti.

Bu arkadaşı Dünya gezegenine onbeş yıl kadar önce geldiğinde Dünya toplumuna karışmak için çok uğramıştı. Oldukça başarılı olduğu söylenebilir. Örneğin bu onbeş yılı işsiz bir aktörmüş gibi yaparak geçirdi ki bu bile yeterince makuldü. Yine de hazırlık araştırmalarını eksik yapması düşüncesizce bir büyük hata yapmasına yol açmıştı. Topladığı bilgi gereğince dikkat çekmeyen bir isim olarak ‘Ford Prefect’i seçmişti.

-Dikkat çekecek kadar uzun boylu değildi, hatları çarpıcıydı ama dikkat çekecek kadar yakışıklı da değildi. Saçları kalın telli ve kahverengiydi, şakaklarından geriye doğru tarıyordu onları. Cildi şakaklarından geriye çekilmiş gibiydi. Tuhaf bir şeyler vardı onda, ama ne olduğunu söylemek güçtü. Belkide gözlerini yeterince sık kırpmamasındandı bu. Onunla ne kadar uzun süre konuşursanız konuşun, gözleriniz onun yararına istemsizce yaşarıyordu. Belki de bu biraz yayvan gülümsemesinden ve böylece insanlara boğazlarına sarılacakmış hissini vermesindendi.

Dünyada kazandığı arkadaşlarının çoğunun üzerinde eksantrik ama zararsız biri etkisi bırakıyordu -tuhaf alışkanlıkları olan iflah olmaz bir ayyaş. Örneğin sık sık üniversitelerde verilen partilere dalar, zil zurna sarhoş olur, dışarı atılınca kadar bulabildiği herhangi bir astrofizikçiyle dalga geçerdi.

Bazan tuhaf bir ruh haline girer ve birileri ne yaptığını sorana dek, hipnotize olmuşçasına gökyüzüne bakardı. O zaman suçüstü yakalanmış gibi sıçrar, sonra rahatlar ve sırtırdı.

“Ah, sadece uçan daire arıyordum,” diye şaka yapar, herkes de gülerken ona ne çeşit uçan daire aradığını sorardı.

“Yeşillerini!” diye karşılık verirdi kötü bir sırıtışla, bir süre çılgınca güler, sonunda en yakın bara seğırtip büyük miktarda içki ısmarlardı.

Bu gibi akşamlar çoğunlukla kötü biterdi. Viski ile akli başından gider, kızın birini bir

köşeye sıkıştırıp ona kaba saba sözlerle amadürüstçe uçan dairelerin renklerinin o kadar da önemli olmadığını anlatırdı. Daha sonra, yarı felçli durumda, karanlık sokaklarda sendelerken gelip geçen polislere Betelgeus'e giden yolu sorardı. Polisler çoğunlukla, "Sizce artık eve dönme vakti gelmedi mi efendim?" gibi bir şeyler gevelerdi.

"Çalışıyorum yavrum, çalışıyorum," Ford'un bu gibi durumlardaki değişmez yanıtıydı. Gerçekte şaşkın şaşkın gökyüzüne bakarken aradığı herhangi bir uçan daire idi. Yeşil demesinin nedeni yeşilin Betelgeuse ticaret izcilerinin rengi olmasıydı. Ford Perfect, yakınlarda bir uçan dairenin geleceğine ilişkin tüm umutlarını yitirmenin hırçınlığı içindeydi, çünkü onbeş yıl, herhangi bir yerde, özellikle dünya gibi akıl almaz derecede sıkıcı bir yerde mahsur kalmak için oldukça uzun bir süreydi.

Ford bir an önce bir uçan dairenin gelmesini diledi, onlara aşağıdan işaret vermesini ve kendini aldırmasını biliyordu. Günde otuz Altair dolarından daha az bir paraya Evrenin mucizelerinin nasıl görülebileceğini de biliyordu.

Gerçekte, Ford Prefect tamamiyle dikkate değer bir kitap olan Her Otostopçunun Galaksi Rehberi için çalışan gezgin bir araştırmacıydı.

* * *

İnsanoğlu bulunduğu ortama her zaman uyum sağlamıştır. Öğlene doğru Arthur'un evinin çevresi düzenli bir rutine kavuşmuştu. Arthur'un kabullendiği rol çamurun içinde arada sırada avukatına, annesine görmeyi ya da iyi bir kitap vermelerini isteyerek sessiz sedasız uzanmak; Bay Prosser'in kabullendiği rol Arthur'un üzerinde Millet'in Refahı İçin, Daima İleriye, Biliyor Musun Günün Birinde Evimi Yıktilar Geriye Dönüp Bakamadım Bile gibi söylevlerle yeni yıpratma taktikleri ve başka birçok kandırma yöntemi denemek ve ona gözdağı vermektir; buldozer sürücülerinin kabullendiği rol ise etrafta kahve içip gezinerek bu durumu maddi açıdan kendi çıkarlarına çevirebilmek için sendika düzenlemelerini gözden geçirmektir.

Dünya kendi etrafındaki dönüşünü ağır ağır sürdürüyordu. Güneş Arthur'un yattığı çamuru kurutmaya başlamıştı. Üstünden bir gölge geçti yine.

"Merhaba Arthur," dedi gölge.

Arthur başını yukarı kaldırıpta gözleri kamaşarak güneşe doğru baktığında tepesinde dikilen Ford Prefect'i görünce ürktü bir an.

"Ford! Merhaba, na'aber?"

"İyidir," dedi Ford, "bak, meşgul müsün?"

"Meşgul muyum?" diye haykırdı Arthur. "Evet, bütün bu buldozerleri, falanı filanı önlerine yatmak için başıma topladım çünkü eğer yatmazsam evimi yıkacaklar, fakat bunun dışında... hayır özel bir şey yok, neden ki?"

Betelgeuse'de şaka yoktu, Ford Prefect üzerinde yoğunlaşmadığı zaman çoğunlukla şakayı anlamıyordu. "İyi konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

“Ne?” dedi Arthur Dent.

Ford birkaç saniye yanındaki arkadaşını unutup tıpkı üzerinden araba geçmek üzere olan bir tavşan gibi sabit bakışlarla baktı gökyüzüne. Derken birden Arthur’un başına çömeldi.

“Konuşmamız gerek,” dedi aceleyle.

“Güzel,” dedi Arthur, “konuşalım,”

“Ve içelim,” dedi Ford. “Konuşmanın ve içmenin bizim için hayati önemi var. Şimdi. Köydeki meyhaneye gideceğiz.” Sinirli ve umutlu gözlerle yeniden gökyüzüne baktı.

“Bak, anlamıyor musun?” diye bağırdı Arthur Pros-ser’i göstererek, “bu adam evimi yıkmak istiyor!”

Ford’un kafası karışmıştı, ona baktı.

“İyi de sen olmadan da yıkabilir değil mi?” diye sordu.

“Ama yıkmasını istemiyorum!”

“Ha.”

“Bak, derdin nedir senin?” dedi Arthur.

“Hiç, hiç derdim yok. Dinle beni, sana şimdiye kadar duyduğun en önemli şeyi söyleyeceğim. Şimdi söylemem gerek, hem de At ve Tımar meyhanesinin salonunda.”

“Ama neden?”

“Çünkü sıkı bir içkiye ihtiyacın olacak.”

Ford, Arthur’a baktı, Arthur kararlılığının zayıflamaya başladığını görerek şaşırıldı. Bunun nedeninin Ford’un Orion Beta yıldız sistemindeki madranit maden kuşaklarına hizmet veren hiper uzay limanlarında öğrendiği eski bir içki içme oyunu olduğunu farketmedi. Oyun Kızılderili Güreşi denen Dünya oyunundan pek farklı değildi, şöyle oynanıyordu:

İki yarışmacı bir masaya önlerinde birer bardakla karşılıklı oturur.

Ortalarına bir şişe Janx Spirit konur (bu içki şu tarihin Orion madenci şarkısıyla ölümleştirilmiştir: Aman vermeyin bana daha Eski Janx Spirit/Sakın vermeyin bana daha Eski Janx Spirit/Başım döner, dilim yalan söyler gözlerim fener, iç de geber/ Doldur bana bir kadeh daha günahkar Eski Janx Spirit).

İki yarışmacının her biri kendi düşüncelerini şişede yoğunlaştırırlar ve bardaktakini bir dikişte yuvarlayıp içkiyi kendisinden sonra içecek olan rakibinin bardağına boca eder. Şişe yine doldurulur. Oyun yine oynanır. Yine. Yine. Bir kere kaybetmeye başladınız mı artık hep kaybedersiniz, çünkü Janx Spirit’in etkilerinden biri de telepatik gücü bastırmasıdır. Önceden kestirilen bir miktar tükenir tükenmez kaybedene genellikle iğrenç derecede biyolojik olan bir ceza verilir. Ford Prefect çoğunlukla kaybetmeye oynardı.

* * *

Ford, kendi kendine belki de At ve Tımar’a gitmek istiyordum diye düşünmeye başlayan Arthur’a baktı.

“Ama evim ne olacak...?” diye yakındı Arthur. Ford, Bay Prosser’e bakınca adice bir fikir

geldi aklına birdenbire.

“Evini yıkmak mı istiyor?”

“Evet, onun yerine bir...”

“Ama yapamıyor çünkü adamın buldozerinin önünde yatıyorsun.”

“Evet, ve...”

“Eminim yeni bir düzenlemeye gidebiliriz” dedi Ford. “Bakar mısınız” diye seslendi Ford.

Bay Prosser (O sırada buldozer sürücülerinin şefiyle Arthur Dent’in bir akıl hastalığı geçirip geçirmediğini, eğer geçiriyorsa ne kadar ek ödenek almaları gerektiğini tartışmaktaydı.) etrafına bakındı. Arthur’un bir arkadaşının ortaya çıkmasına şaşırmış, biraz da tedirgin olmuştu.

“Evet? Merhaba?” diye seslendi. “Bay Dent kendine gelmedi mi henüz?”

“Şimdilik” diye seslendi Ford, “gelmediğini varsayabilir miyiz?”

“Eee?” diye geçirdi Bay Prosser.

“Aynı zamanda,” dedi Ford, “bütün gün burada duracağım da varsayabilir miyiz?”

“Sonra?”

“Sonra da bütün gün adamlarınız hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolaşacaklar, öyle değil mi?”

“Olabilir, olabilir...”

“Peki, eğer bunu önceden kabullendiyseniz onun bütün bu zaman boyunca burada yatması gerekmiyor değil mi?”

“Ne?”

“Aslında,” dedi Ford nazikçe, “burada ona ihtiyacınız yok.”

Bay Prosser biraz düşündü.

“Hayır değil, öyle değil...” dedi, “tam anlamıyla ihtiyaç sayılmaz...”

Prosser endişeliydi. İçlerinden birinin bir mantık hatası yaptığını düşündü.

Ford “Eğer bana katılıyorsanız ki katılıyorsunuz, o zaman o burada yokken onu buradaymış gibi kabul edebilirsiniz ve bizde yarım saatliğine meyhaneye kaçabiliriz. Ne dersiniz?” Bay Prosser bunun tam bir salaklık olduğunu düşündü.

“Tamamıyla akla yatkın görünüyor...” dedi yatıştırıcı bir tonla, kimi yatıştırmaya çalıştığını düşünerek.

“Daha sonra da, siz bir iki tek atmak istediğinizde,” dedi Ford, “sırayla sizin yeriniz alırız.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Bay Prosser, bundan sonrasını nasıl oynaması gerektiğini bilemeden, “çok teşekkür ederim, evet, çok naziksiniz...” Suratını astı, sonra gülümsedi, sonra ikisini birden yapmayı denedi, olmadı, kürk şapkasını tutup başında evirip çevirdi. Oyunu kazandığını düşünebilirdi artık.

“O halde,” diye sürdürdü Ford Prefect, “buraya gelip de uzanabilirsiniz...”

“Ne?” dedi Bay Prosser.

“Ha, affedersiniz,” dedi Ford, “belki de iyi anlatamadım. Birinin buldozerlerin önüne uzanması gerekmiyor mu? Aksi halde yürüyüp Bay Dent’in evini yıkmalarını engelleyecek bir şey olmaz, değil mi?”

“Ne?” dedi yine Bay Prosser.

“Çok basit.” dedi Ford, “Müşterim, Bay Dent, yalnızca gelip onun yerini almanız koşuluyla bu çamurda yatmaktan vazgeçecek.”

“Ne diyorsun sen?” dedi Arthur, ama Ford ayağıyla dürttü onu.

“Benim kalkıp,” dedi Prosser, bu yepyeni fikri kendi kendine açıklayarak “oraya uzanmamı istiyorsunuz...”

“Evet.”

“Buldozerin önüne?”

“Evet.”

“Bay Dent’in yerine.”

“Evet.”

“Çamura.”

“Dediğiniz gibi, çamura.”

Bay Prosser aslında kaybedenin kendisi olduğunu anladığında, omuzlarından bir yük kalkmış gibi oldu: bu bildik dünyasına daha uygundu. İç geçirdi.

“Karşılığında siz de Bay Dent’i meyhaneye götüreceksiniz.”

“Öyle,” dedi Ford, “tam olarak öyle.”

Bay Prosser birkaç sinirli adım attı ve durdu.

“Söz mü?” dedi.

“Söz,” dedi Ford. Arthur’a döndü.

“Hadisene,” dedi, “kalk da adama yer ver.” Arthur bir düş gördüğünü düşünerek kalktı. Ford, beceriksizce, üzgün üzgün çamurda oturan Prosser’e bir baş hareketiyle veda etti. Bay Prosser tüm yaşamının bir düş olduğunu düşünür ve bazen bunun kimin düşü olduğu ve düşten hoşlanıp hoşlanmadıklarından kuşkuya düşerdi. Çamur, poposunun ve kollarının altında ikiye yarılıp pabuçlarının içine süzüldü.

Ford ciddi ciddi baktı ona.

“Bay Dent burada değilken evini sinsice yıkmak yok ama lamam mı?” dedi.

“Bu düşünce,” diye homurdandı Bay Prosser, “aklımdan geçmenin en ufak bir olasılığını bile,” diyerek sürdürdü, arkasına yaslanarak, “değerlendirmeye başlamadı daha.”

Buldozer sürücüleri sendikası temsilcisinin yaklaştığını görünce başını çamura bırakıp gözlerini yumdu. Kendisinin şu anda bırakıl hastalığı geçirmediğini kanıtlamak için nedenlerini sıraya koymaya çalıştı. Şu anda bundan emin olmaktan çok uzaktı. Kafası gürültüler, atlar, toz duman ve kan kokusuyla doluydu. Ne zaman kendini sefil ve yorgun hissetse aynı şey olurdu. Hiçbir şekilde kendisine açıklayamıyordu. Algılayamadımız bir boyutta hiddetle

haykırıyordu yüce Kağan, Bay Prosser ise inleyip hafifçe titredi. Gözkapaklarının ardında küçük damlacıklar hissetmeye başlıyordu. Bürokratik ayrıntılar, çamurda yatan kızgın adamlar, küçük düşürücü hareketler yapan tanımlanamaz yabancılar, kafasının içinde ona gülen tanımsız bir atlılar ordusu- ne gün ama. Ne gün ama. Ford Prefect Arthur'un evinin yıkılıp yıkamamasının hiçbir kıymeti harbiyesi olmadığını biliyordu. Arthur'un endişeleri sürüyordu.

“Ona güvenebilir miyiz?” dedi.

“Bana kalırsa dünyanın sonuna kadar güvenebiliriz,” dedi Ford.

“Ah tabii,” dedi Arthur, “bu süre ne kadar?”

“Yirmi dakika kadar,” dedi Ford, “hadi gel, bir içkiye ihtiyacım var.”

2

Galaktik Ansiklopedi'nin alkole ilişkin söyledikleri şunlardır. Ansiklopedi alkolün fermente şekerlerden oluşan renksiz değişken bir sıvı olduğu söylüyor ve bazı karbon esaslı yaşam biçimleri üzerindeki zehirleyici etkisine de dikkat çekiyor.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi de değiniyor alkole. Varolan en iyi içkinin Pan Galaktik Gargara Bomba olduğundan söz ediyor. Diyor ki bir tek Pan Galaktik Gargara Bomba içmenin etkisi beynin, etrafına ince bir dilim limon sarılmış bir altın külçesiyle sarhoş olması gibidir.

Rehber ayrıca en iyi Pan Galaktik Gargara Bomba'nın nerede harmanlandığını, yaklaşık olarak fiyatını, ve daha sonra ayılabilmemiz için hangi gönüllü kuruluşlara başvurabileceğiniz söylemektedir. Rehber bu içkiyi kendi kendinize nasıl yapabileceğinizi bile anlatır. Bir şişe Eski Janx Spirit boşaltın der. Santraginus V denizlerinden bir ölçü su katın — Ah o Santragin deniz suyu, ah o Santragin Balıkları!!!

Üç parça Arcturan Mega-cin'i bu karışımda erimeye bırakın (uygun biçimde dondurulmuş olmalı, aksi halde içindeki benzen uçabilir). Fallia Bataklıkları'nda mutluluktan ölen Otostopçuların anısına dört litre Fallian bataklık gazı köpürtü içinde. Karanlık Qualactin Hipernane özünden bir ölçüyü gümüş bir kaşık sırtıyla ekleyin. Bir Algolyalı Güneşkaplanı dişi atın. İçkinin kalbine Algolya Güneşlerinin alevlerini yayarak çözülmesini seyredin.

Az Zamfur serpin.

Bir de zeytin.

İçin... ama... çok dikkatli.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi Galaktika Ansiklopedisinden daha çok satılır.

* * *

“Altı yarımılık bira” dedi Ford Prefect At ve Tımar'ın barmenine. “Lütfen çabuk, dünyanın sonu gelmek üzere.”

At ve Tımar'ın barmeni bu davranışı haketmiyordu, yaşlı, saygın bir adamdı. Gözlüklerini burnunun ucuna itip Ford Prefect'e gözlerini kırkıştırmak baktı. Ford onu önemsemeyen pencereden dışarı bakınca barmen de çaresizce omuz silkerek hiçbir şey söylemeden dönüp Arthur'a baktı.

Sonunda barmen, “Öyle mi bayım? Bunun için çok güzel bir hava,” deyip biraları çıkarmaya başladı. Sonra bir kez daha denedi.

“Öğleden sonra maçı seyrediyor muyuz?” Ford ona baktı.

“Hayır, faydasız,” dedi, bakışlarını yeniden pencereden dışarı çevirmeden önce.

“Neden? Sonuç belli mi sizce bayım?” dedi barmen. “Arsenal’in hiç şansı yok mu?”

“Yo yo,” dedi Ford, “dünyanın sonu gelmek üzere, ondan.”

“Evet, söylemiştiniz,” dedi barmen, bu kez gözlüklerinin üzerinden Arthur’a bakarak.

“Arsenal ancak böyle kurtulabilir.” Ford, müthiş şaşkın, tekrar baktı ona.

“Hayır, değil aslında,” dedi. Suratını astı. Barmen derin bir nefes alarak, “İşte bayım, altı yarımılık,” dedi.

Arthur hafifçe gülümsedi ona omuz silkerek. Konuşulanların başkaları tarafından duyulmuş olması olasılığına karşı dönüp meyhanenin geri kalanına da gülümsedi hafifçe. Barda Ford’un yanında oturan adam bu iki adama baktı, altı yarımılık şişeye baktı, keskin bir aritmetik hesap yaptı kafasından, hoşuna giden bir sonuç çıktı ve gözlerinde aptalca bir umutla sırtarak onlara baktı.

“Uzak dur,” dedi Ford, adama Algonyalı bir Güneş Kaplanı’nı bile kendi işine döndürecek bir bakış fırlatarak “bizim onlar”.

Ford bara bir beş paund yapıştırdı. ‘Üstü kalsın’ dedi. ‘Ne, beşlik mi? Sağolun bayım.’

‘Harcamak için on dakikan var.’

Barmen birazcık geri çekilmeye karar verdi. “Ford” dedi Arthur, “neler oluyor söyler misin bana?”

“İç,” dedi Ford, “bitirilecek üç yarımılığın var.”

“Üç yarımılık ?” dedi Arthur, “Öğle vakti?”

Ford’un yanındaki adam sırtarak başını salladı neşeli neşeli. Ford önemsemedi onu. “Zaman bir yanılsamadır. Vakit iki bakımdan öğledir.”

“Çok derin,” dedi Arthur, “bunu Reader’s Digest dergisine yolla. Senin gibiler için bir sayfaları var.”

“İç.”

“Niye birden bire üç yarımılık?”

“Kas gevşetici, ihtiyacın olacak.”

“Kas gevşetici mi?”

“Kas gevşetici.”

Arthur birasına baktı.

“Bugün yanlış birşey mi yaptım,” dedi, “yoksa dünya hep böyledi de ben mi farkedemeyecek kadar içine kapanıktım.”

“Anlaşıldı,” dedi Ford, “açıklamaya çalışayım. Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?”

“Ne zamandır?” diye düşündü Arthur. “Hmmm, beş yıl gibi, belki de altı,” dedi. “Uzunca bir kısmı şöyle ya da böyle bir anlam ifade ediyor şu anda.”

“Tamam,” dedi Ford. “Guilford’dan değil de Betelgeuse’ün çevresinde bir yerlerde küçük bir gezegenden geldiğimi söylersem ne dersin?”

Arthur farketmez der gibi omuz silkti.

“Bilmem,” dedi, bir yudum bira çekerek, “Neden, söylemek istediğin bu türden bir şey mi?”

Ford aldırmadı. Dünyanın sonunun gelmek üzere olduğu şu anda umursamaya değmezdi. Yalnızca; “İç,” dedi.

“Dünyanın sonu geliyor.” dedi sezilebilir bir kesinlikle.

Arthur meyhanenin geri kalanına hafifçe gülümsedi yine. Meyhanenin geri kalanı surat astı ona. Adamın biri gülümsemeyi kesip kendi işine bakmasını işaret etti eliyle. “Bugün Perşembe olmalı,” dedi Arthur kendi kendine, birasına eğilerek, “Perşembelere hiç katlanamam.”

3

Bu özel Perşembe gününde, gezegen yüzeyinin binlerce mil üzerinde, bir şeyler iyonosferde ilerliyordu; gerçekte birçok bir şeyler, onlarca koca san kütük yığınınına benzer bir şeyler, apartmanlar kadar kocaman, kuşlar kadar sessiz bir şeyler. Güneş adlı yıldızın elektromanyetik ışınları altında kolayca süzülerek, aheste aheste, toplanıyorlar, hazırlanıyorlardı.

Altlarındaki gezegen, şu anda olmasını istedikleri gibi, varlıklarından neredeyse tamamıyla habersizdi. Koca sarı bir şeyler farkedilmeden Gonnhilly'e gittiler, oradan sessizce Cape Caneveral üzerinden geçtiler, Woomera ve Jodrell Bank bakmalarına karşın fark edemediler onları - çok yazık çünkü bunca yıldır aradıkları şeydi onlar.

Farkedildikleri tek yer Etha-Altı Duyu-Matik adında kendi kendine yanıp sönen küçük siyah bir kutuydu. Ford Prefect'in alışkanlıkla boynuna astığı küçük deri çantanın karanlığında yuvalanmıştı. Ford Prefect'in çantasının içindekiler gerçekten de herhangi bir dünyalı fizikçinin gözlerini yuvalarından fırlatacak kadar ilgi çekiciydi, işte bu yüzden onları sağda solda göstermek için yanında taşıyormuş gibi yaptığı kenarları kıvrık birkaç senaryonun altında gizliyordu.

Etha-Altı Duyu-Matik ve senaryolar dışında çantasında bir Elektronik Parmak üzerinde birkaç düğmesi ve göstergesi olan kısa, tıknaz, mat ve pürüzsüz siyah bir çubuk; ve büyükçe bir hesap makinesine benzeyen bir alet vardı. Bu aletin üzerinde yüz kadar küçük düğme ve on santimetre kare büyüklüğünde, bir saniye içinde kapsadığı bir milyona yakın "sayfa"dan birinin açılabilceği bir ekranı vardı. Delicesine karmaşık görünüyordu. İçine konulduğu plastik kılıfın üzerinde büyük dostça harflerle "PANİĞE KAPILMAYIN" yazmasının nedenlerinden biri de buydu. Diğer nedeni de bu aletin gerçekte Küçük Ay'ının büyük yayıncılık şirketlerinin o güne kadar çıkardıkları tüm yayınlar arasında dikkati en çok çeken olmasıydı -Her Otostopçunun Galaksi Rehberi. Rehberin bir mikro mezon-altı elektronik araç olarak yayınlanmasının nedeni şudur: eğer rehber normal bir kitap biçiminde yayınlansaydı, gezegenlerarası bir otostopçu yanında taşıma sorunları yaratan birkaç tane koca binayla dolaşmak zorunda kalacaktı.

Bunların altında, Ford Prefect'in çantasında bir not defteri ve Mark and Spencer mağazasından alınmış büyükçe bir banyo havlusu vardı.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin havlular konusunda da söyleyecek bir çift sözü bulunmaktadır. Bir havlu, der rehber, gezegenlerarası bir otostopçunun yarımında bulundurabileceği en kullanışlı şeydir. Pratik değeri yüksektir - Jaglan Beta'nın soğuk aylarında sıçrarken ısınmak için sarınabilirsiniz. Santriginus V'in parlak mermer kumsallarında keskin deniz buharını soluyarak üzerine uzanabilirsiniz; çöl gezegen Kakrafoon'da kıpkırmızı parıldayan yıldızların altında uyurken üstünüzü örtebilirsiniz; ağır aksak nehir Moth üzerinde küçük bir kayıkta giderken yelken olarak kullanabilirsiniz; göğüs göğüse kavgada kullanmak için ıslatabilirsiniz; başınıza sarıp zehirli dumanlardan ya da Traal'ın Yırtıcı Cırlayan Canavarı'ndan (kafa sıyırtıcı biçimde aptal bir hayvan, onu göremiyorsanız sizi göremediğini farzeder; bir fırça kadar zeki, ama çok çok yırtıcı) korunabilirsiniz; acil durumlarda bir imdat sinyali olarak sallayabilirsiniz, veya eğer hâlâ yeterince temiz görünüyorsa kurulanabilirsiniz.

Daha da önemlisi, bir havlunun çok büyük psikolojik değeri vardır. Herhangi bir nedenle, bir gezgin (gezgin: otostopçu olmayan) otostopçunun yanında bir havlu taşıdığını keşfederse, doğrudan doğruya bir diş fırçasının, kar maskesinin, sabununun, bir paket bisküvisinin, matarasının, pusulasının, haritasının, bir yumak ipinin, böcek zehirinin, yağmur donanımının, uzay elbisesinin, vs vs olduğunu da varsayacaktır. Dahası gezgin otostopçuya her nasılsa "kaybetmiş" olduğu bu sözü geçenleri ve daha birçok malzemeyi seve seve verecektir. Gezgin, galaksiyi enine boyuna gezen, didinen, uğraşan, korkunç tehlikeler karşısında savaştan, kazanan, ve hâlâ havlusunun nerede olduğunu bilen birinin' açıkça kayda değer birisi olduğunu düşünecektir.

Böylece otostopçu argosuna şöyle bir deyiş yerleşmiştir: 'Hey, şu bizim yamru Ford Prefect'i derdin mi? Onun havlusunun nerede olduğunu bilen bir gomak gördüm.' (Dermek: bilmek, farkında olmak, karşılaşmak, cinsel ilişkide bulunmak; yamru: kafadengi; gomak: fena halde kafadengi).

* * *

"Yanında havlun var mı?" diye sordu Arthur'a birdenbire. Üçüncü yarımılığı devirmeye uğraşan Arthur ona baktı.

"Neden? Ne... lazım mıydı?" Sonra şaşırılmış görünmekten vazgeçti, artık anlamsız geliyordu. Ford sinirli sinirli diliyle damağından "cık" sesi çıkardı.

"İç," diye dürttü onu. O anda dışarıdan gelen tok bir gümbürtü meyhanenin hafif uğultusundan, müzik dolabının sesinden, Ford'un yanındaki adamın Ford'a nihayet ısmarlattığı viskisinin üzerinde çıkardığı hıçkırık sesinden süzülerek geldi. Arthur birasını püskürtüp ayağa fırladı.

"Nedir bu?" diye kekeledi.

"Endişelenme," dedi Ford, "henüz başlamadı."

"Tanrıya şükür," dedi Arthur, rahatlamıştı.

“Muhtemelen senin evi yıkıyorlardır,” dedi Ford, son-yarımlığı dikmeden önce.

“Ne?” diye bağırdı Arthur, Ford’un yaptığı büyü aniden bozulmuştu. Arthur hiddetle etrafına bakıp pencereye koştu.

“Tanrım, evet! Evimi yıkıyorlar. Bu meyhanede ne işim var Ford?”

“Şu aşamada hiç farketmez,” dedi Ford, “bırak da keyiflerine baksınlar.”

“Keyif?” diye kekeledi Arthur. “Keyif!” Aynı şeyden söz edip etmediklerini anlamak için hızla bir göz attı dışarıya.

“Keyifleri batsın onların” diye haykırarak fırladı meyhaneden elindeki hemen hemen boşalmış bira bardağını öfkeyle savurarak. Bu öğle doğru dürüst muhabbet kuramamıştı meyhanede.

“Durun eşkiyalar! Ev yıkıcılar!” diye haykırdı Arthur.

“Gözü dönmüş barbarlar, durun diyorum size, durun!” Ford onun arkasından gitme gereği duydu. Hızla barmene dönüp dört paket fıstık istedi.

“İşte bayım,” dedi barmen, paketleri tezgaha çarparak, “yirmisekiz pens rica edeyim zahmet olmazsa.” Ford çok iyi yürekliydi - üstünün kalmasını söyleyerek barmene ikinci bir beşlik verdi. Barmen bir paraya, bir Ford'a baktı. Birdenbire ürperdi: İçini bilmediği çünkü dünyada daha önce kimsenin tatmadığı bir duygu kapladı bir an için. Yoğun gerilim anlarında varolan her varlık biçimi hafif bir bilinçaltı sinyali yayar. Bu sinyal varlığın doğduğu yerden olan uzaklığını doğru ve hüzünlü bir biçimde iletir. Dünya yüzünde doğum yerinizden onaltıbin milden uzakta olmanıza imkan yoktur, bu uzaklık da çok az olduğundan sinyaller algılanamayacak kadar zayıftır. Ford Prefect o anda büyük gerilim altındaydı ve 600 ışık yılı uzaklıkta Betelgeuse civarında doğmuştu. Barmen akılalmaz bir uzaklık duygusunun etkisiyle afalladı bir an. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, Ford Prefect’e yenilene bir saygıyla, adeta korkuyla baktı.

“Ciddi misiniz bayım?” dedi meyhanenin sessizleşmesine neden olan hafif bir fısıltıyla.

“Dünyanın sonu mu geldi sizce?”

“Evet,” dedi Ford.

“Ama, bu öğleden sonra mı?” Ford kendini toparladı, Boşvermişti artık.

“Evet,” dedi tatlılıkla, “iki dakikadan az bir süre sonra tahmin ederim.” Barmen kurduğu bu diyaloga inanamıyordu ama az önceki duygularına da inanamıyordu.

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu yani?” dedi.

“Hayır, hiç,” dedi Ford fıstıkları cebine tıkarken. Sessiz meyhanede biri aniden kaba bir kahkaha ile gülmeye başladı insanların şaşkınlığına. Ford’un yanında oturan adam birazcık sarhoş olmuştu artık. Gözleri Ford’a kaydı.

“Dünyanın sonu geldiğinde,” dedi “yere uzanmak ya da başımıza bir kesekağıdı geçirmek gibi birşeyler yapmak gerektiğini sanırdım hep.”

“Eğer isterseniz elbette,” dedi Ford.

“Askerde böyle dedilerdi,” dedi adam, gözleri viski bardağına doğru uzun yolculuğa başlarken.

“Yararı olur mu?” diye sordu barmen.

“Hayır,” dedi Ford dostça bir gülümsemeye. “Affedersiniz,” dedi, “gitmem gerekiyor.” Bir el işaretiyle ayrıldı.

Meyhane bir an daha sessiz kaldı ve daha sonra kaba saba adam rahatsız edici kahkahasını savurdu yine. Meyhaneye birlikte sürüklediği kız son bir saat içinde nefret etmeye başlamıştı ondan, adamın bir buçuk dakika sonra birdenbire bir hidrojen, ozon ve karbonmonoksit dumanına dönüşeceğini düşünmek kızı faslasıyla tahmin ediyor olmalıydı. Ama o an geldiğinde kendisi de buna dikkat edemeyecek kadar buharlaşmakla meşgul olacaktı. Gırtlığını temizledi barmen. Dudaklarından şu kelimelerin döküldüğünü farkettiler.

“Son siparişler lütfen.”

* * *

Koca sarı makineler hızlanıp dalışa geçmişlerdi. Ford onların orada olduklarını biliyordu. Böyle olsun istemezdi. Daracık yolda koşmakta olan Arthur evine ulaşmak üzereydi. Havanın aniden nasıl soğuyuverdiğini, çıkan rüzgarı, birden bire anlamsızca başlayan uğultulu yağmuru farketmedi. Bir zamanlar evi olan moloz yığınının üzerine çöreklenmiş buldozerlerden başka hiçbir şey umurunda değildi.

“Barbarlar!” diye haykırdı. “Belediye Konseyini dava edeceğim! Ellerindeki her kuruşu alacağım! Astıracağım, kırk katırla çektireceğim, kırk satırla kestireceğim, sürüm sürüm süründüreceğim! Kırbaçlatacağım! Haşlayacağım... sonunda... sonunda... hakkından gelene kadar.”

Ford ardından hızla koşuyordu. Çok ama çok hızlı.

“Sonra yine yapacağım aynısını!” diye haykırdı Arthur.

“Sonra da parçalarının üzerinde tepineceğim!” Arthur adamların buldozerlerden çıkıp koştuklarını farketmedi;

Bay Prosser'in telaşla gökyüzüne baktığını da. Bay Prosser'in farketmiş olduğu şey kocaman sarı bir şeylerin bulutların arasından gürültüyle sıyrıldığıydı. Aklın alamayacağı kadar kocaman sarı bir şeyler. “Üstlerinde tepineceğim hep,” diye haykırdı Arthur, koşarak, “ayaklarım su toplayana dek, ayaklarım su toplayana dek, ya da aklıma daha da kötü bir şeyler gelene dek, sonra da...” Arthur kendi etrafında döndü, boylu boyunca yere yapıştı sonra, yuvarlandı ve sırtüstü kalakaldı. En sonunda tuhaf bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Parmağıyla yukarıyı gösterdi.

“Bu Allahın belası da ne?” diye cıyıkladı. Yukarıdaki herneyse, gökyüzünü insanın tüylerini ürperten bir sesle yarıp, arkasında kulak arkasında insanın kulaklarını kafatasının içine gömen “gümbürdeme” ile kapanan bir hava boşluğu bırakan devasa sarılık havada süzüldü.

Onu bir diğeri izledi aynı şeyi biraz daha yüksek sesle tekrarlayarak.

Gezegen yüzeyindeki insanların o anda ne yaptıklarını söyleyebilmek güçtü çünkü onlar da ne yaptıklarını bilmiyordu. Yaptıkları hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu -evlerin içine kaçışmak, kendini evin dışına atmak, korkunç sese karşı sessizce ulumak. Tüm dünyada sokakları dışarıya fırlayan insanlarla dolduran, arabaları birbirine sokan bu ses tepelerin ve vadilerin çöllerin ve okyanusların üzerinden herşeyi yok eden bir gelgit dalgası gibi yuvarlanıp geçti.

Yalnızca bir kişi gözlerinde korkunç bir keder ve kulaklarında lastik tıkaçlarla durup gökyüzünü seyretti. Olup bitenleri bir tek o anlamaktaydı. Başucundaki Etna-Altı Duyu-Matik gecenin sessizliğinde sinyal vermeye başlayıp da onu uykusundan sıçrattığından beri nelerin yaşanacağını biliyordu. Bunca yıldır beklediği şeydi, ama küçük karanlık odasında mesajı çözdüğünde içini bir ürperti sarmış, yüreğinin sıkıştığını hissetmişti. Galaksideki onca ırkın içinde, Dünya gezegenine gelip bir merhaba diyecek olanlar Vogonlar olmamalıydı diye düşündü. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Vogon filosu yukarıda gürültüyle uçarken açtı çantasını. Joseph ve Renkli Müthiş Düşyeleği'nin bir nüshasını alıp fırlattı, ardından da Tanrı Kelami'nin bir nüshasını, gittiği yerde onlara ihtiyacı olmayacaktı. Her şey hazırды, her şey yolundaydı. Havlusunu nerede olduğunu biliyordu.

* * *

Ani bir sessizlik çöktü Dünyaya. Korkunç gümbürtüden daha korkunç bir şey varsa o da bu sessizlikti. Bir süre yaprak kımıldamadı, çıt çıkmadı. Koca gemiler Dünyadaki her ülkenin üzerinde sessizce asılı kaldı. Doğaya bir küfür eder gibi büyük, ağır, kımıltısız, asılı duruyorlardı. Birçok kişi gördükleri şeye kafalarında bir anlam vermeye çalışarak şaşkınlıkla bakıyorlardı. Gemiler gökyüzünde tuğlalar gibi dizilmişlerdi.

Hâlâ hiçbir şey olmuyordu. Sonra hafif bir fısıltı, açık havada aniden yayılan sesin fısıltısı duyuldu. Dünyadaki bütün televizyonlar, bütün teypler, tüm pes sesleri veren hoparlörler, tüm tiz sesleri veren hoparlörler sessizce açıldılar. Her konserve kutusu, her çöp tenekesi her pencere, her otomobil, her bardak, her paslı metal parçası mükemmel bir ses yükselticisine dönüşmüştü.

Dünya yıkılmadan önce bu en kusursuz ses sistemi, kurulmuş en mükemmel anons cihazı olacaktı. Ama ortada konser, müzik, şamata falan yoktu, sadece bir-duyuru okunuyordu. "Dünya halkı lütfen dikkat." dedi bir ses, müthişti. Çok düşük bir distorsiyon düzeyi, en sert insanı bile ağlatabilecek müthiş ve kusursuz kuadrofonik bir ses.

"Burası Galaktik Uzayüstü Planlama Konseyi Vogon Filosu, " diye sürdürdü ses. "Hiç şüphesiz bildiğiniz üzere, Galaksinin uzak köşelerinin imar planlarına göre yıldız sisteminizden uzayüstü boyutta bir ekspres yol geçmektedir; üzülerek söylüyorum ki gezegeninizin bu nedenle istimlak edilmesi gerekmektedir. İşlem sizin Dünya saatinizle iki dakikadan az bir zaman alacaktır. Teşekkür ederim."

Anons kesildi. Tarif edilmesi zor bir dehşet çöktü izleyenlerin üzerine. Dehşet dalgası, insanlar demir tozuymuş da altlarında bir mıknatıs gezdiriliyormuşcasına ilerledi kalabalıkta. Panik filizlendi yeniden, dehşetli bir panik, ama kaçacak bir yer yoktu. Bunu gören Vogonlar yeniden anonsa başladılar. Anons şöyleydi:

“Bunda şaşırarak bir şey yok. Projenin bütün planları ve istimlak emirleri Dünya zamanıyla elli yıldır Alfa Centauri ’deki yerel planlama bölümünde askıdaydı, yani resmi itirazlar için yeterince zaman varken şimdi yaygara yapmanız anlamsız. ”

Anons yeniden kesildi yankısı uzaklarda kaybolurken. Kocaman gemiler zorlanmadan yavaşça ters döndüler gökyüzünde. Herbirinin altında bir kapak açıldı, boş, karanlık bir dörtgen. Bu arada bir yerlerde birileri bir radyo vericisi ayarlamış, uygun dalgaboyunu saptamış ve Vogon gemilerine gezegen adına ricada bulunmuştu. Onların Vogonlar’a neler söylediğini kimse duymadı, duyulan yanıtı yalnızca. Anons tekrar açıldı. Ses sikkindi. Şöyle dedi:

“Ne demek kimse Alfa Centauri’ye gitmedi? İnsanoğlu yapma allah aşkına, Alfa Centrum dört ışık yılı uzakçıkta. Darılmayın ama, yerel sorunlarla ilgilenme zahmetine katlanamıyorsanız kendi bileceğiniz iş. ”

“Tahrip ışınlarını verin. ” Dörtgenlerden ışık boşandı.

“Bilemiyorum,” dedi anonsdaki ses, “sevimsiz kahrolası gezegen, hiç sevmedim burayı. ”
Ses kesildi.

Korkunç ve dehşetli bir sessizlik.

Korkunç ve dehşetli bir ses.

Korkunç ve dehşetli bir sessizlik.

Vogon İnşa Filosu yıldızlı karanlık boşlukta uzaklaştı.

4

Uzakta, Galaksinin karşı sarmal kolunda, Güneş gezegeninden beşyüzbin ışık yılı uzakta, Zaphod Beeblebrox, Kraliyet Galaktik Hükümeti'nin Başkanı, Damogran güneşi altında parıldayan iyon motorlu delta teknesiyle Damogran denizleri üzerinde ilerliyordu. Sıcak Damogran; yaban Damogran; hemen hemen hiç bilinmeyen Damogran.

Damogran, Altın Kalbin gizli yuvası. Tekne suyun üzerinde kaymayı sürdürdü. Hedefine ulaşması biraz zaman alacaktı çünkü Damogran son derece elverişsiz yapıya sahip bir gezegendi. Endişe verici genişlikte okyanuslarla bölünmüş büyük ıssız adalardan başka bir şey yoktu üzerinde.

Tekne hızla yoluna devam etmekteydi. Topografik çarpıklığı yüzünden boş bir gezegen olarak kalmıştı. İşte bu yüzden Kraliyet Galaktik Hükümeti burayı Altın Kalp projesi için seçmişti, çünkü burası o kadar ıssızdı ve Altın Kalp projesi de o kadar gizliydi ki. Tekne denizde, bütün gezegende kullanılabilir büyüklükteki tek adalar topluluğunun ana adaları arasındaki denizde kaymayı sürdürdü. Zaphod Beeblebrox, Paskalya Adası'ndaki (tamamiyle anlamsız bir isim benzerliği, Galaktikçede küçük düz ve açık kahverengi anlamına gelir) küçük bir uzay üssünden, bir başka anlamsız isim benzerliğinden ötürü Fransa denilen, Altın Kalp adasına doğru yola çıkmıştı.

Altın Kalp çalışmalarının yan etkilerinden biri, bir dizi oldukça anlamsız rastlantıydı. Fakat bugünün, yani proje zirvesi gününün, perdenin açıldığı ve Altın Kalbin sonunda görkemli bir Galaksi'ye tanıtıldığı bu büyük günün aynı zamanda Zaphod Beeblebrox için de büyük bir gün olması bir rastlantı değildi. Başkanlık seçimlerine bugünün hatırı için katılmaya karar vermiş ve bu karar Kraliyet Galaksisinde şok yaratan şaşkınlık dalgaları yaymıştı. -- Zaphod Beeblebrox? Başkan? Bizim Zaphod Beeblebrox? Bize Başkan? Birçokları bunu bilinen bütün varlıkların hepten keçileri kaçırdığının perçinleyici bir kanıtı olarak gördüler.

Zaphod sıırttı ve tekneyle hız verdi. Zaphod Bebb-lebrox, maceracı, eski hippie, muhabbetçi (düzenbaz? belki de), çılgın serbest gazeteci, insan ilişkilerinde son derece kötü, genellikle tamamiyle boşa gezer.

Başkan?

Kimse keçileri kaçırmamıştı, en azından bu kadar değil. Bütün Galakside yalnızca altı kişi Galaksinin nasıl yönetildiğini biliyordu, Zaphod Beeblebrox Başkanlık yarışına kalkıştığını açıkladığında bunun bir oldu bitti olduğunu anladılar: Başkanlık için ideal bir

yemdi. Anlayamadıkları şey, Zaphod'un bunu neden yaptığıydı.

Güneşe doğru sudan bir duvar sıçratarak büyük bir dalganın üzerinden atladı. Gün bugüdü; gün Zaphod'un ne dümenler çevirdiğini anlayacakları gündü. Gün Zaphod Beeblebrox'un Başkanlığının ne anlama geldiğinin belli olacağı gündü. Bugün ayrıca onun ikiyüzcü yaşgünüydü ama bu da anlamsız rastlandılardan biriydi. Teknesiyle Damogran denizlerinde kayarken kendi kendine ne müthiş ve hececanlı bir gün yaşayacağını düşündü. Gevşeyip kendini bıraktı, iki kolunu da uyuşukluk içinde koltuğunun iki yanından sarkıttı. Tekneyi daha iyi kayak boksı yapabilmek için geçenlerde sağ omzuna takdirdiği takma koluyla kullanıyordu. 'Hey' diye söylendi kendi kendine, "gerçekten de soğukkanlı bir hergelesin sen." Ama sınırları gerilmiş tın tın ötüyorlardı.

Fransa adası, yaklaşık yirmi mil uzunluğunda, ortası (beş mil genişliğinde hilal biçiminde kumluk bir adaydı. Gerçekte kendi başına bir ada olmaktan çok kocaman bir koyun sınırlarını ve şeklini belirliyordu. Bu izlenimi hilalin iç tarafını tamamiyle kaplayan dik yamaçlı tepeler daha da güçlendiriyordu. Hafif bir eğim tepelerin zirvesinden diğer kıyıya doğru uzanmaktaydı.

Tepelerden en yükseğinin zirvesinde bir kutlama komitesi bulunuyordu.

Komiteyi Altın Kalbi inşa eden mühendis ve araştırmacıların büyük bölümü oluşturuyordu - bunların çoğu insansıydı, ama sağda solda birkaç sürüngensi atom ustası, üç-dört yeşil hayaletsi maksimegalaktikalı, bir veya iki ahtapotsu fizikoyapı ustası ve bir Hooloofoo (Hooloofoo olağanüstü zeki mavi renkli bir gölgedir) dolaşmaktaydı. Hooloofoo'nun dışında herkes rengarenk tören elbiselerini kuşanmışlardı; Hooloofoo ise bu vesileyle kendini geçici olarak havada asılı duran bir prizmaya dönüştürmüştü.

Hepsinde ürpertici, yoğun bir heyecan hakimdi. Birlikte ve teker teker fizik yasalarının en uç noktalarına ve ötesine gitmişler, maddenin temel dokusunu yeniden kurmuşlar, olasılık ve olasılıksızlık kurallarını evirip çevirmişlerdi, ama yine de en heyecan verici olanı boynunda turuncu kurdelesini olan bir adamla tanışmaktı. (Turuncu kurdele Galaksi Başkanı'nın geleneksel aksesuarıdır.) Galaksi Başkanı'nın tam olarak ne kadar güçlü olduğunu bilmek bile onlar için çok şey değiştirmeyecekti: Başkanın hiçbir gücü yoktu. Galakside yalnızca altı kişi Galaksi Başkanı'nın işinin güç kullanmak değil, dikkatleri bu güçten uzak tutmak olduğunu biliyordu.

Zaphod Beeblebrox bu işte çok başarılıydı. Koyun girişindeki burnu dolanıp suları yararak koya siren başkanlık teknesinin usta manevrası ve güneş ışığı karşısında kalabalığın nefesi kesilmiş gözleri kamaştı.

Tekne suyun üzerinde geniş zigzaglar çizerek yaklaşırken yanıp sönen ışıklar saçıyordu. Aslında görülmeyen bir iyonize atom yastığının üzerinde ilerleyen teknenin suya falan değdiği yoktu, sadece gösteriş olsun diye altında suya indirilebilen çıkıntıları vardı. Bu çıkıntılar tekne koyda ilerlerken derin kıvrımlar halinde fısıltıyla fışkırıp bükülerek teknenin

gerisine köpüklerle dökülen su perdeleri yaratıyordu.

Zaphod gösterişi severdi: en iyi yaptığı şeydi. Zaphod dümeni kırdı aniden, tekne tepe yamacının karşısında suları biçerek çılgın bir dönüşle savruldu ve dalgalı suyun üzerinde duruverdi.

Birkaç saniye sonra güverteye çıkıp üç milyardan fazla kişiye gülümseyerek el salladı. Üç milyar kişi orada değildi ama Başkan'ın her hareketini havada asılı duran küçük bir uç-B, robot kameranın gözünden izliyorlardı. Uç-B'ler başkanın antikalıklarına her zaman büyük bir kitlenin hayranlık duymasını sağlardı- zaten varlık nedenleri de buydu. Yine sıırttı. Üç milyar altı kişinin henüz haberi yoktu ama bugün herkesin beklediğinden daha antika bir gün olacaktı.

Robot kamera Başkan'ın iki başından daha tanınmış olanını yakından görüntülemek için yer değiştirirken Başkan tekrar el salladı. Başkan fazladan kafası ile üçüncü kolunu saymazsak, görünüşte insansıydı. Dağınık sarı saçları karmakarışıktı. Mavi gözleri tümüyle tanımlanması olanaksız bir parlıltıyla parlıyordu, çeneleriye hemen her zaman tıraşsızdı.

Teknesinin yanında yuvarlanan zıplayan altı metre çapındaki saydam küre güneşin altında parlıyordu. Kürenin içinde yarım daire biçiminde kırmızı deri döşeli gözalıcı bir divan yüzüyordu: küre ne kadar yuvarlanıp zıplarsa zıplasın, divan tersine tıpkı döşeli bir kaya gibi kımıltısız duruyordu yerinde. Bütün her şey gibi, bu da gösteriş için yapılmıştı.

Zaphod kürenin çeperinden geçip divana kuruldu. İki kolunu divanın arkalığının üzerine atarken, üçüncüsü ile de dizindeki tozlan silkeledi. Başlar çevrelerine gülümseyerek bakarlarken ayaklarını yukarıya uzattı. İçinden haykırmak geliyordu. Su kürenin altında kaynaşmaya, köpürmeye, fokurdamaya başladı. Küre bir fıskiyeinin üzerinde zıplayıp yuvarlanarak havaya fırladı. Tepeye hareler düşürerek daha yükseğe tırmandı. Altına çarpan sular onlarca metre aşağıdaki deniz yüzeyine dökülürken küre daha da yükseldi.

Zaphod dışarıdan görünüşünü düşünerek gülümsedi. Belki baştan aşağı gülünç bir taşıma yöntemiymi ama-oldukça keyifliydi. Küre tepenin zirvesinde bir süre duraladıktan sonra bir rampaya sıçrayıp küçük çukur bir platforma yuvarlanarak durdu.

Şiddetli alkışlarla dışarıya adım attı Zaphod Beeblebrox, turuncu kurdelesini güneşte parlıyordu. Galaksi Başkanı gelmişti. Alkışların dinmesini bekleyip selamlamak için elini kaldırdı.

“Merhaba” dedi.

Hükümet görevlisi bir örümcek yan yan Başkan'a doğru gidip daha önceden hazırlanan konuşma metninin bir kopyasını eline tutuşturmaya kalktı. Metnin aslının üçten yediye kadar olan sayfaları o anda koydan aşağı yukarı beş mil kadar uzakta Damogran denizinde yüzüyorlardı, ilk iki sayfa ise bir Damogran Tepeli Kartalı tarafından kurtarılıp kartalın icadı olan olağandışı yeni bir yuvaya yerleştirilmişti. Büyük oranda kağıt hamurundan imal edilmiş bu yuvadan yumurtadan yeni çıkmış bir yavrunun düşmesi hemen hemen olanaksızdı.

Damogran Tepeli Kartalı türlerin hayatta kalması kavramını duymuştu ama bununla ilgilenmemişti. Zaphod Beeblebrox'un önceden hazırlanmış konuşmaya ihtiyacı olmadığından örümceğin uzattığı kopyayı da nazikçe geri çevirdi.

'Merhaba' dedi yine.

Herkes ona bakıyordu, en azından hemen hemen herkes.

Kalabalıkta Trillian'ı seçti. Söylendiğine göre Trillian, Zaphod'un bir gezegeni ziyaretinde yalnızca eğlence olsun diye tavladığı bir kızdı. İnce, esmer, insansı, dalgalı uzun siyah saçlı, büyük ağızlı, küçük burunluydu ve gülünç kahverengi elbisesiyle bir Arap'a benziyordu. Orada tabii ki hiç kimse Arap diye bir şey duymamıştı. Araplar çok az bir zaman önce yok olmuşlardı, yokolmadan önce de zaten Damogran'dan beşyüzbin ışık-yılı uzakta bulunuyorlardı. Trillian özel biri değildi, ya da Zaphod öyle iddia ediyordu. Kız onunla çok gezip Lozmuştu ve onun hakkında düşündüklerinin hepsini söylemişti.

"Merhaba tatlım," dedi kıza.

Kız ani ve keskin bir bakıştan sonra başını çevirdi. Tekrar dönüp daha sıcak bir gülümsemeye baktığında da Zaphod başka bir yere bakıyordu.

"Merhaba" dedi basın denen, kenarda durup 'Merhaba' demeyi kesip bir an önce demecine geçmesini umut eden yaratık yumağına. Onlara özel olarak sıırttı çünkü birkaç saniye sonra demecin ne olduğunu göreceklerdi.

Daha sonra söylediklerinde basının kullanacağı pek-bir şey yoktu. Parti yetkililerinden biri Başkan'ın kendisi için yazılmış harika konuşmayı açıkça okuma eğilimi göstermediğini üzülerek farkedince cebindeki uzaktan kontrol aletinin düğmesine bastı. Ötede önlerinde gökyüzüne uzanan koskocaman beyaz bir kubbe ortasından çatlayıp ayrıldı ve katlanarak kendini yavaşça toprağa bıraktı. Her şeyin böyle gerçekleşeceğini biliyorlardı çünkü böyle inşa etmişlerdi ama gene de solukları kesilmişti.

Tam altında kocaman, parlak bir koşu ayakkabısına benzeyen, yüzelli metre uzunluğunda kusursuz ve insanın aklını kaçirtacak kadar güzel uzay gemisi uzanıyordu. Geminin kalbinde galaksi tarihinde, bu gemiyi eşsiz kılan o güne kadar icat edilmiş en kafa karıştıran alet, gemiye adını veren altın kutu içinde duruyordu: Altın Kalp

"Vay be!" dedi Zaphod Beeblebrox Altın Kalbe. Söyleyebileceği fazla bir şey yoktu.

Basını kızdıracağını bildiğinden bir kez daha yineledi.

"Vay be!"

Kalabalık bir beklenti içinde yüzlerini tekrar ona çevirdiler. Kaşlarını kaldırıp gözlerini açarak kendisine bakan Trillian'a göz kırptı. Kız onun ne söylemek üzere olduğunu da, bunun büyük bir gösteri olacağını da biliyordu.

"Bu gerçekten inanılmaz" dedi Zaphod. "Bu gerçekten tamamen inanılmaz. Öyle inanılmaz derecede inanılmaz ki içimden onu çalmak geliyor."

Müthiş bir Başkanlık demeci, biçimsel olarak tamamıyla doğru. Kalabalık memnuniyetle

güldü, gazeteciler sevinçle Etha-Altı Haber-Matiklerinin düğmelerine bastılar, Başkan sırtıttı.

Bir yandan sırtıttıyordu ama kalbi dayanılmaz bir hızla çarpıyordu ve cebinde sessizce yatan Fele-Matik bombasının düğmesine bastı. Sonunda kendini daha fazla tutamadı. Başlarını yukarıya göğe kaldırıp majör üçlü vahşi bir çığlık koyverdi, bombayı yere attı ve bir anda donup kalıveren gülümseyen yüzler denizinin arasından ileriye doğru koşmaya başladı.

5

Prostetnik Vogon Jeltz diğer Vogonlar'ın gözüne dahi hoş görünmezdi. Son derece iri kemerli burnu domuza benzeyen dar bir ahndan ileri uzanıyordu. Koyu yeşil kauçuğa benzeyen cildi Vogon Yurttaşlık Hizmeti Politikası oyununu oynamasına, hem de adamakıllı oynamasına elverecek kadar kalın, hiçbir olumsuz etkiye uğramadan sonsuza dek denizlerin binlerce metre dibinde yaşamasını sağlayacak kadar da su geçirmezdi.

Tabii ki bu yüzmeye olan düşkünlüğünden ötürü böyle değildi. Yüklü günlük programı buna izin vermiyordu. O olması gerektiği gibiydi çünkü milyarlarca yıl önce Vogonlar Vogosphere'in ilkel hareketsiz denizlerinden dışarıya sürünüp kendilerini nefes nefese soluyarak gezegenin el değmemiş kıyılarına çektiklerinde... genç parlak Vogsol güneşinin ilk ışıklarının o sabah üzerlerine vurmasıyla sanki evrimin güçleri onları orada bırakıvermişti. Bir daha evrimleşmediler: aslında yaşamlarını hiç sürdürmemeleri gerekirdi.

Gerçekte yaptıkları, bu yaratıkların kaz kafalı kuş-beyinli inatçılığına bir takdir sayılırdı. "Evrim?" diyorlardı kendi aralarında, "ne gereği var ki?" ve iğrenç anatomik uygunsuzluklarını cerrahi yöntemlerle düzeltmeyi becerene dek doğanın onlar adına yapmadıklarından mahrum yaşadılar.

Bu arada Vogon gezegenindeki doğal güçler önceki ihmallerini telafi etmek için fazla mesai yapıyorlardı. Bu yüzden Vogonların demir çekiçlerle elmas gibi ışıldayan kabuklarını kırıp yedikleri çevik yengeçler; bunların etini kavurmak için kesip yaktıkları gökyüzüne uzanan nefes kesici güzellikteki ağaçlar; Vogonların yakalayıp üstlerine oturdukları ipek tüylü, buğulu gözlü ceylan gibi yaratıklar tasarlamışlardı. Bu yaratıklar taşımacılıkta kullanılmıyordu çünkü hemen kırılıveriyordu belleri, Vogonlar yine de oturuyorlardı üstlerine.

Cansıkıcı bir bin yıl böylece geçip gitti, ta ki Vo-gonlar ansızın yıldızlararası yolculuğun sırlarını keşfeden dek. Birkaç kısa Vog yılı içinde bütün Vogonlar Galaksinin siyasi merkezi olan Megabrantis yıldız kümesine göç ettiler, ve şimdi Galaktik Vatandaşlık Hizmetleri'nin güçlü belkemiğini oluşturuyorlar. Öğrenmeye, yol yordam tanımaya, medeni olmaya çalıştılar, ama çağdaş Vogon birçok bakımdan ilkel atalarından pek farklı değildir. Her yıl anavatanlarından yirmiyedi bin elmas gibi ışıldayan çevik yengeç getirtilip içkili bir gece sonrasında demir çekiçlerle paramparça edip yerler.

Prostetnik Vogon Jeltz tipik Vogon özellikleri gösteren tam bir alçaktı. Üstüne üstlük de otostopçulardan hiç hazzetmezdi.

Prostetik Vogon Jeltz'in sancak gemisinin bağırsaklarının derinliklerinde bir yerlere gömülü küçük karanlık bir kabinde minik bir kibrit alevi çaktı sinirli sinirli. Kibritin sahibi bir Vogon değildi, ama onlar hakkında her şeyi biliyordu ve sinirli olmakta haklıydı. Bu* Ford Prefect'ti.

Kabinde çevresinde bakındı ama iyi göremiyordu; zayıf titrek alevin ışığında ürkünç gölgeler sıçrayıp dolandılar çevresinde, her yer sessizdi. Dentrassilere sessiz bir teşekkür etti soluğunu verirken. Bir oburlar kabilesi olan Dentrassiler vahşi ama canayakın bir topluluktü. Vogonlar onları kendilerini fazlasıyla kendileri olarak koruyabildikleri için uzunyol filolarında iâşe memuru olarak işe almışlardı.

Bu Dentrassilerin de işine geliyordu çünkü uzaydaki en sağlam paralardan biri olan Vogon parasını seviyorlardı, ama Vogonların kendilerinden nefret ediyorlardı. Bir Dentrassî'nin isteyebileceği tek Vogon canı sikkın bir Vogon 'du. Ford Prefect bu küçücük bilgi parçası sayesinde bir hidrojen, ozon ve karbonmonoksit üfürüğü olmaktan kurtulmuştur.

Hafif bir inleme işitti. Kibritin ışığında yerde hafifçe kımıldayan ağır bir şekil gördü. Çabucak salladı kibriti, elini cebine attı, aradığını buldu ve çıkardı. Kabını sıyırdı ve salladı. Yerde sürünerek ilerledi. Şekil kımıldadı yine.

“Biraz fıstık almıştım da,” dedi Ford Prefect.

Arthur Dent kımıldandı, anlamsız bir şeyler mırıldanarak inledi.

“Hadi, ye biraz,” diye üsteledi Ford paketi sallayarak. “Madde nakletme ışını altına ilk girişinse biraz tuz ve protein kaybetmiş olmalısın. Bira metabolizmanı biraz olsun korumuştur.”

“Brrrr...” dedi Arthur Dent. Gözlerini açtı.

“Karanlık” dedi.

“Öyle” dedi Arthur Dent

“Karanlık ışık yok.”

Ford Prefect'in insanlar hakkında anlamakta en çok güçlük çektiği şeylerden biri “Güzel bir gün,” “Çok uzun boylusun,” veya “Ah canım, otuz metrelik bir kuyuya düşmüş gibisin, iyi misin? gibi ayan beyan ortadaki şeyleri söze döküp yineleme alışkanlıklarıydı. İlk başlarda Ford bu tuhaf davranışı açıklamak için bir kuram geliştirmişti. İnsanlar dudaklarını çalıştırmazlarsa, diye düşünmüştü, belki de dudakları kilitleniyordur. Birkaç aylık bir irdeleme ve gözlem döneminden sonra bu kuramı yerine bir yenisini koyarak terketti. Dudaklarını çalıştırmazlarsa, diye düşündü, beyinleri çalışmaya başlıyor. Bir süre sonra bu kuramı da çok katı olduğu için terketti ve insanları ne olursa olsun sevdiğine karar verdi ama bilmedikleri şeylerin çokluğu da her zaman umutsuzca endişelendirdi onu.

“Evet,” diye onayladı Arthur'u, “ışık yok.” Biraz fıstık uzattı ona. “Nasılsın?” diye sordu.

“Taşınan bir ordu gibi,” dedi Arthur, “bazı parçalarım hâlâ yolda.”

Ford boş boş ona baktı karanlıkta.

“Ne cehennemde olduğumuzu sorsam sana,” dedi Arthur yavaşça, “buna pişman olur muyum?”

Ford ayağa kalktı. “Güvenlikteyiz,” dedi.

“Ah, iyi,” dedi Arthur.

Küçük bir mutfak kabinindeyiz,” dedi Ford, “Vogon İnşa Filosundan bir uzay gemisinde.”

“Ah,” dedi Arthur, “bu açıkça ‘güvenlikte’ sözcüğünün benim bilmediğim bir kullanım biçimi.”

Ford bir ışık düğmesi aramak için başka bir kibrit çaktı. Ürkünç gölgeler zıplayıp dolandılar yine. Arthur ayağa kalkarak gayretle ve ürpertiyle omuzlarını kavradı. Görünmeyen yabancı şekiller çevresinde dönüyormuş gibi görünüyordu, hava ciğerlerine sızan tanımlayamadığı rutubetli kokularla ağırlaşmıştı, ve dahası hafif ama rahatsız edici bir uğultu kafasını toplamasını engelliyordu.

“Nasıl geldik buraya?” dedi, hafifçe titreyerek.

“Otostop çektik,” dedi Ford.

“Pardon?” dedi Arthur. “Başparmaklarımızı uzatıp bekledik, sonra da karafatma gözlü yeşil yarağıtın teki kafasını uzatıp, ‘Merhaba arkadaş, atlayın arkaya, sizi Basingstroke çevresinde bir yerlerde silkelirim’ dedi öyle mi?”

“Yaklaştın,” dedi Ford, “ ‘başparmak’ bir elektronik Etha-altı sinyal cihazı, ‘çevresi’ altı ışık yılı uzaktaki Barnard yıldızı, ama söylediğin aşağı yukarı doğru.”

“Karafatma gözlü yaratık?”

“Yeşil renkli, evet.”

“İyi,” dedi Arthur, “eve ne zaman dönebilirim?”

“Dönemezsin,” dedi Ford Prefect ve ışık düğmesini buldu.

“Gözlerini kolla...” dedi ve çevirdi düğmeyi.

Ford kendisi bile şaşırıldı kaldı.

“Tam bir felaket,” dedi Arthur, “gerçekten burası bir uçandairenin içi mi?”

* * *

Prostetnik Vogon Jeltz şevksiz yeşil gövdesini yönetim köprüsünün içinde sürükledi. Üzerinde yerleşim olan gezegenleri yok ettikten sonra belirsiz biçimde üzgün hissedirdi kendini. Binlerinin gelip bunun çok yanlış bir şey olduğunu söylemesini, onlara bağırıp rahatlamayı isterdi. Kırılınsın da kızmak için bir bahanesi olsun diye, kendini olabildiğince hoyrat bir biçimde yönetim koltuğuna bıraktı, ama koltuk yalnızca bir gacırtıyla yakındı.

“Defol!” diye bağırırdı o anda köprüye giren bir Vogon muhafıza. Muhafız rahatlamış olarak anında yok oldu. Az önce aldıkları raporu götürenin kendisi olmamasına sevindi. Rapor bundan sonra bütün hiper-uzay yollarını gereksiz kılacak yeni model harika bir uzay gemisi motorunun Damogran’da bir araştırına merkezinde tanıtıldığını söyleyen resmi bir yazıydı.

Başka bir kapı kayarak açıldı, ama bu kez Vogon kaptan bağırmadı çünkü kapı Dentrassilerin yemeğini hazırladıkları mutfak bölmelerine açılıyordu. Gelen yemek olunca başının üstünde yeri vardı.

Kocaman tüylü bir yaratık yemek tepsiyle birlikte kapıdan girdi. Sapıkça sırıtıyordu. Prostetnik Vogon Jeltz zevkten dört köşeydi. Bir Dentrassi kendinden bu kadar hoşnut görüldüğünde gemide bir yerlerde kendisini çok kızdıracak bir şeyler döndüğünü bilirdi.

* * *

Ford ve Arthur çevrelerine bakındılar.

“Evet, ne diyorsun?” dedi Ford.

“Biraz dağınık değil mi?”

Ford felç olmuş kabinde orada burada duran pis şiltelere, bulaşık fincanlara, tanımlanamayan kokulu yabancı iç çamaşırı parçalarına endişeyle baktı.

“Haliyle, çalışılan bir yer bu gemi, gördüğün gibi,” dedi Ford. “Bunlar Dentrassi uyuma bölümleri.”

“Bunlara Vogon gibi birşey dendiğini sanıyordum.”

“Öyle,” dedi Ford, “Gemiyi Vogonlar kullanıyorlar, Dentrassiler aşçı, bizi gemiye onlar aldı.”

“Kafam karıştı,” dedi Arthur.

“Gel, şuna bir bak,” dedi Ford. Şiltelerden birine oturup çantasını karıştırdı. Arthur önce parmağıyla şilteyi sinirli sinirli yokladı. Sonra da üzerine oturdu: aslında sinirlenecek bir şey yoktu, çünkü bütün şilteler sqomshellous Zeta'nın bataklıklarında yetiştirilir, kullanılmadan önce güzelce öldürülüp kurutulurdu. Aralarından çok azı sonradan dirilirdi.

Ford kitabı Arthur'a uzattı.

“Nedir bu?” diye sordu Arthur.

“Her Otostopçunun Galaksi Rehberi. Bir çeşit elektronik kitap. Herhangi bir şey hakkında bilmek istediğin her şeyi söyler sana. İşi bu.”

Arthur elinde sinirli sinirli evirip çevirdi kitabı. “Kabını sevdim,” dedi. “Paniğe kapılmayın. Bütün gün boyunca bana söylenen en faydalı ve akılcı şey.”

“Nasıl çalıştığını göstereyim sana,” dedi Ford. Kitabı iki hafta önce ölmüş bir bülbül leşi gibi iki parmağının ucuyla tutan Arthur'un elinden kaparak kabından çıkardı. “Şu düğmeye basınca ekran aydınlanıp dizini gösterir.”

Yediye on santimlik bir ekran aydınlandı ve yazı karakterleri hızla geçmeye başladı. “Vagonları öğrenmek istiyorsun, öyleyse yazıyorum.” Parmakları birkaç düğmeye daha dokundu. “İşte.” Ekranda “Vagon İnşa Filoları” sözcükleri yeşil renkte belirdi. Ford'un ekranın dibinde büyük kırmızı bir düğmeye basmasıyla birlikte sözcükler ekranda kaymaya başladı. Aynı zamanda kitap ekrandakileri sakın yumuşak bir sesle okumaktaydı. Kitap şunları söylemekteydi:

“Vagon İnşa Filoları. Bir Vogonun aracına binmek istediğinizde yapmanız gerek tek şey: vazgeçmektir. Galaksideki en tatsız ırklardan biridir -sadece düşünce ve davranışları ifritçe değildir, aynı zamanda kötü huylu, bürokratik, resmi ve kalın kafalıdırlar. Üç imzalı emirler imzalanmadan; yollanıp, geri gönderilip, soruşturulmadan; yine yitirilip, sonunda üç ay boyunca kağıt bulamacında bekletilip yakıt olarak yeniden dönüşüme uğratılmadan kendi öz ninelerini Traal'ın Yırtıcı Cırlayan Canavarı'ndan kurtarmak için parmaklarını bile kımıldatmazlar.

“Bir Vogon'dan içki koparmanın en iyi yolu boğazına parmak atmak, onu üzmenin en iyi yolu ise ninesini Traaal'in Yırtıcı Cırlayan Canavarı'na yedirmektir.”

“Hiçbir koşulda bir Vogon'un size şiir okumasına meydan vermeyin.”

Arthur gözlerini kırpıştırdı.

“Ne tuhaf kitap. Peki, nasıl alındık buraya?”

“Üstüne bastın, bu kitap eski,” dedi Ford, kitabı kabına geri koyarken. “Yeni Gözden Geçirilmiş Baskı içi alan araştırması yapıyorum, yapmak istediğim şeylerden biri de Vogon'ların bizim için çok kullanışlı bağlantılar olabilecek Dentrassi'leri aşçı olarak işe almalarından biraz söz etmek.”

Arthur'un yüzünü acılı bir ifade kapladı. “Ama Dentrassi'ler de kim? dedi.

“Müthiş adamlar,” diye yanıtladı Ford. “En iyi aşçı ve en iyi kokteyl hazırlayıcılarıdırlar, başka hiçbir şeyle de uğraşmazlar. Otostopçulara yardım ederler her zaman, bunu biraz yarenliği sevdiklerinden, ama daha çok Vogon'ların canını sıkmak için yaparlar. Evrenin mucizelerini günde otuz altarian dolarından aza görmek isteyen sefil bir otostopçu isen bilmen gereken şeylerden biridir. Bu benim işim. Eğlenceli değil mi?”

Arthur'un kafası karışmıştı.

“Müthiş,” dedi başka bir şilteye kaşlarını çatarak. “Aksi gibi Dünya'ya planladığımdan fazla takıldım,” dedi Ford. “Bir haftalığına geldim ama onbeş yıl saplandım kaldım.”

“Peki oraya nasıl geldin?”

“Kolay, bir dalgacıya otostop çektim.”

“Dalgacı mı?”

“Evet.”

“Peki nedir bir...”

“Dalgacı mı?” Dalgacılar genellikle yapacak bir şeyi olmayan zengin çocuklarıdır. Yıldızlararası bağlantı kuramamış gezegenler arayarak dolaşır ve kafaya alırlar onları.

“Kafaya mı alırlar?” Arthur, Ford'un, hayatı zorlaştırarak kendisiyle dalga geçtiği duygusuna kapıldı.

“Evet,” dedi Ford. “Kafaya alırlar. Issız bir yer bulur, hiç kimsenin asla inanmayacağı bir zavallının yanına konup yanında yöresinde başlarında antenlerle hindi gibi kabarak bip bip diye sesler çıkartıp gezinirler. Çok çocukça.” Ellerini' başının arkasına koyan Ford

şilteye uzandı, çıldırtıcı bir şekilde kendinden hoşnut görünüyordu.

“Ford.” diyerek üsteledi Arthur, “belki de bu aptalca bir soru olacak ama benim burada ne işim var?”

“Pekala da biliyorsun yanıtı,” dedi Ford. “Seni Dünya’dan kurtardım.”

“Peki Dünya’ya ne oldu?”

“Ha. Yok oldu.”

“Ya,” dedi Arthur ölçülü.

“Evet. Buharlaşıp uzaya dağıldı.”

“Bak,” dedi Arthur, “işte buna biraz üzüldüm.”

Ford, bir süre kaşlarını çatıp düşüncelerini tarttı.

“Evet, bunu anlayabiliyorum,” dedi en sonunda. “Bunu anlıyorsun!” diye bağırtı Arthur.

“Bunu anlıyorsun!”

Ford yerinden fırladı.

“Kitabı okumaya devam et!” diye fısıldadı aceleyle. “Ne?”

“Paniğe kapılmayın.”

“Paniğe kapılmadım!”

“Kapıldın.”

“Peki kapıldım diyelim, elimden başka ne gelir ki?” “Bana takıl hayatını yaşa. Galaksi neşeli yerdir. Şu balığı da kulağına tık.”

“Afedersiniz, anlayamadım,” diye sordu Arthur, böyle konuşarak daha nazik davrandığını düşünüyordu.

Ford içinde küçük sarı balığın gezindiği minik bir kavanoz tutuyordu elinde. Arthur gözlerini kırıpıştırdı. Kafasına yatan anlaşılır, basit bir şeylere ihtiyacı vardı. Dentrassi iç çamaşırları, sqornshelleus şilte yığınları ve elinde sarı bir balık tutup onu kulağına koymasını söyleyen bu Betelgeuse’lünün arasında küçücük bir paket mısır gevreği görebilseydi kendini daha güvende hissedebilecekti. Ama göremedi, güvende de hissedemedi kendini.

Birden çıkartamadığı bir kaynaktan yırtıcı bir ses üzerlerine geldi. Kurt sürüsüyle boğuşurken gargara yapmaya çalışan bir adamın hırıltılarına benzeyen sesle korkuyla irkildiler.

“Hşşt!” dedi Ford. “Dinle, önemli olabilir.”

“Ö... önemli?”

“Vogonların kaptanı bir duyuru yapıyor.”

“Yani Vogonlar böyle mi konuşur?”

“Dinle!”

“Fakat Vogonca bilmem!”

“İhtiyacın yok. Şu balığı kulağına tık yeter.”

Ford, yıldırım hızıyla, elini Arthur'un kulağına götürdü. Arthur işitme kanalının derinliklerine kayan balığın ani rahatsızlığını hissetti. Korkuyla irkilerek bir iki saniye kulağını karıştırdı, ama sonra yavaş yavaş hayretten gözleri yuvalarından fırladı. İki Siluet yüz resmine bakarken birden onun beyaz bir şamdan resmi olduğunu görüvermenin işitsel eşdeğerini yaşıyordu. Ya da bir kağıt parçası üzerinde birden bire altı rakamına dönüşen ve doktorunuzun yeni bir gözlük için sizden tonla para alacağı anlamına gelen bir sürü renkli noktaya bakmak gibiydi bu. Hâlâ uğuldayan gargarayı dinliyordu, bunun farkındaydı ancak şimdi kusursuz tekdüze bir İngilizce'yi andırıyordu ses.

Şöyle bir şeydi duyduğun...

6

Oğğl, Oğğl, gargra oğğl, oğğl oğğl gargra oğğl gargra oğğl oğğl gargra oğğl gargra gargra oğğl gargra gargra oğğl şırrrp bir neden göremiyorum. Mesaj tekrarlanıyor. Kaptanınız konuşuyor, her ne yapıyorsanız bırakıp dinleyin. Her şeyden önce göstergelerden gemide bir çift otostopçu olduğunu anlıyorum. Her neredesiniz size merhaba. Şunu açıkça ifade etmek isterim ki hiç de hoş gelmediniz. Bulduğum yere gelmek için çok çalıştım. Sapkın bir takım beleşçilere hizmet eden bir dolmuşa çevirmek için bu Vogon İnşa Gemisine kaptan olmadım ben. Bir arama ekibi çıkardım yola. Sizi bulur bulmaz kapı dışarı edeceğim. Eğer çok çok şanslıysanız size birkaç şiirimi okuyabilirim.

İkincisi, Barnard yıldızı yolunda hiperuzaya sıçramak üzereyiz.Vardığımızda boşaltma-yükleme için yetmişiki saat limanda kalacağız, bu arada kimse gemiden ayrılmayacak. Yineliyorum, tüm gezegen izinleri iptal edilmiştir. Mutsuz bir aşk macerasından daha yeni çıktım, bu yüzden başkalarının çıkıp eğlenmesi için bir neden göremiyorum. Mesaj bitti.”

Ses kesildi.

Arthur şaşkınlıkla yerde kollarıyla başını kollayarak bir yumru halinde yatmakta olduğunu farketti. Hafifçe gülümsedi.

“Ne hoş adam,” dedi, “bunlardan biriyle evlenmesini yasaklayabileceğim bir kızım olsun isterdim...”

“Buna gerek kalmazdı,” dedi Ford. “Ancak bir trafik kazası kadar çekicidirler. Dur, kımıldama,” diye ekledi Arthur yerde çözülmeye başlarken, “hiper uzaya sıçramaya hazır olsan iyi olur. Akşamdan kalmış gibi tatsız hissedersin kendini.”

“Akşamdan kalmanın nesi kötüymüş ki?”

“Bir bardak su ister canın.”

Arthur bunu düşündü biraz.

“Ford,” dedi.

“Hı?”

“Kulağımdaki bu balık ne yapıyor?”

“Çeviri yapıyor sana. Babilbalığı denir ona. İstersen rehberden bakabilirsin.”

Her Otostopçu'nun Galaksi Rehberi'ni arkadaşına fırlattı ve ana karnındaki bir dölüt gibi yere kıvrılarak kendini sıçramaya hazırladı. O anda yer Arthur'un altından kayıp gitti. Gözleri içine battı. Tepetaklak olup ayakları tepesinden çıkmaya başladı. Çevresindeki mekan dümdüz oldu, büküldü, yokluğa geçip onu kendi içine doğru gömülmeye terketti.

Hiper uzaydan geçiyorlardı.

“Babilbalığı dedi. Her Otostopçu'nun Rehberi sessizce, “küçük ve sarıdır, sülüğe benzer, belki de evrenin en sıradan nesnesidir. Kendisini taşıyanın değil de onun çevresindekilerin beyin dalgalarının enerjisiyle beslenir. Beslenmek için bu beyin dalgası enerjisinden bilinçsizce bütün düşünce frekanslarını emer. Daha sonra düşünce frekanslarını aldığı beynin konuşma merkezinden gelen sinir sistemi sinyallerini bilinçli düşünce frekanslarıyla birleştirip taşıyıcısının beynine bunlardan oluşan telepatik bir matris süzer. Bunun uygulamaya yansımaları kulağınıza bir Babilbalığı sokacak olursanız çevrenizdeki size söylenen her dilden sözü anlayabileceğinizdir. İşittiğiniz konuşmalar Babilbalığının beyninize gönderdiği beyin dalgası matrisini çözümler.

Bu kadar yararlı bir şeyin tamamen rastlantı sonucu türemiş olmasını bazı düşünürlerin Tanrı'nın var olmadığına bir kanıtı olarak göstermeleri nasıl da tuhaf ve akıl almayacak bir olaydır.”

“Bu akıl yürütmenin aslı şöyledir: 'Var olduğumu kanıtlamayı reddediyorum', der Tanrı, 'çünkü kanıt inancı reddeder ve inanç olmadan ben hiçbir şeyim?'

'Ama, ' der insan, 'Babilbalığı bir çıkmaz sokak, değil mi? Rastlantı sonucu evrimleşmiş olamaz. Senin varlığının bir kanıtıdır, öyleyse, kendi söylemine göre yoksun. QED2?'

'Vay canına,' der Tanrı, 'bunu düşünmemiştim işte,' ve ani bir mantık köpüğü patlatmasıyla yok olur ortalıktan.

'Hah, bu daha bir şey değil', der insan ve tekrar tekrar siyahın beyaz olduğunu kanıtlamaya girişip bir zebra çizgisinde hayata veda eder.

“Birçok öndegelen teolog yukarıdaki söylemin bir avuç palavradan başka bir şey olmadığı iddia etmişse de, bu Odan Colluphid'in bunu en çok satan kitaplar listesine giren İşte Bu Tanrı'nın Defterini Dürer adlı kitabının temel fikri olarak geliştirip küçük bir servet yapmasını engellememiştir.

“Bu arada, zavallı Babilbalığı değişik ırklar ve kültürler arasındaki bütün iletişim engellerim yıkarak yaratılış tarihinin sözünü ettiği her şeyden daha çok sayıda kanlı savaşlara neden olmuştur. ”

Arthur hafif bir inilti çıkardı. Hiperuzaydan geçtikten sonra hâlâ yaşadığını görünce dehşete kapılmıştı. Dünyanın eskiden olduğu yerden altı ışık yılı uzaktaydı.

Dünya dönüp durun beyninde dünyanın hayalleri rahatsız edici şekilde uçuşuyordu. Bütün dünyanın uçup gittiğini hayal edebilmesine bile olanak yoktu, çünkü dünya çok büyüktü. Annesinin, babasının ve kızkardeşinin yok olduğunu düşünerek uyarmaya çalıştı duygularını. Tepki vermedi. Sonra iki gün önce süpermarket kuyruğunda önünde duran bütününü yabancı birini düşününce, ani bir uyarı hissetti, bütün süpermarket içindekilerle birlikte yok olmuştu. Nelson Anıtı yok olmuştu! Nelson Anıtı yok olmuştu ve hiçbir yerinme duyulmuyordu, çünkü yerinecek kimse kalmamıştı. Şimdiden sonra Nelson anıtı yalnızca

aklında yer alacaktı. İngiltere aklında yer olacaktı, bu kokulu, rutubetli, çelik döşeli uzay gemisine tıkılmış olan aklında. Bir klostrofobi dalgası yerleşti üzerine. İngiltere yoktu artık. Bunu anlamıştı, bir şekilde anlayabilmişti bunu. Bir kez daha denedi. Amerika, diye düşündü, yok olmuştu. Kavrayamıyordu bunu. Daha küçükten başlamayı düşündü yine. New York yok olmuştu. Tepki yok. Varolduğunu hiçbir zaman da ciddi olarak düşünmemişti zaten. Dolar, diye düşündü, sonsuza dek düştü. Bu noktada küçük bir ürperme. Bütün Bogard filmleri sonsuza dek silinip gitti, dedi kendi kendine, tatsız bir sarsıntı hissederek. McDonalds diye düşündü. Mc Donalds hamburgeri diye bir şey yoklu artık.

Kendinden geçti. Bir saniye sonra yeniden kendine geldiğinde annesi için ağlarken buldu kendini. Hırsla ayağa fırladı.

“Ford!”

Ford kendi kendine homurdanarak oturduğu köşeden ona baktı. Uzay yolculuklarının gerçekten uzayda yolculuk edilen kısımları ona her zaman çok yorucu gelmişti.

“Ne var?” dedi.

“Bu kitap işinde araştırmacıysan ve dünyada bulduysan eğer, onun hakkında bilgi toplamış olmalısın.”

“Evet, önceden yazılmış maddeyi biraz daha geliştirdim.”

Bu baskıda ne diyor göreyim o zaman, görmem gerek.”

“Peki, olur.” Rehberi ona verdi yine. Arthur rehberi kavrarırken ellerinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. Sayfayı bulabilmek için maddeyi yazdı. Ekran parıldayıp kırıştı ve yazılı bir sayfa çıktı ortaya. Arthur sayfaya baktı.

“Böyle bir madde yok!” diye patladı. Ford omzunun üzerinden şöyle bir baktı.

“Var,” dedi, “aşağıda, ekranın altına bak, Eccentrica Gallumbits, Erotikon 6'nın üç memeli fahişesi maddesine.

Arthur Ford'un parmağını izleyip gösterdiği yere baktı. Bir an için kavrayamadı, sonra aklı başından gitti.

“Ne? Zararsız mı? Bütün söyleyeceğin bu mu? Zararsız ! Tek bir sözcük!”

Ford omuz silkti.

“İyi de Galaksi'de yüz milyardan fazla yıldız var, kitabın mikroişlemcilerinde de sınırlı yer.” dedi, “Üstelik kimse de dünya hakkında pek bir şey bilmiyor.”

“Tanrı aşkına bu maddeyi biraz genişletmişsindir umarım.”

“Ha tabii, editöre yeni bir madde ulaştırmayı başardım. Biraz kırpma zorunda kaldı ama bu yine de bir ilerleme sayılır.”

“Şimdi ne yazıyor?” diye sordu Arthur. “Oldukça zararsız diye belirtti Ford sıkıntılı bir öksürükle.

“Oldukça zararsız!” diye bağırdı Arthur. “Bu ses de ne?” diye fısıldadı. Ford

“Ben bağıriyorum,” diye bağırdı Arthur.

“Hayır! Kes!” dedi Ford. “Galiba başımız dertte.”

“Ya, öyle mi?”

Kapıya yaklaşanların ayak sesleri açıkça duyuluyordu.

“Dentrassiler mi?” diye fısıldadı Arthur.

“Hayır, bunlar çelik uçlu botlar,” dedi Ford.

Kapı sertçe vuruldu.

“Öyleyse kim?” dedi Arthur.

“Peki” dedi Ford, “şansımız varsa bizi dışarı atmaya gelen Vagonlardır.”

“Ya şansımız yoksa?”

“Şansımız yoksa,” dedi Ford pis pis, “kaptanın önce bize şiirlerinin bir kısmını okuyacağı tehdidi doğrudur.”

Vogon şiiri herkesin bildiği gibi Evren'deki üçüncü en kötü şiirdir. İkinci en kötü Krialı Azgothlardır. Usta şairleri üstat Gazlı Grunthos'un ünlü şiiri, "Bir Yaz Ortası Sabahında Koltukaltımda Bulduğum Yeşil Macun Parçasına Destan'ın sunuluşu sırasında dinleyicilerden dördü içkanamadan ölmüş, Orta-Galaktik Sanat Şeref Kurulu Başkanı kendi bacağını kemirmek suretiyle ölümden kurtulmuştur. Grunthos'un şiirinin bu şekilde dinlenmesinden dolayı 'kırgın' olduğu bildirilmiştir. Şair oniki kitaptan oluşan epik şaheseri 'Banyoda Çığırıldıklarım'ı okumaya geçmeden önce kendi kalın barsağı, birçok hayat ve uygarlığı kurtarmak uğruna boğazından geçmek suretiyle beynini dağıtmıştır.

Tümünden daha kötü olan şiir ise yaratıcısı olan İngiltere, Essex, Greenbridge'den Paula Nancy Millstone Jennings ile birlikte Dünya gezegeninin yıkımı sırasında yok olmuştur.

* * *

Prostetik Vogon Jeltz yavaşça sıırttı. Bu hareketi yalnızca gösteri amacı da taşııyordu, çünkü gülümserken kas hareketlerinin sırasını anımsaması gerekmişti. Tutsaklarına gayet sağaltıcı bir şekilde bağırııştı, şimdi iyice rahatlamıştı, artık biraz sertleşilebilirdi.

Tutsaklar Şiir Değerlendirme İskemlelerine yerleştirildiler -sıkıca bağlanarak. Vogonlar çalışmalarının algılanışı konusunda hayallere kapılmazlardı. Yazın konusundaki ilk adımları, gelişmiş ve kültürlü bir ırk olduklarını kanıtlama yolundaki azimlerinin kamçılanmasıyla atılmıştı, ama şimdi bir çılgınlığın pençesindeydiler. Soğuk ter Ford Prefect'in alnında birikip şakaklarına yapıştırılan elektrotların çevresinden aşağı kayıyordu. Elektrotlar bir elektronik düzeneğe bağlıydı, hayal yoğunlaştırıcılar, ritm düzenleyiciler, kafiye çözümleyiciler, tekrar önleyiciler, hepsi şiirin etkisini artıracak, şairin düşüncelerinden bir kırıntının bile boşa gitmemesini sağlayacak şekilde tasarlanmıştı.

Arthur Dent oturduğunda ürperdi. Niye buraya getirildiğini bilmiyordu ama bildiği tek bir şey vardı: şimdiye kadar işler iyi gitmemişti ve bundan sonra da durum değişecekmiş gibi görünmüyordu. Vogon okumaya başladı -kendi yaratıcılığının küçük kötü kokulu bir bölümü.

"Ey serbestlikli gurultu böceksi..." diye başladı. Ford'un gövdesi spazmlarla gerildi -bu kendini hazırladığı şeyden de beterdi.

"... çisemelerin banadır / şişik bir arının üzerindeki çoğalsımış boşboğaz lekeler gibi."

"Aaaaaargggghh!" diye inledi Ford Prefect, ağrı yumruklarının zonklattığı başını arkaya atarak. Yanındaki iskemlede Arthur'un kıvrandığını hayal meyal görebiliyordu. Dişlerini

kenetledi.

“El yordamla yakarıyorum sanal” diye sürdürdü acımasız Vogon, “Fıskıran dövme dolaplarım/”

Sesi ateşli bir gıcirtının dayanılmaz tonuna ulaşıyordu. “Ve kıtırdak yağlık engelbeler ile halka halka kakıştır beni, yoksa busbulantı çitırdağımla lokma lokma doğranın seni, gör bakalım!”

“Nnnnyyyaaaarggghhh” diye bağırarak son bir spazm geçirdi Ford Prefect, son dizinin elektronik çoğaltımı şakaklarının arasında bir patlamaya neden olmuştu. Yığıldı kaldı.

Arthur’un dili dışarı sarkmıştı.

“Şimdi Dünyalılar...” diye hırıldadı Vogon (Ford Prefect’in Betelgeuse çevresinde küçük bir gezegenden geldiğini bilmiyordu, bilseydi de bir şey değişmezdi.) “Sîze basit bir seçim yapma şansı tanıyorum! Ya uzayın boşluğunda ölün, ya da...” melodram etkisi yaratmak için durakladı, “Şiirimin ne denli güzel olduğunu söyleyin bana!” Kendini geriye, yarasa şeklindeki kocaman deri bir koltuğun üzerine attı. Yine o gülümseme kapladı yüzünü. Ford soluk soluğaydı. Kupkuru dilini çatlamış dudaklarının üzerinde gezdirip inledi.

Arthur açık seçik: “Aslında oldukça hoşuma gitti.” dedi.

Ford ona döndü, hayretten ağzı açık kalmıştı. Kendisinin zerre kadar katılmadığı bir yaklaşımdı bu. Vogon şaşkınlığını kaşının birini kaldırarak belli etti. Bu mimik burnunu gizliyordu, yani kötü bir şey değildi.

“Ya, iyi...” diye hırladı hatırı sayılır bir şaşkınlıkla . “Ya evet,” dedi Arthur, “metafizik imgelerden bazılarının gerçekten özellikle etkili olduğunu düşünüyorum.”

Ford bu bütünüyle yeni olgunun çevresinde düşüncelerini toplamaya çalışırken ona bakmayı sürdürdü. Gerçekten bu işte kazasız belasız çıkmayı becerebilecekler miydi?

“Evet, devam et...” dedi Vogon.

“Ha... ve de hmm...” diye sürdürdü Arthur,, “şairin şefkatli ruhunun... aaa... eee... “ diye tekledi. Ford apar topar imdadına yetişti, “...temel metaforu olan ...eee...” O da bekledi ama Arthur hazırlıklıydı. “...insanseverliği...”

“Vogonseverliği,” diye fısıldadı Ford ona.

“Ah, evet, Vogonseverliğindeki sürrealizmi karşılayan gereçler,” Arthur yarışın sonuna geldiklerini hissediyordu, “aynı zamanda bu gereçler uzak yapısının açtığı yolda ilerliyor, ona üstün geliyor, ve diğerinin temel ayrımları ile aynı şey demek oluyor,” (bu noktada Arthur bir zafere doğru yükseltiyordu sesini...) “ve de berikine şiirin kastettiği şey her neyse, ona, ...eee...” (...ama zafer umudu çabuk söndü.) Ford bir coup de grace için atıldı.

“Engin ve canlı bir içgörümle yaklaşmak düşünüyor.” diye bağırıldı. Ağzının kenarıyla: “İyi iş becerdik Arthur, çok iyiydi.”

Vogon dikkatle süzdü onları. Bir an taş yüreğindeki ırk sevgisi uyanmıştı, ama üzerinde durmadı, çok geçti artık. Sesi halıda tırnaklarını bileyen kedi tonundaydı.

“Yani demek istediğiniz şiir yazıyorum çünkü acımasız kalpsiz dış görünüşümün altında seilmek istenen bir ben var,” dedi. Durakladı. “Öyle mi?”

Ford sinirli sinirli güldü. “Evet öyle demek istiyoruz,” dedi, “hepimizin içinde bir yerlerde,... eee... öyle değil mi?”

Vogon ayağa kalktı.

“Hayır, bütünüyle yanlış söyledikleriniz,” dedi, “Şiir yazıyorum çünkü dışımdaki acımasız kalpsiz dış görünüşümü teselli etmem gerekiyor. Her neyse, sizi de gemiden defedeceğim. “Nöbetçi! Esirleri üç numaralı çıkışa götür ve dışarı at!”

“Ne?” diye bağırdı Ford.

Genç irisi bir Vogon koruma öne çıkıp kalın kollarıyla bağlandıkları iplerden kurtardı onları.

“Bizi uzaya atamazsınız,” diye bağırdı Ford, “bir kitap yazmak için uğraşıyoruz.”

“Direnç göstermek yararsız!” diye karşılık verdi Vogon koruma. Vogon Koruma Birlikleri’nde ilk öğrendiği tümceydi bu.

Kaptan neşeyle izledi ve arkasını döndü.

Arthur vahşice baktı ona.

“Ölmek istemiyorum şimdi!” diye bağırdı. “Hâlâ başım ağrıyor! Cennete başım ağrırken gidemem, arada her zaman başım ağrıyacak, berbat bir şey bu!”

Koruma ikisini enselerinden kavrayıp kaptanın sırtını, saygıyla eğilerek selamladı, sonra itirazlarına aldırmadan köprüden dışarı çıkardı onları. Çelik kapı kapandığında kaptan yine yalnızdı. Sessizce mırıldanıp düşünceye daldı şiir defterine. Hafifçe dokunarak.

“Hmmm...,” dedi, “temel metaforunun sürrealizmini karşılayan...” Bunu bir an tarttı ve zalimce sırtarak defterini kapattı.

“Ölüm onlara az bile,” dedi.

* * *

Uzun çelik koridor Vogon’un koltuk altlarına kısıtılmış insansuların dermansız debelenmeleriyle yankılandı.

“Çok iyi, çok iyi,” diye bir şeyler zırvaladı Arthur, “şahane bir şey bu. Bırak beni hayvan herif!”

Vogon koruma sürüklemeye devam etti onları.

“Endişelenme,” dedi Ford, “bir şeyler düşünürüz.” Pek umutlu değildi sesi.

“Direnç göstermek yararsız!” diye böğürdü koruma.

“Böyle şeyler söyleme” diye kekeledi Ford. “Böyle şeyler söylersen olumlu ve akılcı bir tavrı nasıl sürdürebiliriz?”

“Tanrım,” diye serzenişte bulundu Arthur, “olumlu ve akılcı tavırdan söz ediyorsun ama bugün yok edilen senin gezegenin değildi. Bu sabah uyandığымda rahat iyi bir gün geçireceğimi düşünüyordum. Biraz okuyacak, köpeğimi fırçalayacaktım..., Şimdi saat öğleden

sonra dört ve dünyanın dumanı tüten artıklarından altı ışık yılı ötede uzay boşluğuna atılmak üzereyim!” Vogon boğazını biraz daha sıkınca viyaklayıp guruldadı.

“Tamam,” dedi Ford, “paniğe kapılma!”

“Panikten kim söz ediyor?” diye şarladı Arthur.

“Bu yalnızca kültür şoku. Duruma uyum sağlayıp dayanaklarımı bulana kadar sabret. Ondan sonra paniğe kapılacağım!”

“Arthur isterik tepkiler veriyorsun: Kes artık!” Ford bütün gücüyle düşünmeye çalıştı ama bağırmaya başlayan koruma onu engelledi.

“Direnç göstermek yararsız!”

“Biraz ara ver hiç olmazsa,” dedi Ford. Kendini tutsak alanın doğrudan yüzüne bakıncaya kadar çevirdi boynunu. Birdenbire bir fikir geldi aklına.

“Bunu yapmak gerçekten hoşuna gidiyor mu?” diye sordu birdenbire. Vogon anında ölü gibi çakıldı yerine yüzüne yoğun bir salaklık yavaşça yayılırken.

“Hoşuma gidiyor mu?” diye parladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim,” dedi Ford, “bu sana bütününüyle doyumlu bir yaşam sağlıyor mu? Rap rap gezinmek, bağırarak, insanları gemiden atmak falan...”

Vogon alçak çelik tavana dikti gözlerini. Kaşları neredeyse birbirinin üzerindeydi. Ağzı aralandı. Sonunda, “Tabii çalışma saatleri uygun...” dedi.

“Öyle de olmalı,” diye katıldı bu fikre Ford. Ford’a bakmak için başını çeviren Arthur.

“Ford, ne yapıyorsun?” diye sordu şaşkın bir fısıltıyla.

“Sadece çevremdeki dünyayla ilgileniyorum biraz, tamam mı?” dedi. “Yani çalışma saatleri çok uygun öyle mi?” diye yineledi.

Vogon’un tembel düşünceleri kasvetli derinliklere doğru dalarken ona baktı.

“Ya,” dedi, “madem konu açıldı, çoğu zamanım berbat geçiyor. Bir tek şey dışında...” yeniden düşündü, yine tavana bakması gerekmişti. “Çok sevdiğim bağırıp çağırma dışında.” Ciğerlerini şişirip haykırdı, “Direnç göstermek...”

“Mutlaka öyledir,” diye sözünü kesti Ford aceleyle, “bunu iyi becerdiğin belli. Ama çoğunlukla berbatsa,” dedi sözcükleri, doğru yerlere ulaşabilmeleri için teker teker söyleyerek, “neden yapıyorsun bu işi? Nedir yani?

Kızlar mı? Deri ceket mi? Maçoluk mu? Yoksa bütün bunların verdiği anlamsız bezginlikle uğraşmak ilginç bir mücadele mi demeye getiriyorsun?”

Arthur bocalayarak bir ona, bir ötekine çevirip duruyordu bakışını.

“Eeee...” dedi koruma, “eee... eee... bilmiyorum. Sanırım sadece... yapıyorum işte. Teyzem uzay gemisi korumalığının genç bir Vogon için iyi bir meslek olduğunu söylemişti. Bilirsin işte, üniforma, kemere asılı ışın tabancası, anlamsız bezginlik...”

“Görüyor musun Arthur,” dedi Ford kanıtlamasının sonuna varmış' biri edasıyla, “sen de dertliyim diyorsun kendine.”

Hem de çok dertliydi Arthur. Kendi gezegeninin başına gelen tatsız işin yanı sıra Vagon koruma onu kısıvrak tutuyordu ve uzaya atılma fikri de pek hoşuna gitmemişti.

“Biraz da onun sorunlarını anlamaya çalış.” diye ısrar etti Ford. “Şu zavallı çocuğa bak, bütün hayatı rap rap ortalıkta gezinmek, insanları gemiden dışarı atmak...” “Ve de bağırarak,” diye ekledi koruma.

“Ve tabii ki bağırarak,” dedi Ford boynuna dolanmış şişkin kolu dostça, anlayışla sıvazlayarak, “... ve bunları neden yaptığını bile bilmiyor!”

Arthur bunun çok acıklı olduğu konusunda aynı fikirdeydi. Dermansız bir hareketle belirtti görüşünü, konuşmak için yeterli soluk alamıyordu.

Korumadan hoşnutsuzluğunu belirten homurtular gelmeye başlamıştı.

“Tamam. Sanırım konuyu bu şekilde ifade etmiş bulunuyorsunuz...”

“İyi çocuk!” diyerek yüreklendirdi onu Ford.

“İyi de,” diye sürdürdü homurdanmasını, “alternatif nedir?”

“Tamam,” dedi Ford, kesin ama yavaş, “her ne yapıyorsan bırak!” Söyle onlara,” diye sürdürdü “bir daha yapmayacağını” Bir şeyler daha söylemesi gerektiğini düşündü ama o anda korumanın zihni söylenenleri ölçüp biçmekle yeterince meşguldü.

“Haaammminnnn...” dedi koruma, “hır, kulağa pek de hoş gelmiyor.”

Ford birdenbire fırsatın elinden kayıp gitmekte olduğunu sezdi.

“Şimdi durun bir dakika” dedi “bu yalnızca bir başlangıç, tahmin ettiğinden daha fazlası bekliyor seni...”

Ama o anda asıl görevinin tutsakları çıkış kabinine tıkma olduğunu anımsayan koruma kuvvetle sıktı onları. Belli ki çok etkilenmişti.

“Yani eğer sizin için farketmezse,” dedi, “size şu çıkış kabinine tikip sonra geri gelip yapmam gereken birkaç bağırma işini yerine getirmem daha doğru.”

Ford Prefect için durum kesinlikle farkedirdi.

“Dur biraz... dinle ama!” dedi, daha az yavaş daha az anlaşılır.

“Immnnghhh...” dedi Arthur anlaşılır bir vurgudan yoksun olarak.

“Dinle ama,” diye sürdürdü Ford, “müzik, sonra sanat da var, sonra daha başka neler neler! Ahrghhhh!”

“Direnç yararsız,” diye böğürdü koruma, sonra ekledi, “gördüğünüz gibi, eğer böyle sürdürürsem sonunda Kıdemli Bağırma Subaylığına terfi edebileceğim, bağırmayan ve insanları itip kakmayan subaylar için pek fazla boş kadro yok, en iyisi doğru bildiğimi yapmak.”

Çıkış kabinine varmışlardı -geminin iç kaplamasında ağır ve kocaman bir kapak. Koruma bir düğmeyi çevirince sessizce açıldı.

“Yine de ilgilendiğiniz için teşekkürler,” dedi Vagon koruma. “Hoşçakalın.” Ford ile Arthur’u kapaktan içeri küçücük bir kabine fırlattı. Arthur nefes alabilmek için çırpınıyordu. Ford

fırlayıp umutsuzca kapanmakta olan kapıyı omuzladı.

“Dinle bak,” diye bağırdı korumaya, “hakkında hiçbir şey bilmediğin koca bir dünya var ama... buna ne dersin?” delicesine uğraşarak bildiği tek kültür parçacığı olan Beethoven’in Beşinci Senfonisi’nin başlangıç notalarını mırıldandı.

“Da da da daaam! İçinde bir şeyler kımıldanmadı mı?”

“Yooo,” dedi koruma, “hiç de değil. Ama bundan teyzeme söz edeceğim.”

Daha sonra bir şeyler söylediye de duyulmadı. Kapak kendi kendine sıkıca kilitlemişti. Geminin motorlarının uzaktan gelen homurtusu dışında bütün sesler kaybolmuştu. Bir seksen çapında, üç metre uzunluğunda parlak silindir biçiminde bir bölmedeydiler. Ford soluyarak çevresine bakındı.

“Potansiyel olarak zeki bir çocuk.” dedi eğri duvarı yumruklayarak.

Arthur hâlâ düştüğü yerde bölmenin kıvrımına uygun yatıyordu. Kafasını kaldırıp bakmadı. Yalnızca soluyordu.

“Kapana kısıldık, değil mi?”

“Öyle,” dedi Ford, “kapana kısıldık.”

“Peki hiçbir şey düşünmedin mi? Bir şeyler düşüneceğini söylemiştin sanki. Belki de düşündün de ben farketmedim.”

“Ah, evet, birşey düşündüm,” dedi Ford soluyarak. Arthur bir şeyler umarak baktı ona.

“Ama ne yazık ki,” dedi Ford, “bu hava geçirmez kapağın öteki yanında olmayı gerektiriyor.” Az önce içeri itildikleri kapağı tekmeledi.

“Ama iyi bir fikirdi değil mi?”

“Tabii, çok ince.”

“Neydi peki?”

“Ayrıntıları daha planlamadım. Artık yararı yok, var mı?”

“Öyleyse, ...eee, ... ne olacak şimdi?” diye sordu Arthur.

“Ha, hmm, önümüzde duran kapak birazdan açılacak ve uzay boşluğuna fırlayıp boğulacağız sanırım. Eğer önceden derin bir nefes alırsan otuz saniye kadar dayanabilirsin...” dedi Ford. Ellerini arkasında birleştirip kaşlarını kaldırdı ve eski bir Betelgeuse savaş destanını mırıldanmaya başladı. Birdenbire Arthur’un gözüne çok yabancı görünmüştü.

“İşte hepsi bu” dedi Arthur.

“Öleceğiz.”

“Evet” dedi Ford.

“Belki de... hayır! Dur biraz!” birdenbire odanın diğer yanına, Arthur’un göremediği bir yerine atıldı.

“Bu düğme nedir!” diye haykırdı.

“Ne? Nerede?” diye bağırdı Arthur dönerek.

“Yok yok, şaka yaptım” dedi Ford,

“Nasılsa öleceğiz.”

Duvarı yumruklayıp bıraktığı yerden mırıldanmayı sürdürdü.

“Biliyor musun” dedi Arthur, “böyle zamanlarda, bir Betelgeuse’li ile Vogon çıkış kapsülünde uzayın derinliklerinde atılıp orada boğularak ölmeden önce gençliğimde annemin sözünü dinlemiş olmayı isterim hep.” “Neden, ne söyledi sana?”

“Ne bileyim, dinlemedim ki.”

“Ha.” dedi Ford mırıldanmaya devam ederken.

“Bu bir felaket.” diye düşündü Arthur, “Nelson anıtı gitti, McDonald’s gitti, geriye kalanlar yalnızca benle Hemen Hemen Zararsız sözcükleri. Her an geriye yalnızca Hemen Hemen Zararsız sözcükleri kalabilir. Oysa dün her şey yolunda görünüyordu.”

Bir motor sesi duyuldu. Hafif bir fısıltı kulakları sağır eden bir hava akımına dönüştüğünde dış kapak aklın alamayacağı kadar parlak' yıldızlarla bezeli bomboş bir karanlığa açıldı. Ford ile Arthur oyuncak tabancadan atılan mantarlar gibi dışarıya, uzaya fırladılar.

Her Otostopçu'nun Galaksi Rehberi son derece dikkate değer bir kitaptır. Birçok farklı editörün yönetiminde uzun yıllar süren çalışmalarla birçok kez yeni baştan derlenmiştir. Sayısız gezgin ve araştırmacının katkısını içermektedir. Giriş bölümü şöyle başlar:

“Uzay,” der, “Büyüktür. Gerçekten büyük. Ne kadar uçsuz bucaksız, kavranamayacak büyüklükte olduğunu aklınız almaz. Demek istiyorum ki yolun aşağısındaki kimyagere giden yolun uzun olduğunu düşünebilirsiniz ama bu, uzayın yanında leblebi çekirdek gibi kalır. Dinleyin...” ve böyle sürer.

(Bir süre sonra usul biraz daha oturur gibi olur. Gerçekten bilinmesi gereken şeylerden söz eder. Örneğin müthiş güzellikteki Bethselamin gezegeninde yaşayanların, her yıl gezegenlerini ziyarete gelen on milyar turistini yarattığı topyekûn erozyondan endişelendikleri için yediklerinize çıkardıklarınız arasındaki farkı, gezegenden ayrılmadan önce cerrahi bir müdahaleyle vücut ağırlığınızdan geri aldıklarını anlatır: yani her tuvalete gidişinizde makbuz olmanın hayati bir önemi vardır.)

Dürüst olmak gerekirse, yıldızlararası uzaklığın keskin boyutlarıyla karşılaşıldığında, Rehber'in giriş yazısı sorumlusundan daha işlek kafalar bile afallayabilir. Kimileri bir an için Reading'deki (İngiltere) bir fıstık ile Johannesburg'daki (Güney Afrika) bir cevizi gözünüzün önüne getirmeye ya da bunun gibi göz kamaştırıcı birçok kavramı düşünmeye davet eder sizi.

Halbuki basit gerçek, yıldızlararası uzaklıkların insan aklına sığmayacağıdır. Hareket eden bir şey olduğunu anlamak birçok ırkın binlerce yılına mal olmuş ışığın bile yıldızlar arasında yolculuk etmesi zaman alır. Işığın Güneş adlı yıldızdan Dünya'nın bulunmuş olduğu yere varması sekiz dakika alır, Güneş'in en yakın komşusu olan Alpha Proxima yıldızına ulaşması için ise dört yıl daha gerekir. Işığın, Galaksi'nin diğer yanına ulaşması, örneğin Damogran 'a varması, daha da çok zaman alır; beş yüzbin yıl. Bu uzaklıkta otostop rekoru beş yıldan biraz daha azdır, ana yolda görülecek pek bir şey yoktur.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi eğer ciğerlerinizi hava ile doldurursanız uzay boşluğunda otuz saniye dolayında bir süre yaşayabileceğinizi söyler. Fakat uzayın akıl almaz boyutları içerisinde bu otuz saniye süresince başka bir gemiye alınmanız olasılığının iki üzeri ikiyüzaltmışyedibinyedyüzyedide bir olduğunu da ekler.

Arthur'un bir zamanlar Islinton'da gittiği ve çok hoş bir kızla tanışıp da birlikte ayrılmayı beceremediği bir partinin verildiği dairenin de telefon numarası olması tamamen akıllara

durgunluk veren bir rastlantıdır. Kız partiden davetsiz gelen bir misafirle birlikte ayrılmıştı. Dünya gezegeni, Islington'daki daire ve telefonu imha edilmiş olsalar da yirmidokuz saniye sonra Ford ile Arthur'un kurtarılmış olmaları vesilesi ile anıldıklarını bildirmek gayet ferahlatıcı.

Hava kilidinin hiçbir akla yakın açıklaması olmadan kendiliğinden açılıp kapandığını fark eden bir bilgisayar kendi kendine söylendi. Bunun nedeni Aklın yemeğe çıkmış olmasıydı.

Galaksi'de bir delik belirivermişti. Bu delik tamı tamına bir saniyenin hiçte biri yüksekliğinde, bir metrenin hiçte biri genişliğinde ve bir ucundan diğerine birçok milyon ışık yılı derinliğindeydi. Hava kilidi kapanırken uzayda kayıp giden birçok kağıt şapka ve balon fırladı dışarı. Yedi kişilik doksan santim boyunda borsa analistinden oluşan birtakım, biraz havasızlıktan boğularak, biraz şaşkınlıktan öldüler. Bu arada ikiyüz otuz altı bin az pişmiş yumurta da delikten fırlayıp Panse yıldız sisteminde kıtlıktan kırılmakta olan Poghril'in topraklarında titrek bir yığın oluşturdu.

Poghril kabilesinin bir kişi dışında tümü açlıktan ölmüştü, o son kişi ise birkaç hafta sonra kolestrol zehirlenmesinden öbür dünyayı boyladı. Deliğin açık kaldığı zaman süresi saniyenin hiçte biri, zamanın içinde bütünüyle olasılık dışı olarak, bir ileri bir geri salındı. İssiz geçmişte bir yerlerde uzayın arı boşluğunda gezinen rastgele bir atom topluluğunu ciddi biçimde sarsıntıya uğratıp atomları en olağandışı yapılarda birbirleriyle kaynaştırdı. Çabucak kendilerinin aynılarını türetmeyi öğrenen bu yapılar (bu, söz konusu yapıların olağandışılıklarından bir kısmıydı yalnızca) daha sonra sürüklendikleri her gezegenin başına kütleli dertler açtılar. İşte evrende yaşam böyle başlamıştı.

Beş vahşi Olay Girdabı akıl dışılığın acımasız fırtınalarında döndüler ve kaldırırma kusarak içlerindeki boşalttılar. Kaldırırma Ford Prefect ve Arthur Dent yarı ölü-balıklar gibi ağızlarını açıp kapayarak yatıyorlardı.

“İşte buradasın” diye yutkundu Ford. Bilinmez'in Üçüncü Kıyısı'na doğru uzanan kaldırırmanın üzerinde tutunacak bir yer aramak için sağ-solu tırmalarken, “sana bir şeyler düşüneceğimi söylemişim.”

“Ha, öyle,” dedi Arthur, “Öyle.”

“Parlak bir fikirdi benimkisi,” dedi Ford, “geçen bir uzay gemisi bulup kurtarılmak.”

Gerçek evren, altlarında rahatsız edici biçimde büküldü. Birçok taklit nesnelere uçtu çevrelerinde, örneğin dağ keçileri. İlk ışık, uzay-zaman'ı yoğurt topakları gibi püskürterek patladı. Zaman tomurcukları açıldı, madde büzüldü. En büyük asal sayı bir köşeye çöreklenip kendini sonsuza dek gizledi.

“Hadi ama,” dedi Arthur, “çok küçük bir olasılık bu.”

“Kurcalama, tutturduk işte.” dedi Ford.

“Ne tür bir gemideyiz?” diye sordu Arthur sonsuzluk çukuru altlarında gerinirken.

“Bilmiyorum,” dedi Ford, “Henüz gözlerimi açmadım.”

“Evet, ben de açmadım.” dedi Arthur.

Evren sıçradı, durdu, titredi ve birçok beklenmedik yöne doğru yayıldı.

Arthur ile Ford gözlerini açıp hatırı sayılır bir şaşkınlıkla baktılar çevrelerine.

“Aman Tanrım,” dedi Arthur, “tıpkı Güney sahiline benziyor.”

“Vay canına, bunu söylemene sevindim.” dedi Ford.

“Neden?”

“Çünkü delirdiğimi sandım.”

“Belki de delirdin. Belki de yalnızca öyle söylemiş olduğumu düşündün.”

Ford bu sözü tarttı.

“İyi de, söyledin mi söylemedin mi?” diye sordu.

“Söyledim galiba” dedi Arthur.

“Belki de her ikimiz de deliriyoruz.”

“Evet,” dedi Arthur, “delirdik, gele gele aklımıza buranın Güney kıyısı olduğu geliyor.

“Burası Güney Kıyısı mı sence?”

“Ha, tabii.”

“Bence de.”

“Öyleyse delirdik demek ki.”

“Bunun için iyi bir gün.”

“Evet,” dedi oradan geçen bir manyak.

“Kim? Beşbaşı ve ringa balığı dolu böğürtlen dalları taşıyan adam mı?”

“Evet.”

“Bilmem. Birisi işte.”

“Ha.”

Sezilebilir bir rahatsızlıkla kaldırımında oturup dev çocukların kumsalda gürültüyle koşuşturmalarını, vahşi atların, gökyüzüne yeni döşenmiş çelik raylar üzerinden Belirsiz Bölgelere şimşek gibi koşmalarını izlediler.

“Biliyor musun,” dedi Arthur hafif bir öksürükle,

“Eğer burası Güney kıyısıysa bu işte bir tuhaflık var...”

“Denizin taş gibi durgun olup da binaların aşağı yukarı dalgalanmasını mı kastediyorsun?”

dedi Ford.

“Evet, bu da tuhaf. Gerçekte,” diye sürdürdü, büyük bir patlamayla Güney kıyısı altı eş parçaya ayrılıp ser-semletici şekilde uçarı ve hafifmeşrep şekillerde birbirlerine dolanıp dansederken, “hepten tuhaf giden bir şeyler var.”

Boru ve yaylıların vahşice uğuldayan sesleri rüzgarda savrulurken, on kuruşa satılan

lokmalara sıcak sıcak asfaltta dökülürken ve ürkünç balıklar gökyüzünü delip üstlerine yağarken Ford ile Arthur ufak ufak tüymeye karar verdiler. Ağır ses duvarlarına, kadim düşünce dağlarına, duygusal müzik vadilerine, sıkı ayakkabı seanslarına ve şaşkın yarasa ordularına daldıktan sonra birdenbire bir kadının sesi duydu. Oldukça dokunaklı bir sese benziyordu, ama sadece şöyle dedi, "İki üzeri yüzbinde bir ve düşmekte", Hepsi bu kadardı.

Ford bir ışık ışınından kaydı ve sesin geldiği yeri arandı çevresinde ama gerçekten inandırıcı bir kaynak bulamadı.

"Bu ses de neyin nesi?" diye bağırdı Arthur.

"Bilmiyorum," diye seslendi Ford. "Bilmiyorum. Olasılık ölçüsü gibi bir şeyden söz ediyordu."

"Olasılık? Ne gibi yani?"

"Olasılık. Bilirsin işte, ikide bir, üçte bir, dörtte beş gibi mesela. İki üzeri yüzbinde bir dedi. Bu oldukça düşük bir olasılık yani."

Bir milyon galonluk bir fıçı dolusu krema uyarmaksızın üzerlerine boca etti kendini.

"Bu da ne anlama geliyor?" diye bağırdı Arthur.

"Ne, krema mı?"

"Hayır, olanaksızlık ölçüsü!"

"Nereden bileyim. Hiçbir fikrim yok. Sanıyorum ki bir tür uzay gemisinde bulunuyoruz."

"Yalnızca," dedi Arthur, "birinci mevki kompartmanda olmadığımızı tahmin edebiliyorum."

Uzay-zaman dokusunda kabarıklar oluştu. Kocaman çirkin kabarıklar.

"AaaamTgggghhh..." dedi Arthur gövdesinin yumuşadığını ve çeşitli yönlerde kıvrıldığını hissederek. Güney kıyısı eriyor gibi... yıldızlar dönüyor... kurak bir arazi... bacakların günbatımına doğru uzuyor... sol kolum da gidiyor." Korkutucu bir düşünceye kapıldı aniden: "Kahretsin," dedi, "Dijital saatimi nasıl kullanacağım şimdi?" Gözlerini umutsuzca Ford'a çevirdi.

"Ford," diye seslendi, "bir penguene dönüşüyorsun. Kes şunu."

Ses yine duyuldu.

"İki üzeri yetmişbeşbinde bir ve düşmekte."

Ford havuzun çevresini hiddetle dolandı paytak paytak yürüyerek.

"Hey, sen de kimsin, diye vrakladı. "Neredesin? Neler oluyor ve de bunu durdurmanın bir yolu yok mu?"

"Lütfen rahatlayın," dedi ses kibarca, yalnızca bir-kanadı kalmış ve iki motorundan biri yanan bir hostesin rahatlatmaya çalışan ses tonuyla, "bütünüyle güvenliktesiniz."

"Ama mesele bu değil!" diye atıldı Ford. "Mesele şu anda bütünüyle güvenlikte bir penguen olmam, ortağımın da hızla kollarını bacaklarını yitiriyor olması."

"Tamam tamam, işte geri aldım onları," dedi Arthur.

"İki üzeri ellibinde bir ve düşmekte," dedi ses.

“Kabul etmek gerekir ki,” dedi Arthur,” boyları hoşlandığım uzunluktan biraz fazla, ama...”

“Bize söylemek gereği duydunuz,” diye vrakladı Ford kuşlara özgü öfkeyle, “hiç mi bir şey yok?”

Ses boğazını temizledi. Dev bir pötibör (kurabiye) uzaklara fırladı.

“Altın Kalp Yıldız” gemisine hoş geldiniz” dedi ses.

Ses sürdürdü.

“Lütfen çevrenizde olanlara,” dedi “şaşırmayın. İki üzeri ikiyüzyetmişaltıbinde bir - muhtemelen daha da düşük- olasılık düzeyinden, mutlak bir ölümden kurtarıldığınız için başlangıçta bazı kötü etkiler hissetmeniz doğaldır. Şu anda iki üzeri yirmibeşbinde bir düzeyinde seyrediyoruz ve düşmekte, normal olanın ne olduğundan emin olduğumuzda da normaliteye döneceğiz. Teşekkürler. İki üzeri yirmibirde bir ve düşmekte.”

Ses kesildi. Ford ile Arthur küçük aydınlık bir odadaydılar.

Fordu çılgınca bir heyecan kaplamıştı.

“Arthur!” dedi “bu müthiş! Sonsuz Olasılıksızlık Motoru kullanılan bir gemi bizi kurtardı! İnanılmaz! Bunun hakkında birkaç söylenti duymuştum daha önce! Hepsi resmi ağızlarca yalanlandı, ama sonunda yapmışlar işte! Olasılıksızlık Motoru’nu yapmışlar!”

Arthur odanın kapısına yapışmış kapatmaya çalışıyordu, ama bir türlü yerine oturmuyordu kapı. Küçük tüylü eller, mürekkep lekeli parmaklar kenarlardan içeri uzanıyordu; incecik sesler, deli saçması şeyler söylüyordu. Arthur ona baktı.

“Ford!” dedi, “dışarıda bizimle üzerinde çalıştıkları Hamlet oyunu konusunda görüşmek isteyen sonsuz sayıda maymun var.”

Sonsuz Olasılıksızlık Motoru hiper uzayda bir sürü pis işe gerek kalmaksızın yıldızlararası o uçsuz bucaksız mesafeleri saniyenin hiç de biri kadar bir sürede asmayı sağlayan yeni ve müthiş bir yöntemdir. Yöntem şans eseri bulunmuş, daha sonra da Galaktik Hükümetin Damogran'daki araştırma takımınca resmi bir ulaşım aracı haline dönüştürülmüştür.

Kısaca yöntemin bulunuşunun öyküsü şöyledir.

Küçük miktarlarda sonlu olasılıksızlıkların, Bumbleweeney 57 Mezon-altı beyninin mantık devrelerini güçlü Brownian Hareket üreticisinin (diyelim ki güzel bir fincan çay) içine sallandırılmış atomik vektör çizicisine bağlanmasıyla elde edilme ilkesini bilmeyen yoktur. - bu tür üreteçler partilerde, Belirsizlik Teoremi gereğince garson kızın iç çamaşır moleküllerinin tümünü aniden otuz santim kadar sola sıçaratarak buz kırma işleminde kullanılmaktadır. Birçok saygın fizikçi buna daha fazla katlanamayacaklarını açıkladılar - kısmen fiziğin itibarı zedelendiği için, ama çoğunlukla bu tür partilere davet edilmedikleri için.

Kazanamadıkları diğer bir şey de uzay gemilerini akıllara durgunluk veren uzaklıktaki yıldızlara sıçratacak sonsuz olanaksızlık alanını yaratabilen bir makine tasarımında karşılaştıkları sürekli başarısızlıktı. Sonunda, asık yüzlerle böyle bir makine yapmanın fiilen olanaksız olduğunu açıkladılar.

Derken günlerden bir gün, özellikle başarısız geçmiş bir partiden sonra, laboratuvarı süpürmek için kalan bir öğrenci şöyle bir akıl yürütürken buldu kendini. Eğer, diye düşündü kendi kendine, böyle bir makine yapmak fiili bir olasılıksızlık ise, mantıksal olarak sonlu bir imkansızlık olmalıdır. Öyleyse yapmam gereken bunun ne derece olanaksız olduğunu hesaplamak, bu rakamı sonlu olasılıksızlık üreticine vermek, üzerine taze sıcacık bir fincan çay dökmek... ve çalıştırmak!

Aklından geçenleri yaptı ve uzun süredir üzerinde çalışılan altın Sonsuz Olasılıksızlık Motoru'nu yapmış olmaktan dolayı çok heyecanlandı. Hemen sonrasında Galaktik Enstitü'nün Üstün Zeka Ödülü'nü kazandığında daha da heyecanlanmıştı ki sonunda bir akli evvele asla tahammül edemeyeceklerini anlayan öfkeden kudurmuş bir saygın fizikçi kalabalığıınca linç edildi.

Altın Kalp'in Olasılıksızlık geçirmez yönetim köprüsü yepyeni olduğu için son derece temiz olması dışında alışılacemış bir uzay gemisi görümündeydi. Kontrol koltuklarından bir kısmının naylon kılıfları üzerlerinde duruyordu henüz. Beyaz rengin hakim olduğu köprü, uzun, dikdörtgen biçiminde küçük bir restoran boyutlarında bir yerd. Aslında tam bir dikdörtgen sayılmazdı; iki uzun kenarı birbirine koşut olarak eğriydi, odanın bütün köşeleri de heyecan verici kabarık şekillerle yuvarlaklaştırılmıştı. Kabin sıradan üç boyutlu uzun bir dikdörtgen şeklinde çok daha basit ve pratik yapılabildi, ancak bu durumda tasarımcılar kendilerini sefaletle mahkum etmiş olurlardı. Köprü heyecan verici derecede amaca uygun görünüyordu, öyleydi de, kontrol ve gözlem sistemi panellerinin üzerinde yer alan büyük ekranlar içbükey duvardaydı, dışbükey duvarda ise uzun bilgisayar masaları bulunuyordu. Bir köşede parlak çelik dizlerinin üzerine eğilmiş parlak çelik başıyla bir robot kamburunu çıkarmış oturuyordu. O da yeni sayılırdı, ama güzelce tasarlanmış ve parlatılmış olmasına rağmen az çok insansı vücudunun parçaları birbirine uymamış gibi duruyordu.

Aslında kusursuz biçimde uydurulmuşlardı birbirlerine, ama taşınma biçimleri dahada uygun olmalarının mümkün olabileceğini ima ediyordu. Zaphod Beeblebroz ellerini pırıl pırıl parlayan aletlerin üzerinde gezdirip heyecandan kıkırdayarak odada bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Bir alet yığınının üzerine eğilmiş olan Trillian bir takım rakamlar okuyordu. Sesi Tannoy sistemi ile geminin her yerine ulaşmaktaydı.

"Beşte bir ve düşmekte..." dedi, "dörtte bir ve düşmekte... üçte bir ... iki... bir... olasılık çarpanı bir de bir... normale döndük, yineliyorum normale döndük." Mikrofonunu kapattı. Sonra yeniden açıp hafifçe gülümseyerek sürdürdü. "Hâlâ üstesinden gelemediğiniz bir şeyler varsa sizin kendi sorunuz. Lütfen rahat olun. Yardım geliyor."

Zaphod sikkinlikle patladı; "Kim bunlar Trillian?"

Trillian onunla yüzyüze gelmek için koltuğunu çevirip omuzlarını silkti.

"Yalnızca uzaydan topladığımız iki herif," dedi "ZZ9 Çoğul Z Alfa Bölgesi."

"Ah, evet, çok ince bir düşünce bu Trillian," diye serzenişte bulundu Zaphod, "ama gerçekten bulunduğumuz koşullarda sence bu akıllıca mı? Yani, şu anda kaçıyoruz falan filan, Galaksi polis gücünün yarısı peşimizdedir şimdi, ama ne yapıyoruz, otostopçuları almak için duraklıyoruz. Pekala, artistik puan on üzerinden on, ama kafa çalıştırma eksi bilmem kaç milyon, ne dersin?"

Parmaklarını kontrol panellerinden birinin üzerine sinirli sinirli vurmaya başladı. Trillian

önemli bir şeye dokunmadan önce onun elini yavaşça kenara itti. Zaphod'un beyinsel özellikleri ne olursa olsun -saldırganlık, kabadayılık, kibirlilik- sakildi ve abartılı bir hareketle bütün gemiyi havaya uçurabilirdi. Trillian onun hızlı ve başarılı hayatını yaptığı hiçbir şeyin önemini anlamamış olmasına bağlıyordu.

"Zaphod," dedi sabırla, "uzay boşluğunda korunmasız yüzüyorlardı... ölmelerini istemezdin değil mi?"

"Doğru, aslında... hayır. Değil, ama..."

"Bu şekilde? Bu şekilde ölmek mi? Ama?" Trillian başını yana çevirdi.

"Yani, belki başka birileri daha sonra toplardı onları." "Bir saniye fazla kalsalardı ölmüş olacaktı."

"İşte, eğer sorunu biraz daha düşünmek zahmetine katlansaydın sorun filan kalmayacaktı."

"Onların ölmesi seni sevindirecek miydi?"

"Bu şekilde sevindirmeyecekti elbette, ama..."

"Her neyse," dedi Trillian, kontrol düğmelerine yönelirken,

"Onları ben toplamadım."

"Nasıl yani? Kim topladı öyleyse?"

"Gemi."

"Ha?"

"Gemi yaptı. Kendi kendine."

"Ha?"

"Olasılıksızlık Motoru çalışırken."

"Ama bu inanılmaz."

"Hayır Zaphod. Yalnızca çok çok olasılıksız."

"Hmm, evet."

"Bak Zaphod," dedi kız, koluna hafifçe vurarak, "yabancıları merak etme. Yalnızca iki herif sanırım. Robotu aşağıya onları getirmeye yollarım. Hey, Marvin!"

Köşede, duran robotun kafası keskin bir dönüş yaptı, ama sonra istemsizce yerine döndü. Olduğundan onkilo daha ağırmış gibi ayağa kalktı ve dışarıdan bakan birinin kahramanca bir çaba diye niteleyeceği şekilde odayı geçti. Trillian'ın önünde durup sol omuzunun ardını görebiliyormuş gibi bakmaya başladı.

"Sanırım kendimi depresyonda gibi hissettiğimi bilmenizde yarar var," dedi. Sesi alçak ve umutsuzdu.

"Tanrım," diye yakardı Zaphod kendini bir koltuğa atarken.

"Güzel," dedi Trillian parlak şefkatli bir tonla,

"İşte seni oyalayıp aklını düşüncelerinden uzaklaştıracak bir şey."

"İşe yaramaz," diye vızıldadı Marvin, "olağanüstü geniş bir aklım var."

“Marvin!” diye uyardı Trillian.

“Peki,” dedi Marvin, “ne yapmamı istiyorsunuz?”

“İki numaralı giriş bölümüne gidip oradaki iki yabancıya eşlik et.”

Mikrosaniyelik bir duraklamanın ardından sesinin tonunda ve rengindeki ince bir ayarla - kimse kusur bulamaz- Marvin, insansı her şeye karşı olan aşağılama ve korkularını dile getirdi.

“Yalnızca bu mu?” dedi.

“Evet,” dedi Trillian kesinlikle.

“Hoşuma gitmeyecek,” dedi Marvin.

Zaphod koltuğundan fırladı.

“Senden hoşlanmanı istemiyor,” diye bağırdı, “yalnızca yap dediğini, tamam mı?”

“Pekala,” dedi Marvin büyük çatlak bir çan gibi, “yapacağım.”

“İyi...” diye patladı Zaphod, “müthiş... teşekkür ederim...”

Marvin dönüp üçgen şeklinde kırmızı gözlerini ona dikti.

“Canınızı sıkıyorum değil mi?” dedi hüzünle.

“Yok yok Marvin,” diye şakıdı Trillian, “İyisin, gerçekten...”

“Canınızı sıkığımı düşünmek hiç de hoşuma gitmez.”

“Yok, yok takma kafana” dedi Trillian kıkırdamayı sürdürerek “İçinden geldiği gibi davranıyorsun sadece. Her şey yoluna girecek.”

“Aldırmadığınıza emin misin?”

“Tabii ki eminim Marvin.” cilveyle sürdürdü. Trillian konuşmasını “her şey yolunda gerçekten. Hayatın bir parçası işte.”

Marvin ona elektronik bir bakış fırlattı.

“Hayat,” dedi Marvin, “bana hayattan söz etmeyin.”

Umutsuzca topuğunun üzerinde dönüp odadan dışarı çıktı. Doyurucu bir uğultu ve tıkrıtı ile kapı arkasından kapandı.

“Bu robota daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum. Zaphod,” diye homurdandı Trillian.

* * *

Galaktik Ansiklopedi robotu insani işlerini yapacak biçimde tasarlanmış mekanik bir düzenek olarak tanımlar. Sirius Sibernetik Şirketi'nin pazarlama bölümü ise robotu “Birlikte Çok Eğleneceğiniz Plastik Dostunuz” diye tanımlamaktadır.

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi ise Sirius Sibernetik Şirketi'nin pazarlama bölümünü, “devrim geldiğinde duvara ilk toslayacak olan bir avuç kafasız kazma” diye tanımlar, açtıkları robot ihalesi ile ilgilenen herkesin teklif verebileceğini de ekleyerek.

Şurası gariptir ki kendisini bin yıl ileriye götüren bir zaman kıvrımına düşen bir Galaktik Ansiklopedi Sirius Sibernetik Şirketi pazarlama bölümünü “devrim geldiğinde duvara ilk toslayan bir avuç kafasız kazma” olarak tanımlamıştır.

Pembe bölme birden yok olurken maymunlar da daha iyi bir boyuta göçmüşlerdi. Ford ile Arthur kendilerini geminin yükleme bölümünde buldular. Akıllıca tasarlanmıştı.

“Bence bu gemi yepyeni,” dedi Ford.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Arthur. “Metallerin yaşını ölçen egzotik bir aletin mi var yoksa”

“Hayır, yerde şu tanıtım broşürünü buldum. Bir sürü Evren sizin olabilir türünden zırva. Ha! Bak, haklıymışım.”

Ford sayfalardan birini açıp Arthur’a gösterdi.

“Şöyle diyor: Olasılıksızlık Fiziği’nde göz yaşartıcı ilerleme. Geminizin motoru Sonsuz Olasılıksızlığa ulaştığında Evrende ulaşamayacağınız nokta kalmaz. Bütün büyük devletlerin özendiği hükümet olun. Vay canına, işte bu şampiyonluğa oynar.”

Ford arada sırada okuduklarına şaşırarak geminin teknik özelliklerini gözden geçirmeye başladı. Sürgün yıllarında Galaksi astrofiziğini ilerletmişe benziyordu. Arthur bir süre onu dinledi, sonra söylediklerinin uçsuz bucaksız enginliği karşısında düşünceleri orada burada gezinirken parmakları da anlaşılması zor bir bilgisayar paneli üzerinde dolaşıyordu. Yakındaki başka bir panel üzerindeki davetkar kırmızı düğmeye bastı.

Panel “lütfen bu düğmeye bir daha basmayın “ sözleriyle aydınlandı. Kendine geldi Arthur yeniden.

“Dinle şunu,” dedi, hâlâ 'tanıtım broşürüne dalmış olan Ford, “geminin sibernetik yapısında müthiş bir şeyler yapmışlar. Yeni bir kuşak Sirius Sibernetik Şirketi robot ve bilgisayarları, yeni HİK özelliğiyle. ”

“HİK özelliği?” dedi Arthur. “O da ne?”

“Ha, Hakiki İnsan Kişiliği demek oluyor.”

“Ya,” dedi Arthur, “tüyler ürpertici.”

Arkalarından bir ses, “Öyle dedi. Ses alçak ve umutsuzdu, gerilerden gelen metalik bir tıktırtı eşliğinde çıkıyordu. Arkalarına döndüklerinde kapıda dikilen sefil, kambur duruşlu çelik bir adam gördüler.

“Ne?” dediler bir ağızdan.

“Tüyler ürpertici” diye sürdürdü Marvin, “her şey. Tam anlamıyla tüyler ürpertici. Üzerinde konuşmaya bile gerek yok. Şu kapıya bir bakın,” dedi kapıdan içeriye adımını atarak. Tanıtım broşürünü taklit ederken ses modülatöründeki hiciv devreleri çalışmaya başladı: “Gemideki bütün kapılar hoş ve aydınlık bir tavır sergilerler. Sizin için açılmak onlar için bir zevktir ve daha sonra başarıyla gerçekleştirilmiş bir görevin huzuruyla kapanmak ise onlar için bir tatmindir.”

Arkalarından kapanan kapının sesinde bir doyum iniltisi duyduklarından emin oldular.

“Hmmmymmm ah!” dedi kapı.

Marvin bunu soğuk iğrenmeyle izlerken mantık devreleri tiksintiyle çatırdayıp kapıya fiziksel şiddet uygulama kavramıyla tıngırdadı. Başka bazı devreler şunu dile getirerek bağlantı kurdular: Neden ilgilenelim ki? Ne gerek var? Hiçbir şey uğraşmaya değmez. Bazı devreler de kapının moleküllerinin ve insanoid beyninin moleküler bileşimini analiz ederek eğlendiler. Hızlı bir salınımla üst uzaydaki hidrojen yayım düzeyini ölçtüler ve sıkıntı içinde kapandılar. Robot dönerken vücudu umutsuzlukla sarsıldı.

“Hadisenize,” diye mırıldadı, “sizi köprüye götürme emrini aldım. Ben ki, gezegen büyüklüğünde bir beyne sahibim ama onlar sizi köprüye götürmemi istiyorlar. Gel de işinden doyum almaktan söz et! Ben de zerre kadar yok.”

Dönüp nefret ettiği kapıya doğru yürüdü.

“A, afedersiniz,” dedi Ford onu izleyerek, “bu gemi hangi devletin?”

Marvin onunla ilgilenmedi.

“Şu kapıya bir bakın,” diye söylendi, “yeniden açılmak üzere. Aniden çıkardığı katlanılmaz bulanık havadan anlıyorum bunu.”

Gönül okşayan bir sesle açılan kapıdan dışarı çıktı Marvin.

“Hadi, hadi,” dedi.

Diğerlerinin telaşla onu izlemelerinin ardından kapı kendinden hoşnut tıkırtı ve mırıltılarla kapandı.

“Teşekkürler, Sirius Sibernetik Şirketi’nin pazarlama bölümü” diye mırıldanan Marvin önlerinde uzanan parlak ve yuvarlak koridorda perişan bir şekilde isteksizce yürümeye başladı. “Hakiki İnsan Kişiliğinde robotlar yapalım” deyip işe benimle başladılar. Ben, bir kişilikli prototipim. Belli oluyor değil mi?”

Ford ve Arthur sıkılgan birkaç itiraz sözcüğü ettiler.

“Bu kapıdan nefret ediyorum,” diye sürdürdü Marvin, “sizi sıkıkmıyorum değil mi?”

“Hangi devletin...” diye başlayacak oldu Ford.

“Hiçbir devletin değil bu gemi” diye kesti robot, “çalıntı.”

“Çalıntı mı?”

“Çalıntı mı?” diye taklit etti Marvin.

“Kim çaldı?” diye sordu Ford.

“Zaphod Beeblebrox.”

Ford’un suratına olağandışı bir şeyler oldu. En azından beş çeşit değişik ve çok farklı şaşkınlık ve şok ifadesi yüzünde karmakarışık olarak istiflendi üstüste. Sol ayağı, adımının ortasında kalakaldı ve yeri tekrar bulmakta oldukça zorlandı. Robota bakıp yüz kaslarından birkaçını çözmeyi denedi.

“Zaphod Beeblebrox...?” diye sordu zayıfça.

“Afedersiniz, kötü bir şey mi dedim?” dedi Marvin, farkında olmadan yürümeyi sürdürerek. “Özür dilerim, ağızımdan kaçtı, genellikle yapmam, her neye, bunu neden

söylediğimi de bilmiyorum, aman Tanrım bir çöküntü içindeyim. İşte kendinden hoşnut bir başka kapı daha. Hayati Bana hayattan söz etmeyin.”

“Kimse söz etmedi ki”, diye seslendi alınan Arthur.

“Ford sen iyi misin?”

Ford ona baktı. “Bu robot Zaphod Beeblebrox mu dedi?” diye yineledi sorusunu.

Zaphod kendisi ile ilgili haberleri etha-altı radyo dalga boylarından aranırken Altın Kalp'in köprüsünü yüksek sesli bir gunk müziği tangirtısı sardı. Bu aletleri kullanmak gayet zordu. Radyolar yıllar boyu düğmelere basmak ve dalga ayarlarını döndürmekle kullanıldı, sonra teknoloji ilerlediğinde her şey dokunmatik oldu -yalnıca parmaklarınızla panellere dokunmanız yetiyordu; şimdi ise elinizi alete doğru şöyle bir sallamanız gerekiyor. Bu yöntemin büyük kas enerjisi tasarrufu sağladığı açık, ama aynı zamanda aynı programı kesintisiz dinlemek istediğinizde kılınızı kıpırdatmadan oturmanız gerektiği de ortada. Zaphod elini sallayınca kanal yine değişti. Yine müzik tangirtısı ama bu kez ön planda bir haber bülteni vardı. Haberler her zaman müzik ritmine uygun olacak şekilde hazırlanırdı.

“...ve şimdi de etha-altı dalga boyu haber bültenini dinliyorsunuz, bütün Galaksi, yirmidört saat,” diye cırladı bir ses, “bütün akıllı yaşam biçimlerine merhaba... ve diğerlerine de merhaba, işin sırrı taşları birbirine sürtmekte çocuklar. Ve tabii ki bu akşamın en büyük haberi yeni Olasılıksızlık Motoru prototipinin sansasyonel biçimde çalınması, hem de kimin tarafından? Galaksi

Başkanı Zaphod Beeblebrox. Şimdi herkesin sorduğu soru... Büyük Z sonunda fırlattı mı? Beeblebrox, Pan Galaktik Gargara Bomba'yı icat eden adam, eski has üçkağıtçı, Büyük olanından bu yana Eksantrik Gallumbits tarafından ilan edilen En iyi Patlama ve yedinci kez Bilinen Evren'in En Kötü Giyinen Yaratığı seçilen kişi... bu kez bir yanıtı var mı acaba? Onun Özel beyin bakım uzmanı olan Grağ Halfrunt'a sorduk...”

Müzik boğuklaştı ve bir an kayboldu. Başka bir ses muhtemelen Halfrunt, konuşmaya başladı. Şöyle diyordu; “Evet, aslında Zaphod'da pek bir numara olmadığını biliyor muydunuz?”, yayın burada kesildi çünkü köprünün bir ucundan diğerine uçan bir kalem radyonun açma kapama alanından geçmişti. Zaphod dönüp Trillian'a baktı, kalemi o atmıştı.

“Hey,” diye seslendi, “niye yaptın bunu?”

Trillian parmağını ekranı kaplayan şekiller üzerinde tıklatıyordu.

“Bir şey geldi aklıma yalnızca.” dedi.

“Öyle mi? Benden söz eden bir haber bültenini kesmeye değdi mi bari?”

“Zaten kendin hakkında yeterince şey işittin şimdiye dek.”

“Çok endişeliyim. Bunun farkındayız.”

“Egonu biran için unutulabilir miyiz? Bu çok önemli.”

“Eğer şu anda çevrede benim egomdan daha önemli bir şeyler varsa yakalanıp susturulmasını istiyorum hemen.” Zaphod tekrar baktı ona, sonra gülmeye başladı.

“Dinle,” dedi Trillian, “şu iki herifi aldığımız yer...” “Hangi iki herif?”

“Gemiye aldığımız iki herif.”

“Ha onlar,” dedi Zaphod, “şu iki herif’

“Onları ZZ9 Çoğul Z Alfa bölgesinden aldık.”

“Öyle mi?” dedi Zaphod, sonra gözlerini kırıştırdı.

Trillian yavaşça, “Bu sana bir şey ifade ediyor mu?” dedi.

“Hmmm,” dedi Zaphod, “ZZ9 Çoğul Z Alfa, ZZ9 Çoğul Z Alfa?”

“Evet?” dedi Trillian.

“Hımmm, ... Z'nin anlamı ne?” dedi Zaphod.

“Hangisinin?”

“Herhangi birinin.”

Trillian Zaphod ile ilişkisinde karşılaştığı en büyük zorluklardan biri, Zaphod’un insanları faka bastırmak için mi aptal numarası yaptığını, yoksa kendisi düşünmekten üşenip de bir başkasına-bu işi yıkmak amacıyla mı aptal numarası yaptığını, yoksa olan bitenden hiçbir şey anlamadığını örtmek için mi aptal numarası yaptığını, yoksa gerçekten mi aptal olduğunu ayırt etmeyi bir türlü becerememiş olmasıydı. Şaşırtıcı biçimde zeki olmak onuruna erişmişti, öyleydi de - ama her zaman değil, şimdi olduğu gibi, bu yüzden endişeleniyordu. İnsanların kibirli olmak yerine şaşkın olmalarını yeğlerdi. Bütün bunlar Trillian’a her şeyin ötesinde gerçekten aptalca görünüyordu ama artık anlamak için uğraşmıyordu.

İç geçirip durumu onun için basitleştirmek üzere ekrana bir yıldız haritası getirdi. Zaphod’un hangi nedenden ötürü aptalı oynadığı onu zerre kadar ilgilendirmiyordu.

“Şurada,” diye gösterdi, “tam şurada.”

“Hey... evet!” dedi Zaphod.

“Eee?” dedi Trillian.

“Eee ne?”

Trillian’ın kafasının içinin bir bölümü kafasının içinin öbür bir bölümüne bağıırıyordu. Çok sakın, şöyle dedi.

“Beni ilk kez aldığın yer.”

Zaphod ona ve sonra tekrar ekrana baktı.

“Hey, evet,” dedi, “çok süper bu. Atbaşı Nebulasının tam göbeğine düşmüş olmalıyız. Nasıl gitmiştik oraya acaba? Yani orası hiçbir yer değil.”

Trillian duymamazlıktan geldi.

“Olasılıksızlık Motoru,” dedi şefkatle. “Sen kendin açıklamıştın bunu bana. Evrendeki her

noktadan geçiyoruz bildiğin gibi.”

“Evet, ama bu süper bir rastlantı öyle değil mi?” “Evet.”

“Birilerini tam bu noktadan almak. Evrendeki bunca nokta varken. Bu bütünüyle çok... bunun üzerinde çalışmak istiyorum. Bilgisayar!”

Gemideki her parçacığı yöneten ve gözleyen Sirius Sibernetik Gemi Bilgisayarı iletişim durumuna geçti.

“Merhaba!” dedi berrak bir sesle, aynı anda kayıtlar için ince bir şerit çıkarırken, şeritte “Merhaba!” yazıyordu.

“Aman Tanrım” dedi Zaphod. Bu bilgisayarla uzun süre çalışmamıştı ama ondan nefret etmeyi öğrenmişti.

Bilgisayar deterjan satıyormuşçasına neşeli ve kendine güvenli sürdürdü konuşmasını.

“Sorununuz her neyse bilmek istiyorum. Bunu çizmenize yardım etmek için burada bulunuyordum.”

“Anlaşıldı, anlaşıldı,” dedi Zaphod. “Bak, bir parça kağıt kullansam daha iyi olacak galiba.”

“Bittabii,” dedi bilgisayar, aynı anda yazdığı mesajı bir çöp kutusuna yollarken, “Anlıyorum, eğer isteyecek olursanız...”

“Kes artık!” dedi. Zaphod, bir kalem kaparak konsolda Trillian'ın yanma yerleşti.

“Tamam, tamam...” dedi kırgın bir sesle bilgisayar, sonra da konuşma kanalını kapattı yine.

Zaphod ve Trillian Olasılıksızlık uçuş yolu tarayıcısının önlerinde ekrana sessizce yansıttığı şekiller üzerine derin düşüncelere daldılar.

“Onların tarafından olaya bakarak,” dedi Zaphod, “kurtarılmalarının Olasılıksızlığı'nı hesaplayabilir miyiz?”

“Evet, bu bir sabittir,” Trillian, “iki üzeri ikiyüzyetmişaltıbinyedyüzdokuzda bir,”

“Bu çok yüksek. Çok çok şanslı herifler bunlar.”

“Öyle.”

“Gemi onları aldığı anda yapmakta olduğumuz şey göz önüne alındığında..

Trillian rakamları bilgisayara girdi. Ekranda iki üzeri sonsuz eksi birde bir (yalnızca Olasılıksızlık Fiziği'nde kullanılan irrasyonel bir sayı) görüldü.

“...hayli düşük,” diye sürdürdü hafif bir ıslıkla Zaphod.

“Öyle,” diye katıldı Trillian ve sorgularcasına ona baktı.

“Bu hesaba katılması gereken büyük bir Olasılıksızlık olayı. Eğer her şey uygun bir toplama erişecekse bilançonun diğer yanında çok olanaksız bir şey olması gerekir.”

Zaphod bir iki toplama yaptı, sonra rakamları karalayıp kalemi fırlattı.

“Devenin nalı, bulamıyorum.”

“Öyleyse?”

Zaphod kızgınlıkla başlarını birbirine vurup dişlerini gıcırdattı.

“Tamam,” dedi. “Bilgisayar!”

Ses devreleri yeniden hayata geçtiler.

“Ne var, merhaba!” dediler (yazıcı tıkırdadı, tıkırdadı).

“Yapmak istediğim tek şey gününüzü daha iyi ve daha iyi ve daha da iyi...”

“Tamam, iyi, kes sesini de bana yardım et.”

“Bittabi,” diye tıkırdadı bilgisayar. “Olasılıksızlıklar verilerine dayanan bir...”

“Olasılık tahmini istiyoruz, evet.”

“Tamam,” diye sürdürdü bilgisayar. “İşte size ilginç küçük bir tanı. Birçok insanın hayatlarının telefon numaralarını idare edildiğini biliyor muydunuz?”

Acılı bir ifade Zaphod’un yüzlerinden sırayla geçti.

“Keçileri mi kaçırdın?” dedi.

“Hayır ama söyleyeceğimi işittiğinizde siz kaçıracaksınız.”

Trillian yutkundu. Olanaksızlık uçuş güzergahı ekranındaki düğmelerle oynadı.

“Telefon numarası mı?” dedi. “Bu şey telefon numarası mı dedi?”

Sayılar yanıp söndü ekranda.

Bilgisayar nazikçe duraksadı, sonra sürdürdü.

“Söylemek istediğim şey...”

“Zahmet etme lütfen,” dedi Trillian.

“Bak, bu da ne?” dedi Zaphod.

“Bilmiyorum,” dedi Trillian, “ama şu yabancılar-köprüye doğru geliyor olmalılar şu sefil robotla birlikte. Bir kamerayla izleyebilir miyiz onları?”

Marvin hâlâ inleyerek koridordu zorlukla ilerliyordu.

“... ve sonra sol tarafındaki bütün diotlardaki şu ağrı da var...”

“Yazık,” dedi Arthur içtenlikle onun yanında yürüyerek.

“Gerçekten mi?”

“Ah evet,” dedi Marvin. “Değiştirmelerini de rica ettim ama kimsenin umurunda değil.”

“Tahmin edebiliyorum.”

O sırada Ford’dan belli belirsiz fısıltı ve homurtular geliyordu. “Peki iyi, pek güzel,” deyip duruyordu kendi kendine, “Zaphod Beeblebrox...”

“Yine ne oldu biliyor musunuz?”

“Hayır, ne?” dedi Arthur, aslında bilmek istemeyerek.

“Şu kapılardan birine daha vardık.”

Koridorun yan duvarında sürgülü bir kapı vardı. Marvin şüphe ile baktı ona.

“Evet,” dedi Ford sabırsızlıkla. “Giriyor muyuz?”

“Giriyor muyuz?” diye taklit etti Marvin. “Evet bu köprünün girişi, sizi köprüye getirmem söylendi. Muhtemelen entelektüel kapasitelerinden kuşku duymayacağım birilerinden bugün alacağım en büyük emir. Yavaşça, büyük bir nefretle, avının üzerine yürüyen bir avcı gibi kapıya yürüdü. Birdenbire açıldı kapı.

“Teşekkür ederim,” dedi kapı, “basit bir kapıyı çok mutlu ettiğiniz için.”

Marvin’in gırtlığının derinliklerinde dişliler gıcırdadı.

“Komik,” dedi cenaze merasimindeki gibi bir tonla, “Hayat nasıl da tam daha kötü olamayacağını düşündüğünüz anda oluveriyor.”

Kapıdan içeri attı kendini, geride Ford ile Arthur’u birbirlerine bakıp omuz silkerken bırakarak. İçeriden Marvin’in sesini duydular yine.

“Yabancıları görmek istersiniz diye düşündüm.” dedi.

“Bir köşeye oturup paslanmamı mı, yoksa önceden dikildiğim yerde mi durmamı istersiniz?”

“Evet, içeri al onları Marvin.” dedi bir başka ses.

Ford’a bakan Arthur onun güldüğünü görünce şaşırıldı.

“Neden...?”

“Şşşşt,” dedi Ford, “İçeri gir.”

Köprüye girdi.

Arthur sinirli sinirli izledi onu. İçeride bir koltukta ayaklarını yönetim konsoluna uzatmış sallanarak sol eliyle sağ kafasındaki dişlerini karıştıran bir adam görünce irkildi. Sağ kafa tamamiyle kendini işine vermiş görünüyordu. Ama soldaki geniş, rahat ve umursamaz bir sırtıyla sırtıtmaktaydı. Arthur'un görüp de inanmadığı şeylerin sayısı oldukça çoktu. Bir süre ağzı bir karış açık olduğu yerde donakaldı.

Tuhaf adam Ford'a tembel tembel el salladı ve korkutucu yapmacık bir umursamazlıkla, "Ford, selam, nasılsın?" dedi. "Gemiye atlayabildiğine memnun oldum."

Ford yumuşayacak gibi değildi.

"Zaphod," dedi yayvan yayvan, "seni görmek ne güzel, iyi görünüyorsun, ek kol yakışmış sana. İyi gemi çalmışsın."

Arthur gözlerini faltaşı gibi açıp baktı Ford'a.

"Yani bu adamı tanıyor musun?" dedi parmağını sertçe Zaphod'a doğru sallayarak.

"Tanımak mı?" diye bağırdı Ford, "o..." durakladı, tanıştırmayı tersten yapmak geldi aklına,

"Zaphod, bu benim arkadaşım Arthur Dent," dedi, parçalanmış gezegeninden ben kurtardım onu."

"Ha, öyledir." dedi Zaphod, "selam Arthur, kurulabildiğine sevindim." Sağ kafası teklifsizce döndü "selam" deyip dişlerin karıştırılması işine geri döndü.

Ford sürdürdü tanıştırmayı "Arthur," dedi, "bu benim yarı yarıya kuzenim Zaphod Beeb..."

"Biz tanıyoruz," dedi Arthur keskince.

Çevre yolunda seyrederken hani birkaç hızlı arabayı geçersiniz de kendinizden pek memnunken birden kazayla dördten üçüncü yerine birinciye takıverirsiniz vitesi, motorunuz kaportadan darmadağınık fırlayacakmış gibi olur, hızınız kesilir, işte bu tavır da Ford'un hızını aynen böyle kesti.

"Eeee...ne?" dedi.

"Tanıyoruz dedim."

Zaphod beceriksizce şaşırılmış gibi yapıp damaklarından birini şaklattı.

"Hey... eem, tanışmış mıydık? Hey... eem..."

Ford gözlerinde kızgın bir parıltı ile Arthur'a döndü.

Tam kendini yeniden evine dönmüş gibi hissederken birden evren hakkında Ilford menşeli bir sivrisineğin Pekin hakkında bildiği kadar şey bilen bu ilgisiz ilkel tarafından madara edilmek ona dokunmuştu.

"Ne demek yani tanıyoruz?" diye sordu. "Bildiğin gibi bu Betelgeuse Bes'de Zaphod Beeldebrox, Croydon'dan allahın cezası Martin Smith değil."

"Beni ilgilendirmez," dedi Arthur soğuk soğuk. "Biz tanıyoruz değil mi Zaphod"

Beeblebrox, yoksa Phil mi demeliyim?"

"Ne!" diye bağırdı Ford.

"Biraz hatırlatmanız gerek" dedi Zaphod. "Türler konusunda hafızam berbattır."

"Bir partideydik" diye sürdürdü Arthur.

"Ah, evet, şüphelenmeliydim." dedi Zaphod.

"Yeter artık Arthur!" dedi Ford.

Arthur vazgeçmiyordu. "Altı ay önce verilen bir parti. Dünya'da İngiltere'de..."

Zaphod dudaklarını kısıp gülümseyerek başını salladı.

"Londra," diye üsteledi Arthur. "Islington,"

"Hah," dedi Zaphod suçlu suçlu, "şu parti."

Bu Ford'un hiç hoşuna gitmemişti. Bir Arthur'a, bir Zaphod'a bakıyordu. "Ne?" dedi Zaphod'a. "Senin de o sefil gezegende bulunduğunu söyleme bana."

"Yo, tabii ki değildim," dedi Zaphod soğukça. "Yani, belki kısa bir süre için şöyle bir uğramış olabilirim, hani geçerken..."

"Ama onbeş yıl orada mahsur kaldım ben!"

"Evet, ama bunu bilmiyordum ki, değil mi ya?"

"Peki ama ne yapıyordun orada?"

"Öylesine bakınıyordum işte."

"Bir partiye davet edilmeden daldı," dedi Arthur, hırsından titreyerek, "bir kıyafet balosuydu..."

"Öyle olması gerekir, değil mi ama?" dedi Ford.

"Bu partide," diye diretti Arthur, "bir kız vardı... pekala artık hiçbir şeyin önemi yok. Bütün oraları duman oldu gitti."

"Allahın cezası gezegenin için surat asmayı bırakmanı dilerim," dedi Ford. "Kimdi bu hanım?"

"Öyle biri işte. Peki, tamam, pek iyi gitmiyordu aramız bütün akşam uğraşmıştım. Kahretsin çetin ceviz çıkmıştı. Güzel, çekici, müthiş akıllı, sonunda onunla biraz yalnız kalabilmiştik, tam konuşacak kıvama getiriyordum ki senin bu arkadaşın yanaşıp şöyle dedi Hey, bebek, bu herif içini mi bayıyor? Niye gelip benimle konuşmuyorsun? Ben başka bir gezegendenim. Kızı bir daha hiç görmedim."

"Zaphod," diye bağırdı Ford.

"Evet," dedi Arthur, ona bakıp aptal görünmemeye çalışarak "Yalnızca tek kafası ve iki kolu vardı ve kendini Phil olarak tanıtmıştı, ama..."

"Ama kabul et ki sonunda başka gezegenden olduğu ortaya çıktı," dedi Trillian köprünün öte ucundan ortaya çıkararak. Arthur'a bir ton tuğla gibi gelen hoş bir gülücük yollayıp yine geminin kontrolüne döndü.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Arthur'un çalkalanmış beyninden birkaç kelime

süzölüp geldi.

“Tricia MacMillian?” dedi. “Ne arıyorsun burada?”

“Senin gibi,” dedi Trillian “otostop çektim. Bir matematik ve bir astrofizik diploması ile başka ne yapılabilir ki? Ya bu ya da her pazartesi sadaka kuyruğu.”

“Sonsuzluk eksi bir” diyerek çatırdadı bilgisayar “Olasılıksızlık toplamı şimdi denkleşti.”

Zaphod çevresine bakındı. Ford’a Arthur’a ve sonra da Trillian'a.

“Trillian,” dedi, “Olasılıksızlık Motoru’nu kullandığımız sürece buna benzer şeyler gelecek mi başımıza?”

“Gayet olası, korkarım ki” dedi Trillian.

Altın Kalp şimdi geleneksel foton motoru ile uzayın karanlığında sessizce yol alıyordu. Dört kişilik mürettebat kendi iradeleri ya da basit rastlantılar ile değil de insanlar arasındaki ilişkiler de atom veya moleküller gibi, fiziğin birtakım sapkınlıkları sayesinde bir araya geldiklerini bilmekten dolayı son derece rahatsızdılar.

Geminin yapay gecesi çöktüğünde her biri ayrı kabinlere çekilip düşündüklerini akla uygun hale getirmeye çalışabildiklerine şükrediyorlardı.

Trillian uyuyamamıştı. Bir kanepeye oturup Dünya ile tek ve son bağlarının -beraberinde getirebilmek için Zaphod'a ısrar ettiği iki beyaz fare- bulunduğu küçük bir kafesi seyretmeye koyuldu. O gezegenden bir daha hiç geri dönmemesine ayrılmıştı, ama gezegenin yok olduğu haberi karşısında olumsuz tepki göstermekten rahatsızdı. Şimdi, ona öyle uzak ve gerçekdışı geliyordu ki neyi düşünmesi gerektiği bir türlü aklına gelmiyordu. Fareler dikkatini bütünüyle çekene dek kafeste ciyaklamalarını, oyuncak değirmenlerinde heyecanla koşmalarını izledi. Aniden silkilenerak kalktı ve yanıp sönen ışıklara bakmaya gitti. Düşünmemeye çalıştığı şeyin ne olduğunu bilmeyi isterdi.

Zaphod uyuyamamıştı. O da düşünmeye uğraştığı şeyin ne olduğunu bilmeyi isterdi. Hatırlayabildiği kadarıyla uzaklara dalıp gitmenin başının etini yiyen esrarlı duyumundan rahatsız oluyordu çoğu zaman bu düşüncesini bir kenara koyup endişelerinden sıyrılabiliyordu ama Ford Prefect ile Arthur Dent'in gelişiyile yeniden ayaklanmıştı düşünceleri. Bir şekilde bu olay göremediği bir resmi tamamlıyordu.

Ford uyuyamamıştı. Yeniden yollara düşmenin heyecanı içindeydi. Tam umudunu kesmeye başlamışken onbeş yıllık fiili hapis sona ermişti. Zaphod ile biraz takılmak çok eğlenceli olacakmış gibi geliyordu ama yarı-kuzeninde anlayamadığı işkillendirici tuhaf bir şeyler vardı. Galaksi Başkanı olması gerçeği açıkça şaşırtıcıydı, işi terk ederkenki davranışı da öyle. Bunun ardında bir neden var mıydı? Bu soruyu Zaphod'a sormak yararsızdı, çünkü yaptığı hiçbir şeyin arkasında bir neden varmış gibi görünmezdi: anlaşılabilirliği sanat haline getirmişti. Hayatta her şeye olağandışı bir deha ve basit yeteneksizliğin karışımıyla sarılırdı, çoğu zaman hangisinin hangisi olduğu anlaşılmazdı.

Arthur uyumuştı: Fena halde yorgundu.

* * *

Zaphod'un kapısında bir tıkırtı duyuldu. Kayarak açıldı kapı.

“Zaphod...?”

“Evet?”

Trillian, arkasından vuran oval ışıktaki bir gölge olarak durdu.

“Sanırım aradığın şeyi bulduk.”

“Ya, öyle mi?”

* * *

Ford uyuma çabasını yarıda kesti. Bulunduğu kabinin bir köşesinde küçük bir bilgisayar ekranı ve bir klavye vardı. Rehber için Vogonlar konusunda yeni bir madde yazmak amacıyla bir süre aletin başında oturdu ama akıma yeteri kadar parlak bir fikir gelmeyince bundan da vazgeçip bir sabahlığa sarınarak köprünün yolunu tuttu.

İçeri girdiğinde aletlerin üzerine heyecanla eğilmiş iki gölge görüp şaşırıldı.

“Gördün mü? Gemi yörüngeye girmek üzere” diyordu Trillian. “Orada bir gezegen var. Tam da öngördüğün koordinatlarda.”

Zaphod bir ses duyup döndü.

“Ford”, diye fısıldadı. “Hey, gel de şuna bir bak.” Ford gidip baktı. Ekranda yanıp sönen bir dizi şekil vardı.

“Bu Galaktik koordinatları tanıdın mı?” dedi Zaphod. “Hayır.”

“Sana bir ipucu vereceğim. Bilgisayar!”

“Selam bizim takım!” diye coşkuyla seslendi bilgisayar.

“Gayet sosyal olduk değil mi?”

“Kes sesini,” dedi Zaphod, “ekranları göster bize.” Köprünün ışıkları söndü. Konsolların üzerinde oynayan ışıklar dışarıyı görüntüleyen ekranlara bakan dört çift gözde parıldıyordu.

Ekranlarda kesinlikle hiçbir şey görünmüyordu.

“Bunu tanıdın mı?” diye fısıldadı Zaphod.

Ford geri çekildi.

“Eee, hayır,” dedi.

“Ne görüyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Tanımadın mı?”

“Neden söz ediyorsun?”

“Atbaşı Nebulasında bulunuyoruz. Koca geniş kara tek bir bulut.”

“Ne yani, bunu boş bir ekrana bakarak mı anlayacaktım?”

“Galakside boş bir ekran görebileceğin tek yer karanlık bir Nebulanın içidir.”

“Pek güzel.”

Zaphod güldü. Açıkça bir şeylerden dolayı çocukça bir heyecan duymuştu.

“Hey, bu gerçekten müthiş, bu kadarı çok fazla!”

“Bir toz bulutuna saplanmakta bu kadar büyütülecek ne var?” dedi Ford.

“Burada ne bulmayı tasarlamıştın?” diye sordu Zaphod.

“Hiçbir şey”

“Bir yıldız? Bir gezegen?”

“Hayır.”

“Bilgisayar!” diye bağırdı Zaphod, “görüş açısını bir-seksen dereceye çevir ve gördüklerin hakkında tek kelime söyleme!”

Bir an hiçbir şey olmuyormuş gibi göründü, sonra dev ekranın kenarında bir parıltı belirti. Küçük bir tepsi büyüklüğünde kırmızı bir yıldız ekranda kayarken onu bir diğeri izledi - ikili bir sistem. Sonra büyük bir hilal görüntüsünün bir köşesini dilimledi- gezegende gecenin yaşandığı zifiri karanlık bölümde bir yarım kızıl fener gibi asılı duruyordu.

“İşte onu buldum!” diye bağırdı Zaphod, konsola yumruğunu indirerek. “Buldum onu!”

Ford şaşkınlıkla baktı görüntüye.

“Nedir bu?” dedi.

“Bu...” dedi Zaphod, “varolan en olanaksız gezegen.”

(Her Otostopçu'nun Galaksi Rehberinden alıntı, sayfa 634784, Bölüm 5a. madde: Magrathea)

Geçmişte, tarihin sisleri içinde, eski Galaktik imparatorluğun büyük ve görkemli günlerinde yaşam vahşi, zengin ve büyük ölçüde vergiden muaftı. Kuvvetli uzay gemileri egzotik güneşler arasında macera ve ganimet arayarak Galektik uzayın en uzak uçlarında ilerlerdi. O günlerde yürekler cesur, bahisler yüksek, erkekler gerçek erkek, kadınlar gerçek kadın, alfa Centauri'li tüylü küçük yaratıklar da gerçek Alfa Centauri'li tüylü küçük yaratıklardı. Ve bütün hepsi gözüpekçe bilinmeyen tehlikelere atılırlar, görkemli işler yaparlar, insanoğlunun gitmediği sonsuzluklara gitmeye cüret ederlerdi, işte İmparatorluğun tavrı böyle verildi.

Doğal olarak birçoğları fena halde zengin oldular ama bu tamamen doğal bir şeydi ve bunda utanılacak bir şey yoktu çünkü kimse gerçek anlamda fakir sayılmazdı-en azından söz edilmeye degecek hiç kimse. Zengin ve başarılı birçok tüccar için yaşam kaçınılmaz olarak çok sıkıcı ve iç bayıcı bir hale geldi, onlar da kusuru, üzerinde yaşadıkları gezegende aramaya başladılar - hiçbiri tümüyle doyumlu değildi: ya iklim öğleden sonranın ikinci yarısında hoş değildi, veya gün yarım saat fazlaydı ya da deniz kesinlikle pembenin yanlıış bir tonundaydı.

Şaşkınlık verici özel bir zenaat dalı için uygun koşullar böylece yaratıldı: ısmarlama lüks gezegen yapımı. Bu zenaatin asıl yeri hiper uzay mühendislerinin beyaz deliklerden emdikleri madde ile rüya gezegenleri döktükleri Magrathea gezegeniydi - hepsi Galaksi'nin en zengin adamlarının doğal olarak bekledikleri standartlara tamı tamına uygun sevimli ürünler. Bu iş o denli başarılıydı ki Magrathea kısa bir süre sonra Galaksi'nin geri kalanını sefil bir yokluğa sürükleyerek bütün zamanların en zengin gezegeni oldu. Böylece sistem bozuldu, İmparatorluk çöktü ve bir milyar aç dünyanın üzerine, yalnızca okumuşların geceler boyu planlı bir ekonominin faydaları üzerine yazdıkları kendini beğenmiş makalelerin kalem gıcırıtlarının bozduğu, asık suratlı bir sessizlik çöktü.

Magratheo da silinip gitti ve anısı bir süre sonra sisli bir masala dönüştü. Şu aydınlanmış günümüzde tabii ki hiç kimse bunun tek kelimesine dahi inanmıyor.

Arthur tartışanların gürültüleriyle uyanıp köprüye yollandı. Ford ellerini kollarını sallayıp duruyordu.

“Sen delisin Zaphod” diyordu, “Magrathea bir mit, bir peri masalı, annelerin büyüyünce ekonomist olmak isteyen çocuklarına geceleri anlattıkları bir hikaye, bir...”

“Ve şu anda yörüngesinde bulunduğumuz şey,” diye üsteledi Zaphod.

“Bak, şahsi olarak şu anda neyin yörüngesindeyim bilemem, ama bu gemi...”

“Bilgisayar!” diye bağırdı Zaphod.

“Hayır, olamaz.”

“Herkes selam! Ben Eddie, gemi bilgisayarınız, şu anda zımba gibiyim çocuklar, çalıştıracağınız bütün programların üstesinden gelebilirim.”

Arthur soru soran bakışlarla baktı Trillian'a. Trillian sessizce beklemesini işaret etti.

“Bilgisayar,” dedi Zaphod “bize tekrar bulunduğumuz yörüneyi bildir.”

“Gerçek bir zevk,” diye homurdandı bilgisayar, “Şu anda üçyüz mil yükseklikte efsane gezegen Magrathea çevresinde yörüngedeyiz.”

“Hiçbir şey demek değil bu,” dedi Ford. “Kendi adıma bu bilgisayara güvenmiyorum.”

“Size yardım edebilirim tabii ki,” diye yüreklendirdi bilgisayar daha çok şerit yazarak. “Eğer yararı olacaksa kişilik problemlerinizi de on ondalık basamağa kadar çözümleyebilirim.”

Trillian araya girdi.

“Zaphod,” dedi “her an gezegenin, adı her neyse, gündüz tarafına dönebiliriz,” dedi.

“Hey, ne demek istiyorsun yani? Gezegen tam öngördüğüm yerde öyle değil mi?”

“Evet, orada bir gezegen var, doğru. Kimseyle tartışmıyorum ben yalnızca Magrathea'yı diğer herhangi bir soğuk kaya parçasından ayırt edemem. Eğer ilgileniyorsan şafak sökmek üzere.”

“Tamam. Tamam,” diye söylendi Zaphod, “en azından gözlerimiz şenlensin biraz. Bilgisayar!”

“Herkes selam! Sizin için...”

“Sadece çeneni kapa ve bize gezegeni göster yine.” Karanlık şekilsiz bir kütle bir kez daha ekranları kapladı. Gezegen altlarında dönmekteydi.

Bir süre sessizce izlediler, ama Zaphod heyecandan yerinde duramıyordu.

Kısık bir sesle “İşte şimdi gece yüzünü aşıyoruz...” dedi. Gezegen dönmeyi sürdürdü.

“Gezegen yüzeyi şu anda üçyüzmil altımızda...” diye devam etti. Kendisini coşkuya boğan bu anın, herkeste çok önemli bir an olduğu duygusunu yaratmaya çabalıyordu. Magrathea! Ford’un şüpheli tepkisi onu kırmıştı. Magrathea!

“Birkaç saniye içinde,” diye sürdürdü “görebiliyor olmalıyız... işte!”

Ve o an geldi. En pişkin yıldızlararası serseri mayın bile uzaydan izlenen gündeğümü manzarası karşısında ürpermekten kendini alamaz, hele çift güneşli bir sistemdeki gündeğümü Galaksi’nin harikalarından biridir. Mutlak karanlık aniden göz kamaştırıcı bir ışık noktası ile delindi. Yanlara doğru hafif bir açı ile uzayarak ince hilal şeklinde bir bıçak ağzı haline geldi ve birkaç saniye sonra her iki güneş de ortaya çıktı. İki ışık fırını, ufuğun karanlık kıyısını akkoru ile dağlıyordu. Şiddetli renk çubukları altlarındaki ince atmosferi dilimlemekteydi.

“Şafağın alevleri...!” diye soluklandı Zaphod. “İkiz güneşler soulianis ile Rahm...!”

“Veya her neyse,” diye yavaşça söylendi Ford.

“Soulianis ile Rahm!” diye üsteledi Zaphod.

Güneşler uzayın zifiri karanlığında parıldarken hafif mistik bir müzik köprüyü okşamaktaydı: Marvin alaylı hırıldanıyordu, insanlardan öylesine nefret ediyordu ki.

Ford önlerindeki ışıktan manzaraya bakarken heyecandan yanıp tutuşuyordu ama bu yalnızca tuhaf yeni bir gezegen görmenin verdiği heyecandı, onun için bu yeterliydi. Zaphod’un görüntüye gülünç fantaziler ekleyip onu etkilemeye çalışması onu hafifçe yaralamıştı. Bütün bu Magrathea zırvası çocukça geliyordu. Bir bahçenin güzel olduğunu görmek için illa da altında perilerin yaşadığına inanmak mı gerekiyordu?

Bütün bu Magrathea muhabbeti Arthur için tümüyle anlaşılmazdı. Trillian’a yanaşıp neler döndüğünü sordu.

“Yalnızca Zaphod’un bana söylediklerini biliyorum” diye fısıldadı Trillian. “Açıkça görülüyor ki Magrathea öyküsü çok eskilere uzanan hiç kimsenin inanmadığı bir efsane gibi bir şey. Dünya’nın Atlantis’i gibi, ama bir tek farkla, efsaneler Magrathealıların gezegen imal ettiklerini söylüyor.”

Arthur ekranlara bakın önemli bir şeyler kaçırdığı hissine kapıldı. Birdenbire bunun ne olduğunun ayırdına vardı.

“Bu gemide çay bulunur mu?” diye sordu.

Altın Kalp yörüngesinde ilerlerken altlarındaki gezegen daha ayrıntılı görünmeye başladı. Çifte güneş artık karanlık gökyüzünde asılı duruyorlardı, şafağın fişek gösterisi sona ermişti gezegen günün olağan ışığında kasvetli ve yasaklanmış gibi görünüyordu -gri, tozlu ve üzerindeki belli belirsiz yer şekilleri ile. Bir temel boşluğu gibi ölü ve soğuk görünüyordu. Zaman zaman uzaktaki ufukta bir şeyler vaadeden biçimler beliriyordu-nehir yatakları, belki dağlar, hattâ belki de kentler- ama daha yaklaştıkça çizgiler soluklaşıyor, belirsizliğe

gömülüyor, sonunda ortaya hiçbir şey çıkmıyordu. Zaman ve üzerinde yüzyıllar ve yüzyıllar boyu sürüklenen ince bayat havanın ağır hareketleri gezegen yüzeyini bulanıklaştırmıştı.

Açıkça çok çok yaşlıydı gezegen.

Altlarındaki gri manzarayı izlerken bir anlık şüphe uyandı Ford'un içinde. Zamanın yoğunluğu endişelendirdi onu, elle tutulabilecek bir şey gibiydi. Genzini temizledi.

“Pekala, diyelim ki...”

“Ama öyle” dedi Zaphod.

“Ki öyle değil,” diye sürdürdü Ford. “Ne istiyorsun? Orada hiçbir şey yok.”

“Yüzeyde yok” dedi Zaphod.

“Peki bir şeyler olduğunu varsayalım, burada endüstri arkeolojisi adına bulunmadığını sanıyorum. Neyin peşindesin?”

Zaphod'un başlarından biri uzaklara daldı. Diğer başı birincisinin neye baktığını görmek için döndü, özel birşeye bakmıyordu.

“Evet” dedi Zaphod sakince, “kısmen merak, kısmen macera isteği, ama galiba en çok para ve şöhret için...” Ford ona keskin bir bakış fırlattı. Zaphod'un burada neden bulunduğu konusunda en ufak bir fikri olmadığı izlenimine kapıldı.

“Biliyor musunuz bu gezegenin görünüşünden hiç hoşlanmadım.” dedi Trillian ürpererek.

“Aman boşver aldırma,” dedi Zaphod, “üzerinde bir yerlerde eski Galaktik İmparatorluğu'nun malvarlığının yarısı olduktan sonra biraz rüküş görünmeyi kaldırabilir.”

Kahretsin, diye içinden geçirdi Ford. Buranın yitip gitmiş bir eski uygarlığın merkezi olduğu gibi birkaç aşırı derecede olağanüstü şey farzedilse bile, bu göz alabildiğince büyük hâzinenin bugün bir değer taşımasının olanağı yoktu. Omuzlarını silkti.

“Ölü bir gezegen işte.” dedi.

“Boşlukta asılı kalmaktan sıkıldım,” dedi Arthur huysuzca.

* * *

Stres ve tedirginlik günümüzde Galaksi'nin her yanında görülen ciddi toplumsal sorunlardır, bu sorunun ağırlaşmaması için aşağıdaki gerçekler peşinen açıklanmaktadır.

Söz konusu gezegen gerçekten Magrathea'dır. Kısa bir süre sonra antik bir savunma sisteminde başlatılacak olan ölümcül füze saldırısı ise üç kahve fincanının ve bir fare kafesinin kırılmasına, birilerinin üstkolunun berelenmesine ve bir kase dolusu petunya ile masum bir spermeçek balinasının zamansız ortaya çıkışına ve ani ölümüne neden olacaktır. Bir esrar havasının korunması amacı ile kimin üst kolunun berelendiği konusunda bu noktaya kadar bir açıklama yapılmamıştır. Bu gerçek bir şey değiştirmeyeceği için rahatlıkla havada kalabilir.

Güne oldukça keyifsiz başlayan Arthur'un kafasında, bir önceki günden kalan sarsıntılı kırıntılar birleşmeye başlamıştı. Ona hemen hemen, ama tamamen değil, bütünüyle çaya benzemeyen plastik bir bardak dolusu sıvı veren bir Beslen-Matik makinesi buldu. Makinenin çalışması çok ilginçti. İçecek düğmesine basıldığında makine kişinin tad alma bezlerini kısa bir an içinde detaylı olarak inceler, ışınlarla metabolizmanın analizini yapar ve neyin hoş gidebileceğini belirlemek için kişinin sinir sisteminden beynin tad alma merkezlerine küçük deneysel sinyaller yollardı. Yine de kimse bunları neden yaptığını tam olarak bilmiyordu çünkü hiç değişmeksizin verdiği şey bir fincan dolusu, hemen hemen ama tamamen değil, bütünüyle çaya benzemeyen sıvıydı. Beslen-Matik, günümüzde şikayet bölümü Sirius Tau yıldız sisteminin üç büyük gezegenindeki bütün belli başlı kara parçalarını kaplayan Sirius Sibernetik Şirketi'nce tasarlanmış ve imal edilmişti.

Arthur sıvıyı içince bir canlılık hissetti. Tekrar ekranlara bakıp birkaç yüz millik çorak griliğin daha kayıp geçmesini izledi. Birdenbire kendisini rahatsız eden bir soruyu sormak geldi aklına.

“Emniyetli mi?”

“Magrathea beş milyon yıldır ölü.” dedi Zaphod, “tabii ki emniyetli. Şimdiye kadar hayaletler bile yerleşip çoluk çocuğa karışmışlardır.”

Tam o anda tuhaf ve açıklanamayan bir ses aniden köprüde yayıldı... Uzaklarda kalmış bir karnaval müziği boş, tiz, sahici olmayan bir ses. Bunu aynı derecede boş, tiz ve sahici olmayan bir konuşma izledi. Ses şöyle diyordu “Selam sizlere...”

Ölü gezegenden birileri onlarla konuşuyordu. “Bilgisayar!” diye bağırdı Zaphod “Herkes selam!”

“Ha, bize yayın yapan beş milyon yıllık bir kayıt yalnızca.”

“Bir ne? Kayıt mı?”

“Şşşt!” dedi Ford. “Devam ediyor.”

Ses yaşlı, kibar, neredeyse cana yakındı ama şaşmaz bir tehditle ifadenin altı çizilmişti.

“Bu kaydedilmiş bir duyurudur.” diyordu ses, “ne yazık ki şu anda hiç kimse yerinde değil. Magrathea ticaret konseyi değerli ziyaretiniz için teşekkür eder...”

(“Antik Magrathea'dan bir ses!” diye bağırdı Zaphod. “Tamam. Tamam,” dedi Ford.)

“... fakat ne yazık ki, ” diye sürdürdü ses, “bütün gezegen geçici olarak kapalıdır. Teşekkür ederiz. Adınızı ve sizi bulabileceğiniz bir gezegenin adresini bırakmak isterseniz,

lütfeñ düdük sesinden sonra konuşunuz.”

Kısa bir parazit izledi bunu, sonra sessizlik.

“Bizden kurtulmak istiyorlar,” dedi Trillian sinirli sinirli. “Ne yapacağız?”

“Yalnızca bir kayıt bu,” dedi Zaphod. “Devam ediyoruz. Anlaşıldı mı bilgisayar?”

“Anlaşıldı,” dedi bilgisayar ve gemiye biraz daha hız verdi.

Beklediler.

Birkaç saniye sonra karnaval müziği yine duyuldu, ardından da ses.

“İşyerimiz açılır açılmaz günün en moda olan dergilerinde ve renkli eklerinde gerekli duyuruları yapacağız. Böylece müşterilerimizin yine çağdaş coğrafyanın en iyi örneklerini seçebilecekleri konusunda sizleri temin etmekten mutluluk duyarız. İfadedeki tehdit daha keskin bir tane bürünmüştü. “Şimdilik müşterilerimize nazik ilgileri için teşekkür eder, uzaklaşmalarını rica ederiz. Hemen!”

Arthur arkadaşlarının sinirli gözlerinde gezdirdi bakışlarını.

“Öyleyse gitmemiz daha iyi olur, değil mi?” diye önemde bulundu Arthur.

“Şşşşt!” dedi Zaphod. “Endişelenecek hiçbir şey yok.” “Öyleyse herkes neden bu kadar gergin?”

“Sadece merak!” diye bağırdı Zaphod. “Bilgisayar, atmosfere girmeye başla ve inişe hazırlan.”

Bu kez müzik baştan savma, ses özellikle soğuktur.

“Gezegenerimize olan ilginizin,” dedi “eksilmeden sürmesi memnun edici. Sizi temin ederim ki şu anda geminize yaklaşmakta olan güdümlü füzeler bütün ısrarlı müşterilerimize sunduğumuz hizmetin bir parçasıdır , tam donanımlı nükleer başlıklar da hiç şüphe yok ki ince bir ayrıntıdır. İlişkimizin ilerideki hayatlarınızda da sürmesi dileğiyle... teşekkürler.” Ses kesildi.

“Oh,” dedi Trillian.

“Eem...” dedi Arthur.

“Sonra?” dedi Ford.

“Bana bakın,” dedi Zaphod, “aklınızı başınıza toplayın. Bu yalnızca kayıtlı bir mesaj. Milyonlarca yıl önce kaydedilmiş. Bizi bağlamaz, anladınız mı?”

“Füzelerden,” dedi Trillian yavaşça, “ne haber?” “Füzeler mi? Güldürmeyin beni?”

Ford Zaphod’un omuzuna vurarak ekranını gösterdi. Arkalarında, uzakta iki gümüş ok atmosferde tırmanarak gemiye doğru geliyordu. Görüntünün çabucak büyütülmesiyle yakın çekime geçtiler. İki sahici kütleli roket gökyüzünde şimşekler çakararak ilerliyordu. Olayın aniliği sarsıcıydı.

“Bizimle ilgilenmek için iyi bir yol seçmişler,” dedi Ford. Zaphod şaşkınlıkla onlara baktı.

“Hey, bu bir felaket!” dedi. “Aşağıda birileri bizi öldürmeye çalışıyor!”

“Felaket,” dedi Arthur.

“Ama bunun anlamını kavrayamadınız mı?”

“Evet. Öleceğiz.”

“Evet, ama bundan başka,”

“Bundan başka?”

“Demek ki doğru yoldayız!”

“Yoldan ayrılmamız ne kadar sürer?”

Saniyeler geçtikçe ekrandaki füzelerin görüntüleri büyüyordu. Şimdi de başlarını gemiye

doğru çevirmiş dikine geliyorlardı, görülebilen tek yerleri savaş başlıklarıydı.

“Meraktan soruyorum,” dedi Trillian, “ne yapıyoruz şimdi?”

“Yalnızca soğukkanlılığınızı yitirmemeye bakın,” dedi Zaphod.

“Hepsi bu mu?” diye bağırdı Arthur.

“Hayır, ayrıca... eem... savunma önlemleri alacağız!” dedi Zaphod ani bir panik atağıyla.

“Bilgisayar, ne gibi savunma önlemleri olabiliriz?”

“Ehm, korkarım hiçbir şey yapamayız çocuklar” dedi bilgisayar.

“,,veya bir şeyler,” dedi Zaphod “...eem...” dedi. “Yönlendirme sistemlerimde bir

sıkışma var gibi görünüyor,” diye açıkladı bilgisayar rahatça, “çarpışma eksi kırkbeş

saniye. Eğer rahatlamanızı sağlayacaksa bana Eddie diyebilirsiniz.”

Zaphod aynı anda birkaç aynı derecede belirleyici yöne kaçmaya çalıştı. “Tamam!” dedi.

“Eem... gemiyi elle yöneteceğiz.”

“Bunu uçurabilir misin?” diye memnuniyetle sordu Ford.

“Hayır, ya sen?”

“Hayır.”

“Trillian, sen?”

“Hayır.”

“İyi,” dedi Zaphod rahatlayarak. “Öyleyse birlikte yapacağız.”

“Ben de yapamam,” dedi Arthur. Kendini kanıtlamanın zamanının geldiğini hissetmişti.

“Bunu tahmin ediyordum zaten,” dedi Zaphod. “Pekala bilgisayar bütün kumandayı ele

almak istiyorum. “Kumanda sizde” dedi bilgisayar.

Birçok büyük masanın sürgülü duvarları kayarak açıldı ve içlerindeki kumanda tabloları

önlerine serildi. Polyester ambalaj ve rulo telefon topları ekibin önüne serildi: Kumanda

panelleri daha önce hiç kullanılmamıştı.

Zaphod vahşice baktı olanlara.

“Tamam Ford” dedi, “tam yol geri ve sancak tarafına on derece. Veya bunun gibi bir

şey...”

“Şansınız açık olsun çocuklar,” diye cıvıladı bilgisayar, “çarpışma eksi otuz saniye...”

Ford kumanda panellerinin üzerine atıldı... yalnızca birkaçı ilk bakışta anlaşılabilir gelmişti

ona, hepsini çekti. Yönlendirici roketler gemiyi her yöne aynı anda itmek isterken gemi

sarsıldı ve gıcırdadı. Kumanda panellerinin yarısını bıraktığında gemi dar yarıçaplı bir yay çizerek geldiği yöne, doğruca gelen füzelerin üzerine yöneldi.

Herkes duvarlara doğru fırlarken bir anda duvarlardaki hava yastıkları şişmeye başladı. Birkaç saniye için eylemsizlik kuvvetleri onları yerlerine mıhlıyarak nefessiz ve hareketsiz bıraktı.

Zaphod son bir çabayla, delice bir çabayla doğrulup, sonunda yön verme sisteminin bir parçası olan küçük bir kola vahşi bir tekme attı.

Kol kapanıverdi. Gemi sertçe kıvrılıp yukarı fırladı. Kumanda odasındakiler şiddetle kabinin karşı tarafına fırladı. Ford'un Her Otostopçunun Galaksi Rehberi de kontrol konsolünün başka bir kısmına çarpmasının bir sonucu olarak dinlemek isteyen herkese Antarean papağanı bezlerini Antares dışına kaçırmanın en iyi yollarını anlatmaya başladı. (Küçük bir çubuğun ucuna geçirilmiş Antarean papağanı bezi mide bulandırıcı ama aynı zamanda çok aranan bir kokteyl çeşnisidir, bu çeşni için diğer enayileri etkilemek isteyen enayiler tonla para öder), aynı anda çarpmanın başka bir sonucu olarak gemi gökyüzünde bir taş gibi düşmeye başladı.

* * *

Tam bu anda ekipdekilerden birinin omzu fena halde berelendi. Bu noktanın belirtilmesi gerekiyor çünkü önceden açıklandığının aksine gemidekilerin tümü yarasız beresiz kurtulmuş olacaktı. Sonuçta ölümcül nükleer füzeler gemiyi ıskaladılar. Gemidekilerin güvenliği tam olarak sağlandı.

* * *

“Çarpışma eksi yirmi saniye çocuklar...” dedi bilgisayar.

“Öyleyse tekrar çalıştır şu kahrolası motorları!” diye feryat etti Zaphod.

“Oh, bittabii, çocuklar,” dedi bilgisayar. Gevşek bir gümbürtüyle motorlar tekrar çalıştı, gemi dalıştan yumuşakça doğrularak burnunu yeniden füzelere çevirdi.

Bilgisayar şarkı söylemeye başladı.

“Fırtınada yürürken...” diye inledi burnundan, “başını dik tut...”

Zaphod ona sesini kesmesi için bağırdı ama sesi çok-doğal olarak yıkımın neden olduğunu sandıkları patırtı içinde gitti.

“Ve... karanlıktan... sakın korkma!” diye figan etti Eddie.

Gemi aslında başaşağı doğrulmuştu ve şimdi tavanda uzanıyor olduklarından ekiptekilerden herhangi birinin söylendirici sistemlere erişmesi olanaksızdı.

“Fırtına sona erdiğinde...” diye yanık yanık söyledi Eddie.

İki kütleli füze geminin üzerine şimşekler çekerek gelirken olduklarından daha ürkünç görünüyorlardı.

“...altın bir gökyüzü..”

Fakat olağandışı şanslı bir rastlantı sonucu uçuş rotalarını düzeltemediği için dengesizce

sağa sola yalpalanan gemi füzelerini sıyırıp geçti.

“Ve bülbülün tatlı gümüş sesi... Gözden geçirilmiş çarpışma zamanı onbeş saniye arkadaşlar... Rüzgarda yürü hiç durmadan ...”

Füzeler keskin bir dönüş yaparak gemiyi yeniden izlemeye başladılar.

“İşte buraya kadar,” dedi Arthur onlara bakarak. “İşte şimdi tam anlamıyla öleceğiz, öyle değil mi?”

“Şom ağzını kapasan iyi olur” diye bağırdı Ford.

“Evet öleceğiz, ölmeyecek miyiz?”

“Evet, öyle”

“Rüzgarda yürü...” diye şakıdı Eddie.

Bir fikir geldi Arthur’un aklına. Ayağa kalkmaya çabaladı.

“Neden kimse şu Olasılıksızlık Motoru şeyini çalıştırmıyor?” dedi Zaphod. Uygun biçimde programlanmadığında her şey olabilir.

“Şu aşamada farkeder mi?” diye bağırdı Arthur.

“Hayallerin yıkılmış olsa bile... diye şakıdı Eddie.

Arthur tavan ile duvarın birleştiği noktadaki büyük dökme kıvrım parçalarından birine doğru tırmandı.

“Yürü, yürü, yüreğinde umutla...”

“Arthur Olasılıksızlık Motoru’nu neden çalıştıramıyor bileniniz var mı?” diye bağırdı Trillian.

“Hiç yalnız kalmayacaksın yürürken... Çarpışma eksi beş saniye, sizi tanımak çok güzeldi çocuklar, Tanrı sizi korusun...”

“Hiç...yal...nız...kal...ma...ya...cak...sın...yü...rür...ken!”

“Size soruyorum” diye bağırdı Trillian, “bileniniz var mı...”

O anda baş döndürücü bir ışığı izleyen müthiş bir patlama duyuldu.

Bundan sonra gerçekleşen ilk ses Altın Kalp'in oldukça alımlı yeni bir iç dizayn ile normale dönüp yoluna devam etmesiydi: Biraz daha genişleyen içerisi yeşil ve mavinin lezzetli solgun gölgeleri ile bezenmişti. Tam ortada özel olarak bir yere çıkmayan sarmal bir merdiven yerden fışkıran eğreltiotları ve sarı çiçekler arasından yükseliyordu, hemen yanındaki taş güneş saati kaidesinin üzerinde bilgisayarın ana terminali duruyordu. Dağılımı ustaca yapılmış ışıklandırma ve aynalar keyifle düzenlenmiş geniş bir bahçeye bakan limonlukta bulunulduğu duygusunu veriyordu. Limonluğun çeperinin kıyısında oya gibi işlenmiş demir ayaklar üzerinde duran mermer masalar vardı. Mermerin parlak yüzeyine bakıldığında aletlerin bulanık görüntüleri seçilebiliyordu, masaya dokunulduğunda ise alet ellerin altında maddeleşiyordu. Doğru açıdan bakıldığında aynalar nereden yansydıkları belli olmasa da gerekli bütün göstergeleri yansıtıyordu. Gerçekten nefes kesici güzellikteydi her şey.

Hasır bir iskemlede gevşemekte olan Zaphod Beeblebrox, "Ne oldu?" dedi.

"Yalnızca, diyordum ki," dedi Arthur küçük bir başlıklı havuzun kenarına yayılmış yatarken, "şuralarda bir yerde Olasılıksızlık Motoru kolu vardı..." Kolun olması gerektiği yere doğru salladı elini. Orada saksı içinde bir bitki duruyordu artık.

"Peki ama nerdeyiz?" dedi, elinde iyice soğutulmuş bir bardak Pan Galaktik Gargara Bomba ile sarmal merdivende oturan Ford.

"Tamı tamına önceden olduğumuz yerde sanırım..." dedi Trillian, çevrelerindeki aynalar birdenbire altlarında uzanan Magrathea'nın kupkuru manzarasını göstermeye başlarken.

Zaphod oturduğu yerden fırladı.

"Öyleyse füzelere ne oldu?" dedi.

Yeni ve hayret verici bir görüntü aynalarda göründü.

"Bir kase petunya ile şaşkın görünümlü bir balinaya dönüşmüşler sanki" derdi Ford endişeyle.

"Sekizmilyon yediyüzaltmış bin yüzyirmisekizde bir!" diye araya girdi hiç değişmemiş olan Eddie "düzeyinde bir Olasılıksızlık Faktörü ile, "Zaphod Arthur'a baktı.

'Bunu hesaplamış mıydın, Dünyalı? diye sordu.

"Aslında," dedi Arthur, "yaptığım tek şey..."

"Çok iyi fikir biliyor musun. Kontrol ekranlarını görmeden bir an için Olasılıksızlık Motorunu çalıştırmak. Hayatlarımızı kurtardın evlat, bunu biliyor muydun?"

"Yo," dedi Arthur, "önemli bir şey değil canım..."

“Ya, öyle mi?” dedi Zaphod. “Peki unut gitsin öyleyse. Pekala bilgisayar indir bizi yere.”

“Ama...”

“Unut gitsin dedik.”

* * *

Unutulan başka bir şey de olasılık dışı olmasına karşın bir sperm halindeki balinanın, yabancı bir gezegenin yüzlerce kilometre üzerinde ansızın yetişkin bir balinaya dönüşmesiydi.

Bu bir balina için doğal bir durum olmadığından bu zavallı masum yaratığın, bir balina olmama hali ile tanışmasında önce, bir balina olarak kendi kimliği ile tanışması için çok az zamanı vardı.

Aşağıda yaşamaya başladığı anda bitene kadar düşüncelerinin tam bir kaydını bulabilirsiniz.

Ah...! Ne oluyor? diye düşünmüştü.

Eee, affedersiniz, kimim ben?

Merhaba?

Niye buradayım? Yaşamımın amacı nedir?

Kimim ben demekle ne kastediyorum?

Sakinleş bakalım, sıkı dur şimdi... ah! çok ilginç bir duyum bu, nedir acaba? Bir çeşit... esneme, soğuktan yanma hissi gibi bir şey var şeyimde... neyimde... neyimde... en iyisi şeylere adlar bularak başlayayım eğer sözgelimi dünya diyeceğim şeyde iyi bir tartışma diyeceğim şey konusunda ilerleme sağlamak adına şeylere isim bularak başlamak daha iyi olur.

İyi. Vaay, gittikçe güçleniyor. Ve de, hey, çevremde ıslık çalıp gürleyerek aniden kafam deyiverdiğim şeyi yalayarak geçen şey? Belki de şey diyebilirim buna... rüzgar! İyi bir ad mı bu? İdare eder... belki de ilerde ne işe yaradığını anlarsam daha uygun bir ad takabilirim ona. Çok önemli bir şey olsa gerek çevrede bu kadar çok olduğuna göre. Hey bu şey de ne? Bu... kuyruk diyelim tamam kuyruk. Hey! Çok da iyi sallıyorum değil mi?

Vay be! Vay be! Çok iyi geldi bu! Çok da işe yaramadı aslında ama daha sonra ne işe yaradığını bulabilirim. Şimdi, acaba şeylerin mantıklı ve açık görüntülerini oluşturdum mu?

Hayır.

Boşver, hey, gerçekten heyecan verici, keşfedilecek, ilgilenilecek öyle çok şey var ki, sabırsızlanıyorum.

Belki de rüzgardandır.

Gerçekten de çok var çevrede ondan, değil mi?

Vaay! İşte! Bana doğru büyük bir hızla gelen bu şey de nedir? Çok çok hızlı. Öyle büyük ki. Düz ve yuvarlak, büyük ve geniş sesler içeren bir ad bulmak gerekli. Şöyle... ooo... oop... opr... toprak! İşte buldum! Uygun bir ad-toprak!

Acaba iyi arkadaş olabilecek miyiz onunla?

* * *

Ani ve ıslak bir pat sesinin ardından, sessizlik.

* * *

şurası ilginçtir ki kasadaki petunyalardan düşerken aklından geçen tek şey “Oh hayır, yine mi” oldu. Birçokları, eğer petunyalardan bunu neden düşündüğünü tam olarak bilmiş olsaydı bugün evrenin doğası hakkında bildiklerimizden çok daha fazla şey biliyor olacağımız yorumunu yaptılar.

“Bu robotu da yanımıza alıyor muyuz?” dedi Ford, köşede küçük bir palmiye ağacının altında kamburunu çıkartmış şekilsizce duran Marvin’e hoşnutsuzlukla bakarak.

Zaphod bakışlarını Altın Kalp’in az önce inmiş olduğu kıvrak toprakları görüntüleyen ayna ekranlardan çevirerek,

“Oh, şu Paranoid Android,” dedi. “Evet, onu da götürüyoruz.”

“Ama manik depresif bir robot ile ne yapmayı umuyorsun?”

“Sorunların farkında olduğunu sanıyorsun” dedi Marvin yeni kapatılmış bir tabuta konuşur gibi, “eğer sen manik depresif bir robot olsaydın ne yapardın? Hayır, boşuna yanıt aramak için uğraşma, ben senden elli bin kere daha zeki olduğum halde yanıtı bilmiyorum. Sizin düzeyinizde düşünmeye çalışmaktan başıma ağırlar giriyorlar!”

Trillian kabininin kapısından fırladı.

“Beyaz farelerin kaçmış!” dedi.

Derin endişe ile ilgi ifadesi Zaphod’un iki yüzünü aynı anda kaplamayı başaramadı.

“Başlarım şimdi beyaz farene,” diye yanıtladı kadını.

Trillian ona kırgın bakışlar fırlatıp kayboldu yine.

İnsanoğlunun (bağımsız gözlemcilerin büyük çoğunluğunun düşündüğü gibi) Dünya gezegeninde varolan yaşam biçimleri içinde ikinci değil de üçüncü en zeki yaratık olduğunun genel olarak farkına varılmış olsaydı Trillian’ın sözleri daha fazla dikkat çekebilirdi.

* * *

“İyi akşamlar çocuklar.”

Ses hem oldukça tanıdık hem de oldukça farklıydı. Anaerkil bir tınısı vardı. Ses ekip gezegen yüzeyine çıkmalarını sağlayan hava kilitli servis kapısına eriştiği zaman anonsa başlamıştı.

Şaşkınlıkla baktılar birbirlerine.

“Bilgisayar bu,” diye açıkladı Zaphod. “Acil durumlarda kullanılabilecek yedek bir kişiliğinin olduğunu keşfettiğimde daha iyi iş görebileceğini düşündüm.”

* * *

Bu sizin tuhaf yeni bir gezegendeki ilk gününüz,” diye sürdürdü Eddie’nin yeni sesi, “giysilerinize sıkı sıkı sarının ve sakın patlak gözlü yaramaz uzay canavarlarıyla oynamayın.”

Zaphod parmaklarıyla sabırsızca kapıyı vurdu.

“Özür dilerim,” dedi, “sanırım bir hesap cetveli ta-şısak daha yararlı olur.”

“Tamam!” diyerek sustu bilgisayar. “Hanginiz söyledi bunu?”

“Lütfen çıkış kapağını açar mısınız sayın bilgisayar?” dedi Zaphod kızmamaya çalışarak.

“Biriniz çıkıp da söylediğini sahipleninceye kadar açmayacağım,” diye üsteledi bilgisayar

birkaç devresini kapatarak.

“Tanrım,” diye bağırdı Ford, bir bölme perdesine yaslanıp ona kadar saymaya başladı.

Bir gün duygusal yaşam biçimlerinin bunu yapmayı unutacakları konusunda umutsuzca endişeleniyordu. İnsanlar bilgisayarlardan bağımsız olduklarını sadece sayı sayarak gösterebilirlerdi.

“Hadi ama,” dedi Eddie sertçe.

“Bilgisayar...” diye başlayacak oldu Zaphod...

“Bekliyorum,” diye onun sözünü kesti Eddie. “gerekirse bütün gün beklerim...”

“Bilgisayar...” diye yineledi Zaphod, bilgisayarı al-tedebileceği ustaca bir mantık oyunu bulmaya çalışıyordu, sonra onunla onun çöplüğünde çekişmemeye karar verdi, “eğer şu kapağı hemen şu anda açmazsan ana veri depolarını siler seni de koskocaman bir balta ile yeniden programlarım, anlaşıldı mı?”

Eddie sarsılmıştı, durakladı ve söylenenleri tarttı. Ford içinden saymayı sürdürdü. Bu bir bilgisayara karşı takınılabilecek en saldırgan tavidir, bir insana yaklaşıp kan... kan... kan... kan... demekle aynı etkiyi yapar. Sonunda Eddie sessizce, “Sanıyorum bu ilişkinin üzerinde hepimizin düşünmesi gerekiyor” dedi ve servis kapısı açıldı. Buz gibi bir rüzgar yüzlerini yaladı, kollarını kovuşturup rampanın üzerinden Magrathea'nın tozlu zeminine indiler.

“Gözyaşları temizler ancak bunu,” diye bağırdı arkalarından Eddie kapağı kapamadan önce.

Birkaç dakika sonra onu bütünüyle şaşırtan, bir komuta karşılık olarak kapıyı tekrar açıp kapattı.

Beş gölge ağır çorak arazide yürümeye başladı. Gezegen yüzeyinin bazı yerleri soluk gri bazı yerleri soluk kahverengiydi; geri kalan bölümünün ise görülecek herhangi bir ilginç yanı yoktu. Tüm bitki örtüsünü çok uzun zaman önce yetinmişti. Şimdi iki santim kalınlığında toz tabakasıyla örtülü kurumuş bir bataklığı andırıyordu. Hava çok soğuktu.

Zaphod hayal kırıklığına uğramıştı. Kendi kendine bir süre gezindi, daha sonra da biraz ilerdeki küçük bir yükseltinin ardında kayboldu. Rüzgar Arthur'un gözlerini ve kulaklarını ısıyor, bayat ve keskin hava genzini yakıyordu. Ama en çok daralan şey kendi kafasıydı.

“Harikulade...” dedi, kulakları kendi sesiyle tırmalanmıştı. Bu ince atmosferde ses çok kötü işitiliyordu.

“Harabe bir delik bana soracak olursan,” dedi Ford. “Bir ahırda daha çok eğlenebilirim. Gittikçe yükselen bir sıkıntı duyuyordu içinde. Onbeş yıllık bir sürgünden sonra galaksideki bunca yıldız sisteminin, birçoğu vahşi ve egzotik hayat fışkıran bunca gezegenin içinde, bu mezbeleliğe gelmek zorunda kalan o değil miydi? Görünürde bir hamburgerci bile yoktu. Eğilip yerden bir opak soğuk toprak kopardı, bunun altında binlerce ışık yılını aşmış gelmeye degecek hiçbir şey yoktu.

“Hayır,” diye ısrar etti Arthur, “anlamıyor musun, hayatımda ilk kez bir başka gezegenin üzerinde sahiden geziniyorum... bütünüyle yaban bir dünya...! Bir mezbelelik olsa bile farketmez.”

Trillian kollarını kavuşturup ürpererek kaşlarını çattı. Gözünün ucuyla beklenmedik hafif bir hareket gördüğüne yemin edebilirdi, ama dönüp o yöne baktığında görebildiği yalnızca yüz metre ötede sessiz ve sakin duran gemiydi. Bir iki saniye sonra yükseltinin tepesinden kendilerine el sallayıp gelmelerini işaret eden Zaphod'u görünce içi rahatladı.

Heyecanlı görünüyordu, ancak rüzgar ve ince atmosfer yüzünden söylediklerini tam olarak duyamıyorlardı.

Yükseltiye yaklaştıklarında bir çember şeklinde olduğunu gördüler... Yüzelli metre genişliğinde bir krater. Kraterin dış yüzü çevresindeki eğimli yüzey siyahlı kırmızılı parçalarla bezenmişti. Durup parçalardan birine baktılar. Islaktı. Lastik gibi bir şeydi.

Birden dehşetle bunun taze balina eti olduğunu farkettiler. Kraterin ağzında Zaphod onları bekliyordu.

“Bakın,” dedi, krateri göstererek.

Tam ortada kaderine üzülecek kadar yaşayamayan zavallı bir balinanın patlamış vücudu yatıyordu. Sessizliği yalnızca Trillian'ın boğazındaki istemsiz kasılmalar bozmaktaydı.

“Gömmeye çalışmak yararsız görünüyor” diye mırıldandı Arthur, söylediğine pişman olarak.

“Gelin” hadi,” dedi Zaphod, Kraterine inmeye başlamıştı.

“Ne, aşağıya mı?” dedi Trillian ciddi bir tikslenmeyle. “Öyle,” dedi Zaphod, “hadi bakın size ne göstereceğim.”

“Görüyoruz,” dedi Trillian.

“O değil,” dedi Zaphod, “başka bir şey. Hadisenize.” Hepsi tereddüt geçirdi onu izlemekte.

“Hadi ama, diye ısrar etti Zaphod. “İçeriye bir giriş buldum.”

“İçeriye mi?” dedi dehşet içinde Arthur.

“Gezegenin içine! Bir yeraltı geçidi. Balinanın çarpma kuvveti kırıp ortaya çıkarmış, işte gitmemiz gereken yer orası. Beş milyon yıl boyunca insanoğlunun ayak basmadığı yere, zamanın kendisinin dipsiz derinliklerine.” Marvin olup biteni gırgıra alan şarkısını mırıldanmaya başlamıştı yeniden.

Zaphodun tokatıyla sustu.

Küçük iğrenme titremeleriyle Zaphod'un peşinden kraterin dibine yöneldi. Kraterin talihsiz yaratıcısına bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

“Hayat,” dedi Marvin hüzünle “ya tiksindirir ya da görmezden gelersin, sevmem asla mümkün değil.”

Yerde balinanın çarpmasıyla bir delik açılmış moloz ve içorganları ile örtülü bir tüneller ve geçitler ağı ortaya çıkmıştı. Zaphod tünellerden birine doğru yol açmaya girişti ancak Marvin bunu ondan çok daha hızlı yapabiliyordu. Karanlık derinlerden nemli bir esinti geldi. Zaphod el feneriyle aydınlatmaya çalıştığı tozlu karanlıkta çok az şey seçilebiliyordu.

“Efsanelere göre,” dedi, “Magrathealılar hayatlarının büyük bir bölümünü yeraltında geçirirlermiş.”

“Neden o?” dedi Arthur. “Yüzeyde çevre çok mu kirlenmiş yoksa nüfus patlaması mı olmuş?”

“Hayır, sanmıyorum,” dedi Zaphod. “Sanırım dışarıdan pek hoşlanmıyorlarmış.”

“Ne yaptığını bildiğinden emin misin?” dedi sinirli sinirli karanlığı gözleyen Trillian. “Saldırıya uğradığımızı sanırım unutmadın.”

“Bak yavrum, bu gezegendeki canlı nüfusun sıfır artı dördümüz olduğu konusunda sana garanti veriyorum, hadi, gel de girelim şuraya. Eeem, hey Dünyalı... “Arthur,” dedi Zaphod.

“Evet, robotla birlikte kalıp, geçidin bu ucunu gözetiver, olur mu?”

“Gözetmek?” dedi Arthur. “Neye karşı? Az önce burada kimsenin olmadığını söyledin.”

“Evet,pekala, yalnızca güvenlik için tamam mı?” dedi Zaphod.

“Kimin güvenliği? Seninki mi benimki mi?”

“Şirin çocuk. Tamam, gidiyoruz işte.”

Zaphod, Trillian ve Ford’un önünden aceleyle geçide inmeye başladı.

“İnşallah hepiniz berbat bir gün geçirirsiniz orada,” diye serzenişte bulundu Arthur.

“Merak etme,” diye rahatlattı Marvin onu, “öyle olacak.”

Birkaç saniye, içinde gözden kayboldular.

Arthur bir süre ortalıkta küskün küskün dolandıktan sonra bir balina mezarının gezinmek için hiç de iyi bir yer olmadığına karar verdi.

Onu bıkkın gözlerle izleyen Marvin devrelerini kapattı.

* * *

Zaphod çıldırma sınırındaki sinirliliğini gizlemek için dik ve geniş adımlarla geçitten aşağıya hızla inmeye başladı. Bir yandan da el fenerinin ışığını çevresinde gezindiriyordu.

Duvarlar koyu renk fayansla kaplı ve soğuktu, hava ise eskilikten ağırlaşmıştı.

“İşte, ne demiştım size?” dedi. “Canlı barındırmayan bir gezegen. Magrathea,” deyip fayans zemini kaplayan toz ve moloz içinde geniş adımlarla yürümeyi sürdürdü.

Trillian buradan daha az sefil olmasına karşın Londra’nın yeraltını anımsadı.

Duvarlardaki fayanslar yer yer parlak renkli, basit açılar oluşturan mozaiklerle kesiliyordu.

Trillian durup içlerinden birini inceledi ancak akla uygun bir anlam veremedi. Zaphod’a seslendi.

“Hey, bu garip şekillerin ne olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Sanırım bunlar yalnızca bir çeşit garip şekiller,” dedi Zaphod, geriye şöyle bir göz atarak.

Trillian omuz silkip ardından yetişti aceleyle.

Zaman zaman Ford’un terkedilmiş bilgisayar donanımıyla dolu olduğunu keşfettiği, odalara açılan kapılar beliriyordu önlerinde. Zaphod’u bunlardan, birine bakması için sürükledi Ford. Trillian da peşlerinden gitti.

Bak, dedi Ford, “buranın Magrathea olduğunu düşündün...”

“Öyle,” dedi Zaphod, “mesajı da dinledik değil mi?”

“Tamam, öyleyse burası Magrathea diyelim... şimdilik. Şimdiye kadar hiç sözünü etmediğin bir şey var, Galaksi’nin içinde nasıl buldun burayı? Bir yıldız atlasına bakmadığın çok açık.”

“Araştırma. Hükümet arşivleri. Dedektiflik. Biraz da yerinde tahmin. Kolay.”

“Sonra da gelip burayı aramak için Altın Kalp’i çaldın öyle mi?”

“Birçok şey aramak için çaldım onu.”

Ford şaşırarak “Birçok şey mi?” dedi. “Ne gibi yani?”

“Bilmem?”

“Ne?”

“Ne aradığımı bilmiyorum.”

“Neden.bilmiyorsun?”

“Çünkü... çünkü... sanırım bilirsem onları arayamam da ondan.”

“Ne, delirdin mi sen?”

“Henüz eleyemediğim bir olasılık bu,” dedi sessizce Zaphod. “Kendi hakkımda yalnızca aklımın şu andaki durumunda kavrayabileceği kadar şey bilebiliyorum. Şu andaki durumum da pek iyi değil.”

Uzunca bir süre kimsenin ağzını açmadı. Ford kafası bir anda endişelerle dolan Zaphod’a dikmişti gözlerini.

“Dinle, eski dostum, eğer istersen...” diye başlayarak oldu sonunda Ford.

“Hayır, dur biraz... ben sana bir şey diyereceğim,” dedi Zaphod.

“Ben her zaman başıboş dolaşırım böyle. Birdenbire bir şey yapmak gelir aklıma ve hey, neden olmasın deyip, yapıveririm. Galaksi Başkanı olabileceğimi düşündüm ve oldum, çok basit. Bu gemiyi çalmaya, Magrathea’yı aramaya karar verdim. Hepsini yaptım işte. Tabii, en iyi şekilde yapmak için uğraşıyorum, doğru, ama her zaman yolunda gidiyor işlerim. Borcunu hiç ödemediğin halde iptal edilmeyen bir Galakti-kredi kartı gibi. Ne zaman durup da bunu niye yapmak istedim?... nasıl yapacağımı nasıl tasarladım diye düşünmeye başlasam bundan vazgeçmek için önlenemez bir tutku duyuyorum.

Şu anda olduğu gibi. Bundan bahsetmek çok büyük çaba gerektiriyor.

Zaphod bir süre durakladı. Bir sessizlik oldu. Sonra kaşlarını çatıp devam etti. “Geçen gece yine beynimin bir kısmının gerektiği gibi çalışmamasından endişelendim. Sonra farkına vardımı, beynimin sanki bir başkası tarafından iyi fikirler elde etmek için kullanıldığı ve bana bunlar hakkında bir şey söylenmediği idi. İki fikri bir araya getirdim ve binlerinin bu amaçla beynimin kullanmadığım bir kısmını kilitlemiş olabileceğine karar verdim. Bunu doğrulamanın bir yolu olup olmadığını merak ettim.

“Geminin tıp bölümüne gidip kendimi kafatası tarayıcı ekranına taktım. Her iki kafamı da belli başlı bütün görüntü testlerinden geçirdim... Başkan olmadan önce hükümet tıp memurları denetiminde geçirmek zorunda olduğum bütün testler, teyid ediliyordu. Hiçbir şey görünmedi. En azından beklenmedik bir şeyler. Testler benim zeki, hayalci,'tepkisiz, güvenilirmez, dışa dönük olduğumu gösterdi tahmin edilebileceği gibi. Bunlar dışında hiçbir anormallik yoktu. Böylece rastgele yeni testler icad etmeye koyuldum. Hiçbir şey yoktu. Sonra bir kafamdan elde ettiğim sonuçları diğer kafamdan elde ettiklerimin üzerine koymayı denedim. Yine bir şey yoktu. Sonunda aptallaştım, yani davranışlarımı yalnızca bir paranoya krizi olarak ele alıp hepsini boşverdim. Her şeyi toparlamadan önce en son yaptığım, üstüste çakıştırdığım görüntüleri yeşil bir renk filtresi altında incelemek oldu. Çocukken yeşil takıntımın olduğunu anımsıyor musun? Hep Ticaret filolarının birinde pilot olmak isterdim değil mi?

Ford başını salladı.

“Ve her şey karşımdaydı,” dedi Zaphod, “gün gibi ortada. Her iki beynimin ortasında çevrelerindeki hiçbir şey ile ilişkili olmayıp yalnız kendi aralarında iletişim kurabilen belli bir bölüm. Piçin biri bütün sinir düğümlerini dağılayıp beyinciğin iki lobunu çevrelerinden soyutlamıştı.”

Ford soluk almaya çabalayarak baktı ona. Trillian bembeyaz kesilmişti.

“Bunu sana birileri mi yaptı?” diye fısıldadı Ford.

“Öyle.”

“Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Veya neden?”

“Neden? Bunu yalnızca tahmin edebilirim. Ama kimin yaptığını biliyorum.”

“Biliyor musun? Nereden biliyorsun?”

“Çünkü adlarının baş harflerini dağılanan sinir bağlarına yakarak yazmışlar. Benim görebilmem için bırakmışlar.”

Ford derisinin büzüşmeye başladığını duyumsayarak dehşetle ona baktı.

“Adlarının baş harfleri mi? Beynine mi yazılı?”

“Öyle.”

“Peki, Tanrı aşkına neydi onlar?”

Zaphod bir an sessizce baktı onlara. Sonra bakışlarını uzaklara çevirdi.

“Z. B.” dedi sessizce.

O anda arkalarında çelik bir kapak kapandı ve odaya bir gaz dolmaya başladı.

21

Arthur Magrathea'nın yüzeyinde karamsar karamsar dolaştı. Ford onu düşünerek zaman geçirmesi için Her Otostopçunun Galaksi Rehberi'ni bırakmıştı. Rastgele birkaç düğmeye bastı.

* * *

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi çok düzensiz hazırlanmış bir kitap olduğundan derleyicilerine zamanında iyi bir fikirmiş gibi gelen birçok bölümü kapsar.

Bunlardan biri (Arthur'un bulduğu), Maksimegalar Üniversitesi'nin sessiz genç öğrencisi, antik filoloji, geçişken etik, dalga salınımsal tarihsel algılama teorisi konularında parlak akademik çalışmalar yapmış Veet Voojagig'in deneyimleriyle ilgilidir. Bu öğrenci Zaphod Beeblebrox ile bir gece Pan Galaktik Gargara Bomba içtikten sonra geçmiş birkaç yıl içinde satın aldığı tükenmez kalemlere ne olduğu konusunda gitgide artan bir takıntı edinmiştir.

Bunu galaksideki belli başlı bütün tükenmez kalem kayıp merkezlerine uğradığı ve sonunda zamanında kamuoyunun ilgisini çeken tuhaf küçük bir kuram ortaya attığı uzun ve sancılı bir dönem izlemiştir. Kozmos'da bir yerlerde, diyordu, insansı, sürüngensi, yaşadığı bütün gezegenler arasında tamamen tükenmez kalem varlık biçimlerine adanmış bir gezegen vardır. Ve bu gezegenedir ki ilgilenilmeyen tükenmez kalemlere uygun yüksek dereceli uyarımlara karşılık vererek ve sonunda genel anlamda iyi yaşamının tükenmez kalem dengine ulaşan tümüyle tükenmez kalemlere uygun bir hayatı tadarlar.

Ve her şey kağıt üzerindeki kuramlarda iyi ve hoş görünüyordu, ta ki Veet Voojagig aniden bu gezegeni bulduğunu, orada ucuz, yeşil, içi değiştirebilir bir tükenmez ailesinin limuzininde şoför olarak çalıştığını, sonra götürülüp hapsedildiğini, burada bir kitap yazdığını ve en sonunda kendini toplum içinde gülünç duruma düşüren herkese yapıldığı gibi vergi sürgününe gönderildiğini iddia edene dek.

Günün birinde Voojagig'in varolduğunu iddia ettiği bu gezegenin uzay koordinatlarına gönderilen bir araştırma ekibi, burada durmaksızın hiçbir şeyin doğru olmadığını tekrarlayan, ama daha sonra yalan söylediği anlaşılan yaşlı bir adamın yaşadığı küçük bir göktaşı buldular.

Yine de, bu adamın Brantivogon bankasındaki hesabına her yıl yatırılan 60.000 Altairian doları ve tabii ki Zaphod Beeblebrox'un yüksek karlı elden düşme tükenmez kalem işleri yanıtlanamayan iki soru olarak kaldı.

Arthur bunu okuyup kitabı bıraktı. Robot yerinde, tamamiyle hareketsiz duruyordu. Arthur kalkıp kraterin tepesine doğru yürümeye başladı. Kraterin çevresini dolaştı. İki güneşin olağanüstü biçimde Magrathea üzerinde batışını izledi. Kraterin içine geri döndü. Robotu uyandırdı', çünkü manik depresif bir robot bile konuşmak için hiç yoktan iyiydi.

“Gece çöküyor,” dedi. “Bak robot, yıldızlar çıkıyor.” Karanlık bir Nebulanın göbeğindeyken çok az yıldızı, o da çok soluk olarak görebilmek mümkündür, ama yine de görülebiliyorlardı.

Robot uysalca yıldızlara bakıp tekrar aşağıya indirdi bakışlarını.

“Biliyorum.” dedi. “Ne sefillik değil mi?”

“Ama bu günbatımı! En iyi rüyalarım da bile böylesini görmedim...” O iki yıldız! Ateşten dağlar eriyip uzaya yayılıyor gibiydi.

“Gördüm,” dedi Marvin. “Cansıkıcı.”

“Bizim orada yalnızca tek bir güneş vardı,” diye sürdürdü Arthur. “Dünya denen bir gezegenden geliyorum bildiğin gibi.”

“Biliyorum,” dedi Marvin, “sözünü edip duruyorsun. Berbat geliyor kulağa.”

“Hayır hayır, güzel bir yerdi.”

“Okyanusları da var mıydı?”

“Ah evet,” dedi Arthur iç geçirerek, “büyük, engin , köpüklü okyanusları...”

“Okyanuslara katlanamıyorum.” dedi Marvin.

“Söyle bana,” diye sordu Arthur, “diğer robotlarla anlaşabiliyor musun?”

“Nefret ediyorum?” dedi Marvin. “Nereye gidiyorsun?”

Arthur daha fazla dayanamamıştı. Yine kalktı yerinden.

“Bir tur daha atacağım galiba,” dedi.

“Seni suçlayamam,” dedi Marvin ve bir saniye içinde yeniden uykuya dalmadan önce beşyüzdoksanyedibin milyon koyun saydı.

Arthur görevini aksatmadan yerine getirebilmek için kollarını hareket ettirerek kan dolaşımını hızlandırmaya çalıştı bir süre. Ve ardından yeniden kraterin duvarına doğru yürüdü zorlukla. Atmosfer çok ince olduğundan ve ay da olmadığından gece çok çabuk çökmüştü ve ortalık daha şimdiden zifiri karanlıktı. Bu yüzden Arthur burun buruna geldiği yaşlı adamı seçememişti.

Son ışık parıltılarının ufkun gerisindeki karanlıkta yok olmasını izleyen yaşlı adamın arkası Ford'a dönüktü. Uzun boylu, yaşlıydı ve tek parça gri bir entari giymişti. Arthur'a döndüğünde ince ve saygıdeğer ifadeli, kaygıların yıprattığı ama zalim olmayan yüzü görüldü, güvenle sırtınızı dönebileceğiniz bir yüz. Ama henüz tamamıyla dönmemişti geriye, Arthur'un şaşkınlıkla attığı çığlığa bile tepki göstermemişti.

Güneşin son ışıklarının da tümüyle kaybolmasının ardından Arthur'a döndü. Yüzü bir yerlerden vuran ışıkla aydınlanmaktaydı; Arthur ışığın kaynağını aradığında birkaç metre ötede bir tür tekne gördü... Küçük bir hoverkraft, diye tahmin yürüttü. Çevresinde soluk bir ışık havuzu oluşturuyordu.

Adam Arthur'a baktı, üzgün görünüyordu.

“Ölü gezegenimizi ziyaret etmek için soğuk bir gece seçtiniz,” dedi.

“Kim... Kimsin sen?” diye kekeledi Arthur.

Adam bakışlarını çevirdi. Yüzünü yine o hüznü ifade kaplar gibi oldu.

“Adım önemli değil,” dedi.

Aklına bir şey gelmiş gibi görüldü. Karşılıklı konuşmaya pek istekli olmadığını açıkça belli ediyordu. Arthur bir tuhaf hissetti kendini.

“Ben... eee... ürküttüğünüz beni...” dedi tekleyerek.

Adam tekrar ona dönüp kaşlarını hafifçe kaldırdı.

“Hı?” dedi.

“Ürküttünüz beni dedim.”

“Korkmayın, size zararım dokunmaz.”

Arthur kaşlarını çattı ona. “Ama ateş açtınız bize! Füzeler vardı...” dedi.

Adam krater kuyusuna göz gezdirdi. Marvin'in gözlerinden yayılan hafif ışık balınanın koca cesedine soluk kırmızı gölgeler düşürüyordu.

Adam hafifçe cıkladı.

“Otomatik bir sistem,” dedi ve hafifçe iç geçirdi. “Gezegenin karnındaki antika bilgisayarlar karanlık milyonlarca yıl boyunca çalıştılar, asırlar tozlu veri bankalarına ağır gelmiş olmalı. Sanırım bu monotonluğu bozmak için fırsat bildiler gelişinizi.”

Arthur'a ciddi bir ifadeyle bakarak, “büyük bir bilim aşığım, biliyor musunuz?” dedi.

“Ya... eee... sahiden mi?” dedi Arthur, adamın meraklı ve nazik tavrını rahatsız edici bulmaya başlamıştı.

“Ah, evet,” dedi yaşlı adam ve konuşmayı kesti yine.

“Ah,” dedi Arthur, “eee...” Tam sevişmenin en hareketli anında kadının kocasının odaya girip pantolonunu değiştirmesi ve havadan sudan kısa birkaç laf edip çekip gitmesinin şaşkınlığını yaşayan acemi çapkın gibi hissediyordu kendini.

“Solgun görünüyorsunuz.” dedi nazik bir ilgiyle yaşlı adam.

“Eem, hayır... pekala, evet. Doğrusunu isterseniz, buralarda binlerini bulmayı beklemiyorduk. Hepinizin ölü veya onun gibi bir şeyler olduğunuzu duyar gibi olduydum...”

“Ölü?” dedi yaşlı adam. “Üzerime iyilik sağlık, hayır, yalnızca uyuduk.”

“Uyudunuz mu?” dedi Arthur inanmayarak.

“Evet, ekonomik kriz boyunca,” dedi yaşlı adam, açıkça Arthur’un sözlerinden bir şey anlayıp anlamadığına aldırmayarak.

Arthur yine sormak durumundaydı.

“Eee,... ekonomik kriz mi?”

“Evet, beş milyon yıl önce Galaktik ekonomi çöktü ve ısmarlama gezegenler de lüks tüketim malzemesi haline geliverdi... anlarsınız işte...”

Duraklayıp Arthur’a baktı.

“Gezegen imal ettiğimizi biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Tabii, evet,” dedi Arthur, “Duyar gibi olmuştum...”

“Çok cazip bir işti,” dedi yaşlı adam gözlerinde arzulu bir bakışla, “kıyıları yapmak her zaman en sevdiğim işti. Fiordları ince ince işlemekten sonsuz zevk duyardım... her neyse işte,” dedi tekrar sözünün ucunu bulmaya çalışarak, “kriz geldiğinde uyuyarak zaman geçirmenin birçok sıkıntıyı önleyeceğine karar verdik. Böylece bilgisayarları kriz sona erdiğinde bizi uyandırmaları için programladık.”

Adam belli belirsiz esneyip iç geçirdikten sonra sürdürdü.

“Bilgisayarlar Galaktik borsa endeksine bağlıdır, böylece kriz atlatılıp da ekonomi, oldukça pahalı olan hizmetlerimize yeniden doğacak kadar düzendiğinde uyandırılacağız.”

Arthur, düzenli bir Guardian okuyucusu olarak derinden sarsıldı.

“Bu oldukça nahoş bir davranış, değil mi?”

“Öyle mi?” diye sordu yaşlı adam yumuşakça.

“Özür dilerim, gelişmelerden biraz uzak kaldım galiba”

Krateri göstererek,

“Bu robot sizin mi?” diye sordu.

“Hayır,” diye ince metalik bir ses geldi kraterden, “Ben benimim.”

“Eğer buna robot denebilirse,” diye yakında Arthur, “Daha çok bir çeşit elektronik somurtma makinesi.” “Getirin onu,” dedi yaşlı adam. Yaşlı adamın sesinde ansızın duyduğu bu kesin ifadeyi duymak şaşırtmıştı Arthur’u. Marvin’e seslendiğinde robot yersiz bir topallama numarasıyla yokuşu tırmanmaya başladı.

“Bir kez daha düşünülduğünde,” dedi yaşlı adam, “bırakın onu orada. Siz gelin benimle. Büyük şeyler olacak.” Görünürde bir işaret verilmediği halde karanlığın içinde yavaşça onlara doğru sürüklenen aracına doğru döndü.

Arthur büyük zahmetlerle geri dönüp kratere inme numarası yaparken Marvin’e baktı.

“Gel,” dedi yaşlı adam, “hemen gel yoksa geç olacak.”

“Geç?” dedi Arthur. “Ne için geç?”

“Adın ne insanoğlu?”

“Dent. Arthur Dent,” dedi Arthur.

“Geç, geç Dentarthurdent’te olduğu gibi,” dedi yaşlı adam sertçe. “Bir çeşit tehdit bu anlıyor musun?” Yine arzulu bir bakış yerleşti yaşlı yorgun gözlerine.

“Onları şahsen pek tanımam, ama çok etkili olabildiklerini duymuştum.”

Arthur gözlerini kırıpıştırdı.

“Ne olağanüstü bir kişi.” diye söylendi kendi kendine.

“Pardon?” dedi yaşlı adam.

“Ha, yok bir şey afedersiniz,” dedi Arthur utanarak. “Pekala, nereye gidiyoruz?”

“Uzay aracıma” dedi yaşlı adam Arthur’u sessizce yanlarına gelmekte olan araca buyur ederken.

“İrkımın beş milyon yıllık uykusundan uyandığı gezegenin derinliklerine iniyoruz. Magrathea uyanıyor.”

Arthur yaşlı adamın yanına otururken istemsizce ürperdi. Aracın karanlık gökyüzünde süzülürken yaptığı sessiz kesik hareketler, geminin tuhafılığı Arthur’u huzursuz etmişti.

Yaşlı adama baktı, yüzü kontrol panelindeki küçük ışıkların donuk parıltısıyla aydınlanmıştı.

“Affedersiniz,” dedi ona, “bu arada sizin adınız neydi?”

“Benim adım?” dedi yaşlı adam, ve aynı uzak keder geldi yine yüzüne. Durakladı. “Adım,” dedi, “... Slartibartfast.”

Arthur öksürdü.

“Pardon?” diye geveledi ağzında.

“Slartibartfast,” diye yineledi sessizce yaşlı adam.

“Slartibartfast,”

Yaşlı adam ciddi bir ifadeyle, “Önemli olmadığını söylemiştim,” dedi.

Uzay aracı karanlık gökyüzünde süzülüyordu.

Bazı şeylerin aslında göründükleri gibi olmadıkları önemli ve çok bilinen bir gerçektir. Örneğin, Dünya denen gezegende, insanoğlu her zaman kendisinin yunuslardan daha zeki olduğunu varsaymıştır çünkü bir sürü şey becermiştir... tekerlek, New York, savaşlar, vesaire... bu arada yunusların bütün yaptığı ise suya dalıp çıkmak ve eğlenmek olmuştur. Buna karşılık, yunuslar da her zaman kendilerinin insanoğlundan çok üstün bir zekaya sahip olduklarına inanmışlardır... tamamıyla aynı nedenlerden dolayı.

Şurası ilginçtir ki yunuslar Dünyanın yaklaşan yıkımının farkındaydılar ve insanları bu tehlike karşısında uyarmak için birçok girişimlerde bulundular: ama iletişim çabalarının birçoğu futbol toplarını zıplatmak ya da yiyecek için ısıklık çalmak şeklinde eğlendirici girişimler olarak yanlış yorumlandı, sonunda yunuslar her şeyi boşverip Vogonlar gelmeden az önce kendi yöntemleriyle Dünyayı terk ettiler.

En son yunus mesajı da yanlış anlaşılmış, "Yıldızlarla Bezeli Sancak" marşını ısılıkla çalarken bir halkadan çift ters takla atarak geçmesi son derece iyi eğitimin sonucu bir beceri gösterimi olarak alınmıştır. Aslında mesaj şöyledir: Elveda ve bütün balıklar için teşekkürler.

Gerçekte gezegende yunuslardan daha zeki tek bir tür vardı, onlar da zamanlarının çoğunu davranış araştırma laboratuvarlarında tekerleklerin içinde koşarak ve insanlar üzerinde korkutucu derecede ince ve ustaca deneyler yaparak geçirdiler. İnsanların bir kez daha bu ilişkiyi tamamıyla yanlış yorumlamaları bütününü bu yaratıkların planlarına uygun düşüyordu.

Karanlık Magrathean gecesinde soluk ve yegane ışık noktası olan küçük gemi soğuk karanlıkta sessizce süzüldü. Çevikçe hızlandı. Arthur'un yol arkadaşı kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu, Arthur onu konuşmaya zorlayacak bir iki fırsattan yararlanmak istediye de rahat olup olmadığına ilişkin bir soruyla susturulmuştu.

Arthur uçuş hızlarını ölçmeye çalıştı ama dışarıda mutlak bir karanlık vardı ve gerekli karteriz noktalarından yoksundu. Hareket duygusu o kadar yumuşak ve belirsizdi ki hiç hareket etmediklerine kanaat getirecekti neredeyse. Sonra uzakta beliren küçücük bir ışık parıltısı birkaç saniye içinde öyle büyüdü ki Arthur bu cismin muazzam bir hızla kendilerine doğru gelmekte olduğunu farkedip ne çeşit bir araç olduğunu kestirmeye çalıştı. Onu dikkatle gözledi ama net bir şekil seçemedi gözleri. Sonra içinde bulunduğu uzay aracının aniden ışığın içine kafadan dalması onda çarpıştıkları duygusu yaratmıştı.

Görelî hızları inanılmaz görünüyordu ve her şey nefes alıncaya kadar kısa sürede olup bitmişti. Farkına vardığı bir sonraki şey çevrelerinin gümüşü bir sis ile sarılmış olduğuydu. Başını sertçe geriye çevirdiğinde küçük siyah bir noktanın arkalarında hızla küçülmekte olduğunu gördü, olan biteni anlaması için saniyeler gerekiyordu.

Yerdeki bir tünele dalmışlardı. Aslında çarpıştıklarını sandığı şey akıl almaz bir hızla içine girdikleri tünelin ağzındaki sabit ışıktı. Çevrelerini saran gümüşî sis içinde birkaç yüz kilometreyle yol aldıkları tünelin dairesel duvarlarıydı.

Dehşet içinde gözlerini kapadı. Uzunluğunu kavrayamadığı bir süre sonra hızlarında hafif bir düşüş olduğunu hissetti ve ardından durmak için düzenli olarak yavaşladıklarını fark etti.

Tekrar gözlerini açtı. Hâlâ gümüş tüneldeydiler, birbirleriyle kesişen tünellerden oluşan bir ulaşım ağında ilerliyorlardı. Sonunda çelikten inşa edilmiş küçük bir bölmedeydiler. Birçok başka tünel de burada sona eriyordu. Arthur bölmenin diğer ucunda soluk rahatsız edici büyük bir ışık dairesi gördü: Rahatsız ediciydi çünkü gözü yanıltıyordu, ışığı gerektiği gibi odaklamak ya da ne kadar uzak veya yakın olduğunu söyleyebilmek imkansızdı. Arthur (oldukça hatalı olarak) bunun morötesi ışık olabileceğini tahmin etti.

Slartibartfast dönüp mağrur yaşlı gözleriyle Arthur'a baktı.

“Dünyalı,” dedi, “şu anda Magrathea'nın kalbinin derinliklerindeyiz.”

“Benim Dünyalı olduğumu nereden bildiniz?” diye sordu Arthur.

“Bunları ilerde daha iyi anlayacaksın” dedi yaşlı adam nazikçe, “en azından,” diye ekledi sesinde hafif bir şüphe ile, “şimdi olduğundan daha iyi.”

Devam etti: “Geçmek üzere olduğumuz bölmenin .. gerçekte gezegenimizin içinde yer almadığı konusunda seni uyarmalıyım. Biraz fazlaca... büyük. Hiperuzayın uçsuz bucaksız bir'bölgesine açılan bir kapıdan geçmek üzereyiz. Seni rahatsız edebilir bu.”

Arthur sinirli sesler çıkardı.

Slartibartfast bir düğmeyle doldurup, pek de rahatlatıcı olmayan bir ses tonuyla ekledi: “Tozumuzu silkeleyecek bu. Sıkı dur.”

Araç dosdoğru ışıktan dairenin içine doğru fırladı ve Arthur ansınız sonsuzluğun neye benzediği konusunda oldukça açık bir fikir sahibi oldu.

* * *

Aslında sonsuzluk değildi bu. Sonsuzluk düz ve tekdüze görünür. Geceleyin gökyüzüne bakmak sonsuzluğa bakmaktır... uzaklık algılanamaz, öyleyse bir anlamı da yoktur. Aracın girdiği bölme hiç de sonsuzluk değildi; çok çok çok büyüktü, öyle büyüktü ki sonsuzluğun kendisinden daha fazla sonsuzluk izlenimi veriyordu.

Uzayaracı arkalarında ışıldayan duvarda şimdi belli belirsiz bir iğne deliği gibi görünen kapıdan çıkıp açık havada usulca yükselerek akıl almaz bir hıza eriştiğinde Arthur'un duyuları birbirine karıştı.

Duvar.

Duvar hayal gücüne meydan okuyordu... Onu ayartıyor ve yenilgiye uğratıyordu. Duvar öylesine felç edici derecede uçsuz bucaksız ve dümdüzdü ki, tepesi, dibi ve kenarları görüş alanının dışında kalıyordu. Keskin baş dönmesi şoku insanın ölümüne yol açabilirdi.

Duvar kusursuzca düz duruyordu. Görünüşte yukarıya sonsuza uzanırken, aşağıda bulanıklaşıp yiterken, her iki yana taşarken, aynı zamanda hafif bir eğim yaptığını anlamak için en duyarlı lazerli ölçüm gereçlerini kullanmak gerekirdi. Onüç ışık saniyesi ötede duvarın uçları kavuşuyordu. Diğer bir deyişle duvar içi boş bir kürenin iç çeperiydi, üç milyon mil çapında ve aklın alamayacağı bir ışıkla dolup taşan bir küre.

“Hoşgeldin,” dedi Slartibartfast uzayarası sersemletici uzayda sestem üç katı hızla algılanamaz biçimde ilerlerken, “hoşgeldin fabrika alanımıza.”

Arthur büyük bir dehşet ile çevresine bakındı. Önlerinde, bu uzaklıktan ayırdedilmesi, hattâ tahmin edilmesi bile mümkün olmayan sarkan tuhaf cisimler, boşlukta asılı gölgeli yusuvarlak şekillerin çevresinde sallanan ince metal ve ışık çizgileri uzanıyordu.

“Burası,” dedi Slartibartfast, “gezegenlerimizin birçoğunu yaptığımız yerdir.”

“Yani,” dedi Arthur, kendini toparlayıp sözcükleri seçmeye uğraşarak, “herşeye yeniden başlayacağınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Hayır, hayır, üzerime iyilik sağlık,” diye bağırdı ansızın yaşlı adam, “Hayır, Galaksi henüz bizi taşıyabilecek kadar güçlü değil. Hayır, bir başka boyuttan gelen çok özel müşteriler için olağandışı bir iş yapmak üzere uyandırıldık. İlgini çekebilir... Önümüzde, ileride.”

Arthur gösterdiği asılı duran yapıyı farkedene kadar adamın parmağını izledi. Bu yapı gerçekten de çevrelerinde herhangi bir etkinlik göstergesi bulunmayan diğer yapılar arasında tekti, ama aynı zamanda heybetli görüntüsü nedeniyle parmakla gösterilmeyi her şeyden çok hak ediyordu.

O anda yapının üzerinde çakan bir ışık karanlık kürenin üzerindeki şekilleri tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı. Arthur kendisine kafasındaki donanımın bir parçası olan sözcükler kadar bildik gelen bu kaba saba şekilleri hemen tanıdı. Birkaç saniye sersemletici bir sessizlikte oturup kafasındakilerle orada gördükleri arasında anlamlı bir bağ kurmaya başladı.

Beyninin bir tarafı ona baktığı şeyi pekala da tanıdığını ve şekillerin ne ifade ettiğini söylerken diğer tarafı gayet mantıklı biçimde fikri kabullenmeyi reddediyor, bu yöndeki her türlü akıl yürütme üzerinde sorumluluk üstlenmekten kaçınıyordu.

Işık bir kez daha çaktığında hiç şüphesi kalmamıştı. “Dünya...” diye fısıldadı Arthur.

“Öyle, Dünya II demek daha doğru aslında,” dedi Slartibartfast neşeyle. “Orijinal planları kullanarak bir kopyasını yapıyoruz.”

Bir duraklama oldu.

“Yani şimdi bana” dedi Arthur, yavaşça ve kendini kontrol ederek. “İlk dünyayı... sizin yaptığınızı mı söylemek istiyorsunuz?”

“Ha, evet,” dedi Slartibartfast. “Hiç şu yere gitmiş miydiniz... galiba Norveç deniyordu oraya?”

“Hayır,” dedi Arthur, “gitmedim.”

“Yazık,” dedi slartibartfast, “Orası benimdi. Bir ödül kazanmıştım. O güzelim oya gibi işlenmiş girintili çıkıntılı kıyıları. İmha edildiğini duyduğumda çok üzüldüm.”

“Siz üzüldünüz!”

“Öyle. Beş dakika sonra hiçbir şey kalmıyor geride. Gayet sarsıcı bir olaydı.”

“Ha?” dedi Arthur.

“Fareler çok kızgındı”

“Fareler çok mu kızgındı?”

“Evet, öyle,” dedi yaşlı adam yumuşakça.

“Elbette, sanırım köpekler, kediler ve ördek gagalı Avustralya kunduzları da öyle, ama...”

“Ah, ama onlar parasını ödememişlerdi, öyle değil mi?”

“Bakın,” dedi Arthur, “her şeye boşverip delirmem size çok zaman kazandırır mı?”

Uzayaracı bir süre uçuşunu derin bir sessizlik içinde sürdürdü. Sonra yaşlı adamı sabırla açıklamaya çalıştı.

“Dünyalı, üzerinde yaşadığınız gezegen farelerce ısmarlanmış, ' parası farelerce ödenmiş ve farelerce işletilmekteydi. Yapılma amacına ulaşılmamasından beş dakika önce yok edildi, böylece bir yenisini yapmak durumunda kaldık.”

Yalnızca bir kelime ulaşmıştı Arthur'a.

“Fareler mi?” dedi.

“Gerçekten öyle Dünyalı.”

“Bakın, afedersiniz... şu peynir takıntısı olan ve altmışların başlarında çevrilen komedilerde kadınları masaların üzerine, çıkartırıp çığlık attıran şu küçük beyaz tüylü şeylerden mi söz ediyoruz?”

Slartibartfast şefkatle öksürdü.

“Dünyalı,” dedi, “bazen konuşma biçimini takip etmek zor oluyor. Bu magrathea gezegeninde beş milyon yıldır uykuda olduğumu ve sözettiğin altmışların başındaki komediler konusunda çok az şey bildiğimi hatırla lütfen. Adına fare dediğin şu yaratıklar göründükleri gibi değillerdir aslında. Tam olarak müthiş zeki çok boyutlu yaratıkların bizim boyutumuzda indirgenmiş şekilleridirler. Peynir ve çıkardıkları cik cik sesi sadece bir maskedir.”

Yaşlı adam durakladı, sempatik bir hüzünle kaşlarını çatarak sürdürdü.

“Korkarım ki üzerinizde deneyler yapıyorlardı.”

Arthur bir süre düşündü bunu, sonra yüzü aydınlandı.

“Ama hayır,” dedi, “yanlış anlaşmanın kaynağını buldum. Hayır, bakın, gerçekte biz onlar üzerinde deney yapıyoruz. Genellikle davranış araştırmalarında kullanılırlar, Pavlov ve bunun gibi şeyler. Yani olan şey farelerin bütün deneylerden geçmesi, zilleri çalmayı öğrenmeleri, labirentlerde koşturmaları, ve öğrenme sürecinin bütün doğasının araştırılabilmesini sağlayacak şeyler yapmalarıdır. Davranışları üzerindeki gözlemlerimizden kendimiz hakkındaki her tür...”

Arthur'un sesi kesiliverdi.

“Böylesine bir ustalık...” dedi Slartibartfast, “hayran olmamak elde değil.”

“Ne?” dedi Arthur.

“Gerçek doğalarını nasıl da gizlemişler ve sizin düşüncenizi nasıl da yönlendirmişler. Birdenbire labirentte yanlış yöne koşmaya başlayarak, yanlış peynir parçasını yiyerek, beklenmedik şekilde karındaki bir ur nedeniyle öler, ... dikkatlice hesaplandığında toplu etkileri çok büyük.”

Söylediklerinin etkisini artırmak için durakladı.

“Görüyorsun, Dünyalı, bunlar gerçekten özellikle akıllı hiperzeki tüm boyutlu varlıklar. Gezegeniniz ve halkınız on milyon yıllık bir araştırma programını yürüten organik bir bilgisayarın matrisini oluşturuyordu... “Bırak da bütün öyküyü anlatayım sana. Biraz zaman alacak.”

“Zaman,” dedi Arthur hafifçe, “şu anda benim için bir sorun oluşturmuyor.”

Bilindiği gibi yaşamla ilintili birçok sorun vardır, bunlardan en çok bilinenleri, insanlar niye doğar? Niye ölür? Niye aradaki zamanın büyük bir kısmını dijital saat taşıyarak geçirmek isterleri

Milyonlarca yıl önce tüm- boyutlu hiper zeki bir varlık soyu (kendi tüm-boyutlu evrelerindeki fiziksel görünümleri bizimkinden farklı olmayan) en gözde eğlenceleri Brockian Kriket Oyunu'na (görünür bir neden olmaksızın aniden birine vurup kaçmak şeklinde oynanan ilgi çekici bir oyun) ara vermelerine yol açan yaşamın anlamına ilişkin giriştikleri ağız dalaşına köklü bir çözüm getirmeye karar verdiler. Bunun üzerine kendilerine görkemli bir süper bilgisayar yaptılar. Bilgisayar öylesine muazzam bir zekaya sahipti ki daha veri bankaları bağlanmadan önce birileri koşup da kapatmaya fırsat bulamadan “düşünüyorum öyleyse varım”dan başlayarak sütlacın ve gelir vergisinin varlığını çıkarsayacak kadar ileri gitmişti. Küçük bir kent boyutlarındaydı.

Ana kontrol panosu, özel olarak tasarlanmış yönetim odasında ultra kırmızı deri kaplı ince işlenmiş maun ağacından yapılmış dev bir masaya monte edilmişti. Koyu renkli halı gözaltıcı motiflerle bezeliydi,” egzotik saksı bitkileri ve başlıca bilgisayar programcılarıyla ailelerinin isimlerinin yer aldığı ince oymalar odanın içine rastgele saçılmıştı, gösterişli pencereler ise ağaçların çevrelediği bir toplantı alanına bakıyordu.

Büyük Açılış günü geldiğinde mütevazı giyimli iki programcı ellerinde çantalarıyla geldiler ve saygıyla odaya alındılar. O gün büyük anda tüm ırklarını temsil ettiklerinin bilincindeydiler, yine de masaya saygılı bir tavırla oturup çantalarını açtıklarında ve deri kaplı defterlerini çıkardıklarında son derece serinkanlı ve sessizdiler.

Adları Lunkwill ve Fook idi. Bir süre saygılı bir sessizlikle oturdular, sonra, Fook ile sessizce göz göze gelen Lunkwill öne doğru uzanıp küçük siyah bir panele dokundu. Tiz uğultular devasa bilgisayarın artık tamamiyle çalışır durumda olduğunu belirtiyordu. Bir duraklamadan sonra zengin tonlu ve derin bir ses konuşmaya başladı onlarla.

Şöyle dedi: “Zaman ve Mekan. Evreni'nin enbüyük ikinci bilgisayarı olan ben, Derin Düşünce'nin varlığa çağrılmasını gerektiren o yüce görev nedir?”

Lunkwill ile Fook şaşkınlıkla birbirlerine bakakaldılar.

“Bilgisayar, görevin...” diye başladı Fook.

“Hayır, dur bir dakika, bu doğru değil,” dedi Lunkwill, endişeyle.

“Bu bilgisayarı özellikle şimdiye kadarkilerin en büyüğü olarak tasarladık, ikinci iyi işimize

yaramaz. Derin Düşünce,” diye seslendi bilgisayara, “sen tasarlamış olduğumuz gibi bütün zamanların en büyük, en güçlü bilgisayarı değil misin?”

“Kendimi ikinci en büyük olarak tanımladım,” diye ahenkli bir tonla konuştu Derin Düşünce, “ve de öyleyim.”

Tekrar endişeli bir bakışma oldu programcılar arasında. Lunkwill boğazını temizledi.

“Bir yanlılık olmalı,” dedi, “Bir yıldızdaki bütün atomları bir milisaniyede sayabilen Maksimegalon’daki Milyar Gargantubeyin’den daha büyük bir bilgisayar değil misin?”

“Milyar Gargantubeyin?” dedi Derin Düşünce açık bir tikslenmeyle. “Tam bir çörekü, sözünü etmeye değmez.”

“Peki ya sen,” dedi Fook endişeyle öne eğilerek, “beş hafta süren bir Dangrabad Beta kum fırtınasındaki her kum parçasının çizdiği yolu hesaplayabilen Işık ve Dehanın Yedinci Galaksisindeki katrilyon Yıldız Düşünürü’nden daha iyi bir çözümleneci değilmisin?”

“Beş hafta süren bir kum fırtınası mı?” dedi kibirle Derin Düşünce. “Büyük Patlamanın kendisindeki atomların vektörlerini bulan bana mı söylüyorsunuz bunu? Lütfen beni bu hesap makinası takımı ile rahatsız etmeyin.”

İki Programcı bir an rahatsız edici bir sessizlikle oturdular. Sonra Lunkwill tekrar eğildi öne.

“Fakat sen,” dedi, “Çiçero 12’nin Sihirbaz ve Yenilmez Büyük Hiperbolik Tüm-Öz Nötron Vuruşturucusundan daha şeytansı bir tartışmacı değil misin?”

“Büyük Hiperbolik Tüm-Öz Netron Vuruşturucu,” dedi Derin Düşünce’leri yutarak, “Arkturya’lı bir Mega. Eşeğin bütün ayaklarını sayabilir, sonra da eşeğe şöyle bir tur attırıp gelir.”

“Öyleyse sonun nedir?” diye sordu Fook.

“Sorun yok,” dedi Derin Düşünce muazzam parlak tonlarla.

“Sadece Zaman ve Mekan Evreni’nin ikinci en büyük bilgisayarıyım.”

“Ama neden ikinci ?” diye üsteledi Lunkwill. “Niye ikinci deyip duruyorsun? Titan Döven Çokkabuklu Keskin Zekayı kastetmiyorsun değil mi? Ya da Düşün Taşın’ı? Ya da...”

Bilgisayarın konsolunda kibirli ışıklar yanıp söndü. “Bu siberetik alıklar için tek bir birim düşünce bile ziyan edemem!” diye parladı. “Yalnızca benden sonra gelecek bilgisayardan söz ediyorum!”

Fook’un sabrı taşmıştı. Defterini kenara itip bağırdı, ‘gereksiz bir kehanete dönmeye başladı hava artık’

“Gelecek hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz,” diye yanıtladı sertçe Derin Düşünce, “oysa ben sayısız devrelerimde gelecekteki olasılıkların sonsuz delta ırmaklarında yelken açabilir ve günün birinde en küçük işletim parometrelerini hesaplamaya gücümün yetmeyeceği ama sonunda kaderin beni tasarlamak zorunda bırakacağı bir bilgisayarın geleceğini öngörebilirim.”

Fook derinden bir iç geçirdi ve göz ucuyla Lunkwill'e bakıp.

“Sorumuzu sorabilir miyiz artık?” diye fısıldadı. Lunkwill beklemesini işaret etti.

“Bu sözünü ettiğin hangi bilgisayar?” diye sordu.

“Arılık ondan hiç söz etmeyeceğim,” dedi Derin Düşünce. “Şimdi. Bundan başka ne için çalışmamı istediğinizi söyler misiniz? Konuşun.”

Birbirlerine omuz silktiler. Fook kendini topladı.

“Ey Derin Düşünce Bilgisayarı,” dedi, “Senin, üzerinde çalışman için tasarladığımız iş şu.

Söyle bize...” diyerek durakladı, “... Yanıtı!”

“Yanıt?” dedi Derin Düşünce. “Neyin Yanıt'ı?”

“Yaşam!” diye üsteledi Fook.

“Evren!” dedi Lunkwill.

“Her şey!” dediler koro halinde.

Derin Düşünce bir on düşünmek için durakladı.

“Karışık,” dedi sonunda.

“Peki yapabilir misin?”

Yine kesin bir duraklama.

“Evet,” dedi Derin Düşünce, “yapabilirim.”

“Bir yanıt var mı? dedi Fook soluksuz bırakan bir heyecanla.

“Basit bir yanıt?” diye ekledi Lunkwill.

“Evet,” dedi Derin Düşünce. “Yaşam, Evren ve Her şey. Bir yanıt var. Ama,” diye ekledi, “düşünmem lazım.”

Ani bir gürültüyle dikkatleri dağılıverdi: Ardına kadar açılan kapıdan iki kızgın adam kaba saba soluk mavi giysileri ve Cruxman Üniversitesi kemerleriyle kendilerini engellemeye çalışan iki kapıcıyı bir yana iterek hışımla içeri daldı.

“Kabul talep ediyoruz!” diye bağırdı adamların genç olanı genç güzel bir sekreterin boynundan tutarak.

“Hadi,” diye bağırdı yaşlı olanı, “bize engel olamazsınız?” Kıdemsiz bir programcıyı kapıdan dışarı itekledi.

“Bize engel olamazsınız dedim!” diye bağırdı genç olanı, oysa odanın içindeydi ve kimse onu durdurmaya kalkışmıyordu.

“Sen de kimsin?” dedi Lunkwill, yerinden kızgınlıkla fırlayarak. “Ne istiyorsun?”

“Ben Majikthise!” diye açıkladı yaşlı olanı.

“Ve ben de talep ederim ki ben Vroomfondel'im!” diye bağırdı genç olanı.

Majikthise Vroomfondel'e döndü. “Tamam,” diye açıkladı kızgınlıkla, “bunu talep etmesen de olurdu?”

“Tamam!” diye bağırdı Vroomfondel yanındaki masayı yumruklayarak. “Ben Vroomfondel ve bu bir talep değil, elle tutulur bir gerçek ! Talep ettiğimiz elle tutulur gerçeklerdir!”

“Hayır değil!” diye itiraz etti incinen Majikthise. “Bu özellikle talep etmediğimiz bir şey!”

Nefes almak için güçbela duraklayan Vroomfondel bağırdı. “Elle tutulur gerçekler talep etmiyoruz! Talep ettiğimiz elle tutulur gerçeklerin tam bir yokluğudur. Vroomfondel olabileceğim gibi olmayabilirim de.”

“Peki allahın belaları sizler kimsiniz” diye haykırdı fena halde bozulan Fook.

“Biz,” dedi Majikthise, “Filozofuz.”

“Olamayabiliriz de,” dedi Vroomfondel programalara, uyarmak için parmağını sallayarak.

“Evet öyleyiz,” diye ısrar etti Majikthise. “Kesin olarak Filozofların, Bilgilerin, Aydınların ve diğer Düşünen Kişilerin Alaşımı Birliği'nin bir temsilcisi olarak bulunuyoruz burada ve bu makinenin, hemen şimdi kapatılmasını istiyoruz. “Derdiniz nedir?” dedi Lunkwill.

“Sana derdimizin ne olduğunu söyleyeyim ahbab,” dedi Majikthise, “tecrit edilme, işte derdimiz bu!”

“Tecritin,” diye bağırdı Vroomfondel, “dert olabileceğini ya da olmayacağını talep ediyoruz!”

“Makinelerinizi toplama çıkarma yapmak için kullanın” diye uyardı Majikthise, “Biz de evrensel gerçeklikle uğraşalım ve sizleşe müteşekkir olalım. Git de yasal durumunu araştır sen ahbab. En üstün Gerçek Yasası'na göre bu çalışan düşünürlerimizin devrolunamaz hakkıdır. Allahın cezası bir makine gidip de En Üstün Gerçeği bulursa anında işten atılırız öyle değil mi? Yani gece yarılarında dek oturup Tanrı'nın olup olmadığını tartışmak neye yarar bu makine gidip de ertesi sabah size onun kahrolası telefon numarasını verirse?”

“Doğru,” diye bağırdı Vroomfondel. “kesin çizgilerle belirlenmiş şüphe ve belirsizlik alanları talep ediyoruz!” Ansızın gök gürültüsünü andıran bir ses patladı odada. “Bu noktada bir gözlem yapabilir miyim?” diye sordu Derin Düşünce.

“Greve gideceğiz!” diye bağırdı Vroomfondel.

“Çok doğru!” diye katıldı Majikthise. “Ulusal Filozofları greve götüreceğiz.”

Odanın içindeki uğultu düzeyi, ustaca işlenip cilalanmış tahta kutular içindeki ek bas hoparlörler Derin Düşünce'nin sesine biraz daha güç vermek için devreye girince birdenbire iyice yükseldi.

“Bütün söylemek istediğim,” diye kükredi bilgisayar “Bütün devrelerim şu anda geri çevrilemez biçimde Yaşam, Evren ve Her Şey'e ait En Önemli Bilinmez'in yanıtını hesaplamak için çalışmaya başladı,” duraklayıp herkesin dikkatini çekmiş olmaktan doyum alarak daha alçak sesle sürdürdü, “ama programın çalışması biraz zaman alacak.”

Fook sabırsızca saatine baktı.

“Ne kadar sürer?” dedi.

“Yedi buçuk milyon yıl,” dedi Derin Düşünce.

Lunkwill ve Fook birbirlerine bakıp gözlerini kırıpıştırdılar.

“Evet,” diye onayladı Derin Düşünce, “biraz düşünmem gerektiğini söylemiştim değil mi?”

Bana öyle geliyor ki böyle bir programın çalışması genel olarak bütün felsefe alanında büyük yankılar uyandıracığını düşünüyorum. Benim hangi yanıtla çıkageleceğim konusunda herkes kendi teorisini türetecek, böyle bir şeyi medya pazarında sizden daha iyi kim paraya çevirebilir ki? Birbirinizle it dalaşına girerek sürekli kavga çıkartarak, basında birbirinize çirkef atarak, üç kağıda yatkın yöneticiler çalıştırarak kulağa hoş geliyor değil mi?

İki filozof ağızlan açık dinlediler.

“Allah Kahretsin.” dedi Majikthise, “işte buna düşünmek derim. Buyur bakalım Vroomfondel, niye hiç böyle şeyler düşünmeyiz?”

“Ne bileyim,” dedi Vroomfondel şaşkın bir fısıltı ile, “sanırım beyinlerimiz çok fazla eğitildiği için Majikthise.”

Böyle dedikten sonra, topukları üzerinde çark edip kapıdan en iyi rüyalarında bile göremedikleri bir hayata doğru yürüdüler.

“Evet son derece ibret verici” dedi Arthur, Slartibartfast hikayenin dikkat çekici noktalarını ona açıklayınca, “ama bütün bunların Dünya ile, Fareler ile ve öbür şeylerle ne ilgisi var anlayamadım.”

“Ama bu öykünün yalnızca yarısı Dünyalı,” dedi yaşlı adam. “Eğer yedi buçuk milyon yıl sonra, büyük yanıt gününde neler olduğu ile ilgileniyorsan seni Duyu-Teyp kayıtlarımı bizzat incelemen için çalışma odama davet etmeme izin ver. Daha önce Yeni Dünya’nın yüzeyinde şöyle bir gezinmek istemezsen eğer. Korkarım henüz yarı yarıya tamamlandı - daha yerkabuğuna yapay dinazor iskeletleri gömmeyi bile biteremedik, sonra daha Senozoik Çağ’ın Üçüncü ve Dördüncü Zamanları var, ve...”

“Hayır teşekkürler,” dedi Arthur, “hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

“Hayır,” dedi Slartibartfast, “olmayacak,” dedi ve uzayaracını döndürerek kafa uyuşturan duvara doğrulttu burnunu.

Slartibartfast'ın çalışma odası, içinde bomba patlamış bir halk kütüphanesi gibi karmakarışıktı. İçeri girdiklerinde yaşlı adam kaşlarını çattı.

“Fena halde yazık,” dedi, “yaşam-desteği bilgisayarlarımızın birinde bir diot lambası patlamış. Temizlikçilerimizi yeniden hayata döndürmeye gittiğimizde yaklaşık otuzbin yıldır ölü oldukları keşfettik. Şimdi cesetlerini ortalıktan kim toplayacak merak ediyorum. Pekala, oraya otur da seni alete takayım.”

Arthur'a stegosorus göğüs kafesinden yapılmış gibi duran bir iskemleyi işaret etti.

“Stegosorus dinazorun göğüs kafesinden yapılmıştır,” diye açıkladı yaşlı adam ince dengelerle ayakta duran kağıt yığınları ve çizim aletleri arasında gezinip birtakım tel parçalarını çekiştirerek. “İşte,” dedi, “tut bunları,” ve bir çift ucu kazınmış telin ucunu Arthur'un eline tutuşturdu.

Telleri tutar tutmaz bir kuş ona doğru uçtu.

Havada asılı duruyor ve kendi vücudunu göremiyordu. Altında güzel, ağaçlıklı bir şehir meydanı vardı, meydanın çevresinde göz alabildiğince geniş, havalı ama kılıksız beyaz beton binalar uzanıyordu -birçoğunun sıvaları yağmurdan çatlamış ve lekelenmişti.

Ama bugün güneş parıldıyor, insanın içini rahatlatan bir meltem ağaçların arasında hafif hafif dansediyor, meydanın ve çevresindeki bütün sokakların şen şakrak coşkulu insanlarla tikiş tikiş dolu olması tuhaf bir şekilde bütün binaların sessizce mırıldandığı izlenimini uyandırıyor. Bir yerlerde bir bando çalıyor, parlak renkli bayraklar meltemde çırpınıyordu, her yerde karnaval havası egemen olmuştu. Havada bedensiz bir isim gibi asılı kalan Arthur kendini fena halde yalnız hissetti, ama bunu düşünmeye vakit bulamadan meydanda gürleyen bir ses herkesin dikkatini kendine çekti.

Meydana tamamiyle hakim bir binanın önüne kurulmuş parlak renkli kumşlarla bezeli bir kürsüde biri kalabalığa sesleniyordu.

“Ey Derin Düşünce'nin gölgesinde bekleyen insanlar!” diye bağırdı. “Vroomfondel ile Majikthise'nin, Evrenin bilinen En Büyük ve En gerçekten İlginç Alimlerinin Saygıdeğer Torunları... Bekleme Süremiz doldu!”

Kalabalıkta müthiş bir alkış koptu. Bayraklar, flamalar ve izci bayrakları havada dalgalandı. Dar sokaklar daha çok ters dönmüş, bacaklarını çılgınca sallayan kırkayaklara benziyordu.

“Yedibuçuk milyon yıl ırkımız bu Büyük ve Umutlu Aydınlanma Gününü bekledi!” diye bağırdı amigo. “Yanıt Günü!”

Coşkulu kalabalıktan çığlıklar koptu.

“Artık hiçbir zaman,” diye bağırdı adam, “hiçbir zaman sabahlan uyandıığımızda Ben kimim? Hayattaki amacım nedir? Gerçekten, kozmik anlamda konuşursak kalkıp işe gitmemem bir şey değiştirir mi diye düşünmeyeceğiz. Çünkü bugün en sonunda ebediyen Hayat, Evren ve Her şey’in huzursuz edici küçük sorularına açık ve basit bir yanıt olacağız!”

Kalabalık bir kez daha coşkuyla hep bir ağızdan bağırdında Arthur kendini kalabalığa seslenen konuşmacının arkasındaki binanın birinci katındaki büyük heybetli pencerelerden birine doğru havada kayarken buldu. Pencereye doğru uçarken bir anlık bir paniğe kapıldı, ama bir saniye kadar sonra, katı cama dokunmaksızın içinden geçmiş olduğunu gördü.

Odadakiler Arthur’un bu ilginç girişini fark etmemiş şaşkıncu biçimde sanki orada yokmuş gibi davranmışlardı. Tüm yaşadıklarının bir fötr şapkanın içine yerleştirilmiş altı kanallı yetmiş milimetrelilik bir görüntü kaydı, olduğunu kavramaya başladı.

Oda Slartibartfast’ın tarifine çok benziyordu. Yedi buçuk milyon yıldır iyi bakılmış ve hemen hemen her yüzyılda bir düzenli olarak temizlenmişti: Ultramaun masanın köşeleri erimişti, halı biraz daha soluktu, ama büyük bilgisayar terminali deri kaplı masanın üzerinde fabrikadan dün çıkmış gibi pırıl pırıl duruyordu. İki ciddi giyimli adam terminalin önünde saygıyla oturmuş beklemekteydi.

“Neredeyse zamanıdır,” dedi biri, Arthur adamın boynunun yakınında ince havanın içinde bir sözcüğün aniden belirivermesine çok şaşırdı. Sözcük LOONQAWL idi ve birkaç kez yanıp söndükten sonra yok oldu. Arthur bunu özümseyemeden diğer adam konuştu ve boynunda PHOVCHG sözcüğü görüldü.

“Yetmiş bin kuşak önceki atalarımız bu programı çalıştırmışlar,” dedi ikinci adam, “ve bütün bu zaman içinde bilgisayarın konuştuğunu ilk biz duyacağız.”

“Müthiş bir olay bu Phouchg,” diye katıldı ilk adam, Arthur birdenbire altyazılı bir belgesel izlediğinin farkına vardı.

“Büyük sorunun yanıtını ilk duyanlar olacağız.” dedi Phouchg.

“Hayat...!”

“Evren...!” dedi Loonquawl.

“Ve Her şey...!”

“Şşşt,” dedi Loonquawl hafif bir işaretle, “sanırım Derin Düşünce konuşmaya hazırlanıyor.”

Konsolun önündeki ışıklar birer ikişer hayata dönerken ümitli bir bekleyişle bir anlık bir duraklama oldu. Işıklar kontrol için birer kez yanıp söndüler, iletişim kanalından alçak yumuşak bir uğultu duyuldu.

“Günaydın,” dedi sonunda Derin Düşünce.

“Eem... Günaydın, Ey Derin Düşünce,” dedi Loonquawl sinirli sinirli, “şey var mı... eee, yani...”

“Size bir yanıt mı?” diye araya girdi Derin Düşünce vakur bir tavırla. “Evet. Var.”

İki adam ümitle ürperdi. Bekleyişleri boşa çıkmamıştı.

“Gerçekten de var mı?” diye soludu Phouchg.

“Gerçekten de var,” diye onayladı Derin Düşünce.

“Her şeye mi? Hayat, Evren ve Her şeyi içeren Büyük soruya mı?”

“Evet.”

Adamların ikisi de bu an için eğitim görmüşlerdi, hayatları bunun için bir hazırlıktı, daha doğduklarında yanıtı şahit olacak kişiler olarak seçilmişlerdi, böyle olduğu halde heyecanlı çocuklar gibi nefesleri kesiliyor, kıvranıyorlardı.

“Peki yanıtı vermeye hazır mısınız?” diye üsteledi Loonquawl.

“Hazırım.”

“Hemen mi?”

“Hemen,” dedi Derin Düşünce.

İkisi de kuruyan dudaklarını yaladılar.

“Yine de,” diye ekledi Derin Düşünce, “yanıttan hoşnut olacağınızı sanmam.”

“Farketmez!” dedi Phouchg. “Bilmemiz gerek! Hemen!”

“Hemen mi?” diye sordu Derin Düşünce.

“Evet! Hemen...”

“Pekala,” dedi bilgisayar ve sessizliğe gömüldü yine. İki adam kıpırdandı. Gerilim katlanılmaz boyuttaydı.

“Sahiden hoşlanmayacaksınız ama,” diye gözlemde bulundu Derin Düşünce.

“Söyle hadi!”

“Pekala,” dedi Derin Düşünce. “Büyük sorunun...”

“Evet...!”

“Hayat, Evren ve Her şeyin...” dedi Derin Düşünce.

“Evet...!”

“Yanıtı...” dedi Derin Düşünce ve durakladı.

“Evet...!!!...???”

“Kırkiki,” dedi Derin Düşünce sonsuz bir gurur ve ciddiyetle.

Uzun süre kimsenin ağızını bıçak açmadı.

Phouchy gözücuyla dışarıdaki meydanda gerilmiş bekleyen yüzleri görebiliyordu.

“Linç edileceğiz öyle değil mi?” diye fısıldadı.

“Zor bir görev,” dedi Derin Düşünce yumuşakça. “Kırkiki!” diye bağırdı Loonquawl.

“Yedibuçukmilyon yıllık bir çalışmanın ürünü olarak bunu mu göstereceğiz?”

“Dikkatlice kontrol ettim,” dedi bilgisayar, “ama kesinlikle yanıt bu. İçtenlikle söyleyebilirim ki, gerçek sorun sizin sorulacak soruyu bilmemeniz bence.”

“Ama bu Büyük Soru! Hayat, Evren ve Her Şeyi İçeren En üstün Soru,” diye uludu Loonquawl.

“Evet,” dedi Derin Düşünce enayileri terleten birinin havasıyla, “ama aslında nedir o?”

Adamlar önce bilgisayara, sonra da birbirlerine bakarlarken üzerlerine yavaşça alıkça bir sessizlik çöktü.

“Evet, biliyorsun işte, Her şey... Her şey...” diye söylendi zayıfça Phouchy.

“Tam olarak öyle!” dedi Derin Düşünce. “Yani sorunun ne olduğunu bilerseniz eğer, yanıtın ne anlama geldiğini de bilebilirsiniz.”

“Ya, mükemmel,” diye atıldı Phouchy defterine uzanıp yüzündeki ince teri silerek.

“Bak, pekala, pekala,” dedi Loonquawl, “lütfen soruyu söyler misin bize?”

“Yüce soruyu?”

“Evet!”

“Hayat, Evren ve Her Şey’in sorusunu?”

“Evet!”

Derin Düşünce bunu tarttı bir süre.

“Karışık,” dedi.

“Fakat yapabilir misin bunu?” diye bağırdı Lo-onquawl.

Derin Düşünce yeniden düşünmeye başladı, bu sefer -daha uzun sürdü düşünmesi. Sonunda: “Hayır,” dedi kesin bir tarzda.

İki adam ümitsizlik içinde sandalyelerin yığıldılar.

“Ama kimin yapabileceğini söyleyebilirim,” dedi Derin Düşünce.

Aniden kaşlarını kaldırdı ikisi.

“Kim?” “Söyle çabuk!”

Arthur birdenbire engellenemez bir biçimde aslında varolmayan bedenini terminale doğru

giderken buldu. Aslında bunun kaydı yapanın gerçekleştirdiği çarpıcı bir zumdan başka bir şey olmadığını düşündü.

“Birisinden değil, benden sonra gelecek bir bilgisayardan söz ediyorum.” diye sesini ayarladı Derin Düşünce, sesi alışılmış renkli tonlarına kavuşuyordu.

“En küçük işlemsel parametrelerini bile hesaplamaya cüret edemeyeceğim bir bilgisayar ama yine de sizin için tasarlayacağım onu. Yüce Yanıtın Sorusunu hesaplayabilecek bir bilgisayar. Öylesine sonsuz ve ustaca bir karmaşıklıkta olacak ki organik yaşamın kendisi bile işlem matrisinin bir parçasını oluşturacak. Ve siz de yeni biçimler alarak bizzat bilgisayarın içine girecek ve on milyon yıllık bir programın çalışmasını yürüteceksiniz! İşte! Bu bilgisayarı tasarlayacağım size. Aynı zamanda sizin için adlandıracağım onu. Adı şu olacak... Dünya”

Phouchg ağzı açık bakakaldı Derin Düşünce'ye.

“Ne donuk bir isim,” dedi bütün vücudunu kabartılar kaplarken. Loonquawl spazmlar geçirdi. Bilgisayar kontrolü lekелendi ve çatladı, duvarlar çatırdayıp kıvrıldılar ve oda kendi tavanına, yukarıya doğru çöktü...

Slartibartfast Arthur'un önünde iki telin ucunu tutmuş duruyordu.

“Kaydın sonu,” diye açıkladı.

“Zaphod! Uyan!”

“Hmmmnnnnvrr?”

“Hey, hadi, uyan.”

“Bırak da iyi yaptığım şeye dört elle sarılayım ha?” diye söylendi Zaphod ve sestem uzaklaşarak tekrar uykusuna döndü.

“Seni tekmelememi istiyor musun?” dedi Ford.

“Çok mu hoşuna gidecek?” dedi Zaphod, mahmur.

“Hayır.”

“Benim de. Öyleyse neden? Rahat bırakın beni.” Zaphod olduğu yerde büzüldü.

“Gazdan çift doz yuttu,” dedi Trillian ona bakarak, “çift nefes borusu.”

“Konuşmayı da kesin,” dedi Zaphod, “uyumaya çalışmak zaten yeterince zor. Bu yer de ne böyle? Soğuk ve sert.”

“Altından,” dedi Ford.

Müthiş bir balet hareketiyle Zaphod ayağa fırladı ve ufku taramaya başladı çünkü altından toprak ufka kadar uzanıyordu, kusursuz düz ve katı. Şey gibi parlıyordu... ne gibi parladığını söylemek olanaksız çünkü Evrende hiçbir şey katı altından yapılmış bir gezegen gibi parılayamaz.

“Bütün bunu buraya kim getirdi?” diye bağırdı Zaphod, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

“Heyecanlanma,” dedi Ford, “yalnızca bir katalog bu.”

“Bir kim?”

“Bir katalog,” dedi Trillian, “bir yanılsama.”

“Nasıl söylersiniz bunu?” diye bağırdı Zaphod, yerde emekleyip altına bakarken. Yeri elleriyle yokluyor, parmaklarıyla vuruyordu. Çok ağır ve biraz yumuşakçaydı. -tırnağıyla çizebiliyordu. Çok sarı ve çok ışıltılıydı, üzerine hohladığı zaman nefesi, soluğun altının üzerinde bıraktığı çok özel buğuyu bırakıyordu.

“Trillian ve ben bir süre önce geldik,” dedi Ford. “Bi-rileri gelene kadar bağırp çağırdık, sonra da gelenleri bıktırana kadar bağırp çağırdık, sonunda ilgilenmek için hazırlanana kadar oyalamak için bizi gezegen kataloglarına koydular. Bu yalnızca Duyu-Teyp.”

Zaphod acı acı baktı ona.

“Kahretsin,” dedi, “başkasınınkini göstermek için beni kusursuz güzellikteki kendi düşümden uyandırdınız.” Öfke ile oturdu yere.

“Şu ilerdeki vadiler ne öyle?” dedi.

“Ayar damgası,” dedi Ford. “Gidip baktık.”

“Seni daha önce uyandırmadık,” dedi Trillian. “Bundan önceki gezegen dizboyu balıktı.”

“Balık?”

“Bazıları çok tuhaf şeylerden hoşlanıyorlar.”

“Ondan önce de,” dedi Ford, “platin vardı. Biraz tekdüze. Ama bunu görmek isteyeceğini düşündük.”

Baktıkları her yerden tek parça bir yalaz halinde gelen ışık denizleri gözlerini kamaştırıyordu.

“Çok hoş,” dedi Zaphod sinirli sinirli.

Gökyüzünde kocaman yeşil bir katalog numarası görüldü: Yanıp söndükten sonra değişti, çevrelerine baktıklarında çevreleri de değişmişti.

Tek bir ses halinde, “Vay,” dediler.

Deniz mordu. Üzerinde durdukları kıyı küçük sarı ve yeşil çakıllardan oluşmuştu - Muhtemelen fena halde değerli taşlar. Uzaktaki dağlar yumuşak ve lüle lüle görünüyordu, zirveleri ise kıpkırmızıydı. Yakında fırfırlı leylak renkli bir güneş şemsiyesi ile gümüş püsküllü ağır gümüş bir bahçe masası duruyordu.

Gökyüzünde kocaman bir yazı katalog numarasının yerini aldı. Şöyle diyordu yazıda, zevkleriniz ne olursa olsun, Magrathea size sunar. Bununla övünmeyiz. Çırılçıplak beşyüz kadın gökyüzünden paraşütlerle iniyordu. Bir anda manzara kayboldu ve kendilerini ineklerle dolu bir ilkbahar kır manzarasında buldular.

“Ah!” dedi Zaphod. “Beyinlerim!”

“Konuşmak istiyor musun?” dedi Ford.

“Evet, pekala,” dedi Zaphod ve her üçü de manzaralara aldırmandan oturdular.

“Şunu anladım,” dedi Zaphod “Beyinlerime her ne olduysa, ben yaptım onu. Öyle yaptım ki hükümetin tarama cihazları algılayamadı. Kendim dahi hiçbir şey bilmiyordum. Oldukça çılgın, değil mi?”

Diğer ikisi kafalarını sallayarak onayladılar.

“Şöyle düşündüm sonra, kimsenin Galaktik Hükümeti'nin. hattâ kendimin bile bildiğimi bilmesini istemeyeceğim kadar gizli şey ne olabilirdi? Bunun yanıtını bilemem. Bu çok açık. Ama birkaç şeyi bir araya getirdim, artık tahmin yürütebilirdim. Başkanlık yarışına ne zaman kalkıştım? Başkan Vooden Vranx'ın ölümünden kısa bir süre sonra. Vooden'i hazırlar mısın Ford?”

“Ya,” dedi Ford, “çocukken tanıştığımız şu adam, Arkturan kaptanı. Esaslı adamdı. Megaşilebine daldığında bize at kestanesi vermişti. Senin tanıştığı en akıl almaz velet olduğunu söylemişti.

“Nedir bütün bunlar?” dedi Tirillan.

“Tarih öncesi,” dedi Ford, “Betelquese’de birlikte, çocukken. Arkturan Megaşilepleri Galaktik Merkezi ile dış bölgeler arasındaki ağır mal ticaretinin büyük bir bölümünü yaparlar. Betelguse ticaret öncülerini pazar bulur, Arkturanlar da malları taşır. Dordellis savaşlarında kökleri kazınmadan önce uzay korsanları ile başları dertteydi. Megaşilepler Galaktik biliminin bildiği en müthiş savunma kalkanları ile donanmak zorundaydılar. Gerçekte kaba saba gemilerdi, irikıyım. Bir gezegen çevresinde yörüngedeyken güneş tutulmasına neden olabiliyorlardı.

“Bir gün, bizim küçük Zaphod birine saldırmaya karar verir. Stratosferde kullanılmak üzere tasarlanmış üç motorlu bir kaykay ile, tam bir çocuk.

Unutmuşum bunları, deli maymun işinden daha çılgıncaydı. Ben de onunla gittim çünkü yapamayacağına dair çok gizli biriktirdiğim bir para koymuştum ortaya, düzmece kanıtlarla geri dönmesini istemiyordum. Ne oldu peki? Güçlendirip bambaşka bir şeye dönüştürdüğü motorlu kaykaya binerek birkaç haftada üç-beş ışık yılı katedip nasıl yaptığımızı hâlâ anlayamadığım bir şekilde bir megaşilebe daldık, elimizde oyuncak tabancalarla köprüye gidip at kestaneleri istedik. Görülmedik çılgınca bir şey. Bir yıllık harçlığıma mal oldu. Ne için? At kestaneleri.”

“Kaptan gerçekten müthiş bir adamdı, Yooden Vranx,” dedi Zaphod. “Bize yiyecek ve içki verdi -Galaksi'nin oldukça garip yerlerinden- bir sürü de at kestanesi tabii ki, inanılmaz güzel vakit geçirdik. Sonra bizi geri ışınladı. Betelgeuse devlet hapisanesinin en yüksek güvenlik önlemleri olan kısmına. Sağlam adamdı. Sonradan Galaksi Başkanı oldu.

Zaphod durakladı.

Çevrelerindeki karanlık bir sis onları sararken fili andıran iri şekiller gölgeler içinde belli belirsiz sinsice geziniyorlardı. Hava zaman zaman birtakım hayali varlıkların diğer hayali varlıkları katlederken çıkardıkları sesler tarafından yırtılıyordu. Bu işten para kazanabildiklerine göre böyle şeylerden hoşlanan insanlar da var demekti.

“Ford,” dedi Zaphod sessizce.

“Evet?”

“Yooden ölmeden az önce beni görmeye geldi.”

“Ne? Bana hiç söylemedin.”

“Hayır.”

“Ne dedi? Seni niye görmek istedi?”

“Bana Altın Kalp’ten söz etti: Gemiye çalmam onun fikriydi.”

“Onun fikri mi?”

“Öyle,” dedi Zaphod, “çalmanın tek yolu da açılış törenine katılmaktı.”

Ford bir süre ağzı açık baktı ona, sonra kahkahalara boğuldu.

“Yani bana,” dedi, “yalnızca bu gemiyi çalmak için Galaksi Başkanı olmaya karar verdiğini mi söylemek istiyorsun?”

“Tam olarak öyle,” dedi Zaphod birçok insanın yumuşak duvarları olan bir odaya kapatılmasını sağlayabilecek bir sırtışıla.

“Ama neden?” dedi Ford. “Bu gemide ne var ki bu kadar meraklısın?”

“Bilmem,” dedi Zaphod, “eğer bu geminin neden bu kadar önemli olduğunu bilinçli olarak bilseydim beyin tarama cihazlarında görünürdü ve testleri asla geçemezdim. Sanırım Yooden bana şu anda hâlâ kilitli olan birçok şey anlattı.

“Yani gidip kendi beynini Yooden’in sana anlattıkları şeyler nedeniyle kurcaladığını mı düşünüyorsun?”

“Çok iyi sohbeti vardı.”

“Evet, ama eski dostum Zaphod, kendine göz kulak olmalısın

Zaphod omuz silkti.

“Yani, bütün bunlara neden olan şeyin hiçbir izi kalmamış mı?” diye sordu Ford.

Zaphod bunun üzerinde yoğunlaşarak düşündü, kafasından birtakım endişeler geçiyor gibiydi.

“Hayır,” dedi sonunda, “kendime sırlarımın hiçbirine girme izni vermiyorum hâlâ,” diye ekledi biraz daha düşünüp, “Bunu anlayabiliyorum. Ancak kendime zerre kadar güvenmiyorum.”

Bir an sonra katalogdaki en son gezegen de önlerinde yok oldu ve gerçek yaşama döndüler. Cam masalar ve tasarım ödülleriyle dolu peluşlarla kaplı bir bekleme odasındaydılar. Uzun boylu bir Magrathea’lı adam önlerinde duruyordu.

“Farder sizi şimdi kabul edecekler.” dedi.

“İşte öğrendin,” dedi Slartibartfast, çalışma odasındaki ürkünç karışıklığı bir parça düzene koymak için sağı solu ellemekteydi. Bir kağıt tomarının en üstündeki kağıdı aldı, koyabileceği bir yer aradı. Uygun bir yer bulamayıp eski yerine bırakmasıyla birlikte kağıt tomarı devrilip etrafa saçılıverdi.

“Derin Düşünce tasarladı dünyayı, biz inşa ettik onu ve siz de üzerinde yaşadınız.”

“Ve de Vagonlar gelip programın sona ermesinden beş dakika önce yok ettiler onu,” diye ekledi Arthur acıyla.

“Evet,” dedi yaşlı adam, umutsuzca odada göz gezdirmek için duraklayarak. “On milyon yıllık planlama ve emek böyle yok oldu gitti. On milyon yıl, Dünyalı... böylesi bir zaman süresini kavrayabiliyor musun? Bu zamanda bütün bir galaktik uygarlık beş kez tek bir solucandan türeyebilir. Hepsi gitti.” Durakladı.

“Bu sizin için yalnızca bürokrasi demek,” diye ekledi.

“Biliyor musun,” dedi Arthur düşünceli, “bütün bunlar birçok şeyi açıklıyor. Hayatım boyunca dünyada bir şeyler olduğu, büyük, hattâ uğursuz bir şeyler olduğu, ama kimsenin bana bundan söz etmediği gibi tuhaf ve anlaşılmaz bir hisle yaşadım.

“Hayır,” dedi yaşlı adam, “bu yalnızca tamamen normal bir paranoya. Evrendeki herkeste var bu.”

“Herkeste mi?” dedi Arthur. “Pekala, eğer herkeste varsa belki bir yararı vardır! Belki de bildik Evren’in dışında bir yerlerde...”

“Belki. Bize ne?” dedi Slartibartfast Arthur’u pek heyecanlandırmadan. “Belki de ben yaşlı ve yorgunum,” diye sürdürdü, “ama gerçekten neler olduğunu bulmanın olasılığı o denli anlamsızca uzak ki yapılacak tek şeyin kendini dinlemeyip bir şeylerle uğraşmak olduğunu düşünürüm her zaman. Bak bana: kıyıları tasarlarım. Norveç için aldığım bir ödülüm bile var.”

Bir döküntü yığınına eşeleyip Norveç’in bir maketi şeklinde dökülmüş üzerinde isminin kazılı olduğu büyük perspektif bir kütleyi çekip çıkardı.

“Bunun ne anlamı var?” dedi. “Benim yapamayacağım bir şey yok. Hayatım boyunca fiordlar yapıp durdum. Çabucak uçup giden bir an boyunca moda oldular ve ben önemli bir ödül aldım.”

Omuz silkerek elinde evirip çevirip ödülü, ve sonra rastgele atıverdi bir kenara, yumuşak bir yere düşmesi için özen göstererek.

“Bu yeni inşa edeceğimiz Dünya’da bana yapmak için Afrika’yı verdiler ve tabii ki yine her yerine fiordlar yapacağım çünkü bir kez sevmiş bulunuyorum onları ve ayrıca bunların bir kıtaya sevimli bir barok hissi verdiğini düşünecek kadar eski zevklerim var. Bana bunun ekvatora uygun olmadığını söylüyorlar. Ekvatora uygunlukmuş!” Boş bir kahkaha attı. “Ne değişir? Tabii ki bilim bazı muhteşem şeyler başardı, ama ben her gün mutlu olmayı çok daha fazla yeğlerim.”

“Öyle misiniz peki?”

“Hayır. İşte bu noktada çöküyor her şey.”

“Ne yazık,” dedi Arthur yakınlıkla. “Bunun dışında oldukça iyi bir yaşam tarzına benziyor oysa.”

Duvarda bir yerde küçük beyaz bir ışık yandı.

“Gel,” dedi Slartibartfast, “farelerle tanışacaksın. Gezegene gelişiniz hatırı sayılır bir heyecana neden oldu. Duyduğuma göre Evren’in tarihindeki üçüncü en olanaksız olay olarak karşılandı.”

“İlk ikisi neydi?”

“Ah, muhtemelen yalnızca rastlantılar,” dedi Slartibartfast umursamadan. Kapıyı açıp Arthur’un gelmesini bekledi. Arthur çevresine bir kez daha bakındı, sonra da kendisine, Perşembe sabahı çamurda yattığı terli darmadağınık giysileri üzerindeydi.

“Yaşam tarzımla ilgili müthiş dertlerim var,” diye söylendi kendi kendine.

“Efendim?” dedi yaşlı adam yumuşakça.

“Oh, yok bir şey,” dedi Arthur, “yalnızca şaka.”

Dikkatsiz sözlerin hayatlara malolduğu bilinir, ama bu sorunun ciddiyetine yine de gereken önem verilmez.

Örneğin Arthur “Yaşam tarzımla ilgili müthiş dertlerim var,” dediği anda uzay-zamanın sürekli dokusunda açılan garip bir kurt yeniği bu sözleri zamanın çok çok gerisine, uzayın neredeyse sonsuz uçlarına, tuhaf ve savaştı varlıkların korkunç bir yıldızlararası savaşın kıyısında dengede durdukları uzak bir Galaksi’ye taşıdı.

İki rakip lider son kez görüşüyordu.

Görüşme masasında ürkütücü bir sessizlik egemendi. VI’hurgların komutanı, mücevherlerle bezeli siyah savaş giysileri içinde ihtişamlı oturuyor ve karşısında yeşil, hoş kokulu bir sis bulutu içinde oturan düşmanına tepeden bakıyordu. Düşman komutan G’Gugvuntt’ta yanında, besili ve korkunç silahlarla donatılmış bir milyon yıldız savaştısı, komutanlarının tek bir işaretiyle ölüm kasmaya hazır bekliyordu. Çatışma konusu VI’hurgların komutanının, G’Guvuntt’tan annesine ilişkin söylediği ileri geri sözleri, geri almasını istemesiydi.

Yaratık kavurucu hastalıklı buharı içinde kımıldandı, tam o anda Yaşam tarzımla ilgili müthiş dertlerim var sözleri toplantı masası üzerinde esti. Ne yazık ki, VI’hurg dilinde bu akla gelebilecek en ağır küfürdü ve artık yüzyıllar boyu sürecekt korkunç bir savaşın başlamasını engelleyebilecek herhangi bir şey yoktu.

Sonunda binlerce yıl süren savaşın ardından Galaksi’lerinin büyük bir kısmı yok olduktan sonra, aslında herşeyin korkunç bir hata olduğu anlaşıldı, böylece iki düşman savaş filosu geriye kalan birkaç sorunu da savaşa yol açan lafın kaynağı olduğu anlaşılan bizim Galaksi’imize bir saldırı düzenlemek amacıyla aralarında çözümler.

Binlerce yıl daha dev savaş gemileri uzayın ücra boş köşelerinden kalkıp rastgeldikleri ilk gezegene çılgınlık atarak dalışa geçtiler -bu gezegen Dünya idi- ama boyutlar ile ilgili korkunç bir hesap hatası nedeniyle bütün savaş Filosunu küçük bir köpek yanlışlıkla yutuverdi. Evrenin tarihindeki neden ve sonucun karşılıklı karmaşık etkileşimini inceleyenler bu tür şeylerin her zaman olageldiğini, ancak bunu önleyecek gücümüzün olmadığını söylerler.

“Na’apalım, hayat bu,” derler.

Kısa bir uzay aracı yolculuğu Arthur ve Yaşlı Magrathea'lıyı bir kapıya ulaştırdı. Araçtan çıkıp kapıdan geçerek cam masalar ve perspleks ödüllere dolu bir bekleme odasına ulaştılar. Hemen hemen aynı anda odanın diğer tarafındaki kapının üzerinde bir ışık yandı ve içeri girdiler.

“Arthur! Emniyettesin!” diye bağırdı bir ses.

“Öyle miyim sahi?” dedi Arthur, çok şaşırılmıştı. “Ha, iyi öyleyse.”

Işık oldukça göz alıcıydı, bu yüzden egzotik sofralar, tuhaf etler ve acı meyvelerle donanmış geniş bir masanın çevresinde oturan Ford, Trillian ve Zaphod'u görebilmesi biraz zaman aldı. Tıkınıyorlardı.

“Neler oldu size?” diye sordu Arthur.

“İşte,” dedi Zaphod, bir elindeki pirzolayı kemirirken. “Genel olarak oldukça tuhaf olan ev sahiplerimiz kafalarımızı şişirdiler, beyinlerimize zapping yaptılar, ve şimdi de bunları telafi etmek için harika bir yemek veriyorlar. İşte,” dedi kötü kokulu bir parça eti bir kaseden alırken, “biraz Vegan Gergedanı pirzolası yeseydin. Eğer böyle şeylerden hoşlanıyorsan çok lezzetlidir.”

“Ev sahipleri mi?” dedi Arthur. “Hangi ev sahipleri? Etrafta hiç...”

Küçük bir ses, “Yemeğe hoş geldin, Dünyalı yaratık.” dedi.

Arthur etrafına bakıp birden bir çığlık attı.

“Öğk!” dedi. “Masada fare var!”

Herkes gözlerini dikip Arthur'a bakarken huzursuz bir sessizlik egemen oldu. Masada viski bardağına benzeyen şeylerin içinde oturan iki beyaz fareye bakmakla meşguldü o. Sessizliği farkedip etrafındaki insanların yüzlerine baktı.

“Oh!” dedi, aniden durumu kavrayarak “Oh, afedersiniz, buna hiç hazır değildim...”

“Seni tanıştırayım,” dedi Trillian. “Arthur. bu Benjy fare.”

“Selam,” dedi farelerden biri. Bıyıkları viski bardağı şeklindeki zımbırtının içindeki dokunmatik panel olması gereken bir şeye dokununca panel hafifçe öne doğru kıtıldı.

“Ve bu da Frankie fare.”

Diğer, fare şöyle dedi. “Tanıştığımıza menun oldum,” ve o da aynı hareketi yaptı.

Arthur ağzı açık bakıyordu.

“Ama bunlar...”

“Evet,” dedi Trillian, “bunlar Dünya'dan birlikte getirdiğim fareler.”

Trillian'ın gözlerinin içine bakan Arthur kabullenme anlamında küçücük bir omuz silkme hareketi görür gibi oldu.

“Şu Arcturan Megaeşek kebabı kasesini uzatır mısın bana?” dedi Trillian.

Slartibartfast nazikçe öksürdü.

“Eee, afedersiniz,” dedi.

“Evet, teşekkürler Slartibartfast,” dedi Benjy fare keskince, “çıkarabilirsin.”

“Ne? Oh... eee, pekala,” dedi yaşlı adam, biraz şaşırılmış olarak, “Ben de gidip fiordlarımla ilgileneyim bari.”

“Ah, aslında buna gerek kalmadı,” dedi Frankie fare “Yeni Dünya’ya ihtiyacımız olmayacmış gibi görünüyor.” Küçük pembe gözlerini fır fır döndürdü: “Yok edilmeden birkaç saniye öncesine dek orada bulunmuş olan gezegenin bir yerlisini bulduğumuz şu anda artık gereksiz.”

“Ne?” diye bağırdı Slartibartfast, soluksuz olarak. “Bunu söylemeye hakkınız yok! Afrika’ya yerleştirmek için bin tane buzul kütleli oluşturdum.”

“Belki de onları yerlerinden sökmeden önce kısa bir kayak tatili yapabilirsin,” dedi Frankie kırıcı bir tonla. “Kayak tatili!” diye bağırdı yaşlı adam. “Bu buzullar sanat eseri! Göz alıcı oyma şekiller, yükseklerde süzülen buzdan doruklar, krallara layık derin çatlaklar! Bu yüksek sanat eseri üzerinde kayak yapmak dinime küfretmek gibi bir şey olur”

“Teşekkürler Slartibartfast,” dedi Benjy kesinlikle. “Hepsi bu kadar.”

“Evet efendim,” dedi soğukça yaşlı adam, “çok teşekkür ederim. Peki, hoşçakal Dünyalı,” dedi Arthur'a, “umarım yaşam tarzın yoluna girer.”

Odadakilerin geri kalanına belirgin bir selam verdikten sonra döndü ve üzgün üzgün dışarı çıktı.

Arthur ne diyeceğini bilemeden arkasından baktı.

“Şimdi,” dedi Benjy fare, “işimize bakalım.”

Ford ve Zaphod kadehlerini tokuşturdular.

“İşimize!” dediler.

“Pardon?” dedi Benjy.

Ford çevresine bakındı.

“Afedersiniz, kadeh kaldırıyoruz sanmıştım.”

İki fare sabırsızca cam araçlarının içinde koşuşturdular. Sonunda kendilerini topladılar, Benjy öne uzanıp Arthur'a seslendi.

“Şimdi, Dünyalı,” dedi, “bulduğumuz durum şu. Bildiğin gibi aşağı yukarı son on milyon yıldır şu Yüce Soru denen acaip şeyi bulmak için gezegeninizi yönetiyoruz.”

“Neden?” dedi Arthur keskince.

“Yo olmaz, bunu daha önce düşündük,” dedi Frankie araya girerek, “ama yanıtı uymuyor. Nedeni Kırkiki gördün mü olmadı.”

“Hayır,” dedi Arthur, “demek istediğim bunu niye yapıyordunuz?”

“Ha anladım,” dedi Frankie. “Evet, sanırım yalnızca alışkanlık, acımasızca içten söylemek gerekirse. Ve aşağı yukarı işin özü de burada yatıyor -gırtlığımızı dek hasta etti bu iş bizi, ve bu kahrolası Vogonlar yüzünden her şeye yeniden başlama olasılığı açıkça söylemek gerekirse sinir krizleri geçiriyor bana, anlatabiliyor muyum? Benjy ve benim işimizi çabuk bitirip gezegeni kısa bir tatil için erken terketmemiz tam anlamıyla bir şanstı, böylece

arkadaşlarınızın yardımıyla Magrathea'ya kadar gelebildik.”

“Magrathea kendi boyutumuzda bir geçittir,” diye belirtti Benjy.

“O zaman,” diye sürdürdü sıçangil meslektaşı, “kendi boyutumuzda 5 boyutlu bir gösteri ve eğitim dizisi yapmak üzere müthiş yağlı bir kontrat teklifi almıştık, bunu kapmayı çok istiyorduk.”

“Ben de olsam öyle yapardım, sen yapmaz mıydin Ford? dedi Zaphod yanıt bekleyerek.

“Ha, evet,” dedi Ford, “atlardım üzerine, ok gibi”

Arthur bunun nereye varacağını merak ederek ona baktı.

“Ama görüyorsunuz ki önce sonuca ihtiyacımız var,” dedi Frankie, “yani hâlâ şu veya bu şekilde Nihai Soru'ya ihtiyacımız var demek istiyorum.”

Zaphod Arthur'a doğru eğildi.

“Görüyorsun,” dedi, “yalnızca çok sakın görünerek stüdyoda oturup da Yaşam Evren ve Her şey'in yanıtını bildiklerini söyleyip sonunda da bunun aslında Kırkiki olduğunu açıklarlarsa gösteri çok kısa sürer. Gerisi yok, görüyorsun.”

“Kulağa hoş gelen bir şeyler gerekli bize,” dedi Benjy'.

“Kulağa hoş gelen bir şeyler mi?” diye bağırdı Arthur. “Kulağa hoş gelen bir Nihai Soru mu? İki fareden mi?”

Fareler öfkelendi.

“Pekala, yani idealizme evet, saf araştırmamanın asaletine evet, bütün şekilleriyle gerçeğin izini sürmeye evet, ama korkarım bir noktada asıl gerçeğin, Evren'in çok boyutlu sonsuzluğunun neredeyse tamamıyla bir avuç manyak tarafından yönetilip yönetilmediği gerçeğinin varlığından kuşku duyuyorsun. Ve iş bunu bulmak için bir diğer on milyon yıl harcamak ve diğer tarafta parayı alıp kaçmak arasında bir seçim yapmaya gelince kendi hesabıma sporu seçerim,” dedi Frankie.

“Ama...” diye umutsuzca başlayacak oldu Arthur.

“Hey, dinle önce Dünyalı,” diye sözünü kesti Zaphod.

“Bu bilgisayar matrisinin son kuşak ürünlerindensin, tamam mı, gezegenin yok olana kadar da oradaydın değil mi?”

“Eem...”

“Yani beynin bu muazzam bilgisayar tasarımının organik bir parçasıydı,” dedi Ford gayet akli başında olduğunu düşünerek.

“Doğru mu?” dedi Zaphod.

“Pekala,” dedi Arthur endişeyle. Kendini hiçbir zaman bir şeyin organik bir parçası olarak hissettiğini hatırlamıyordu. Bunu her zaman sorunlarından biri olarak görmüştü.

“Diğer bir deyişle dedi Benjy, tuhaf küçük aracını Arthur'un üzerine sürerek, “sorunun yapısının beyninin yapısına kodlanmış olması kuvvetle muhtemel, onu senden satın almak istiyoruz.”

“Neyi, soruyu mu?” dedi Arthur.

“Evet,” dedi Ford ve Trillian.

“Bir sürü para,” dedi Zaphod.

“Hayır, hayır,” dedi Frankie, “satın almak istediğimiz şey beynin kendisi.”

“Ne!”

“Kim kaçırmak ister ki? diye sordu Benjy.

“Beynini elektronik olarak okuyabileceğinizi söylüyorsunuz sanmıştım,” diye çıkıştı Ford.

“Ah elbette,” dedi Frankie, “ama önce onu dışarı çıkarmalıyız. Hazırlanması gerek.”

“İşlemden geçmeli,” dedi Benjy.

“Doğranmış olarak.”

“Sağ olun” diye bağırdı Arthur, iskemlesini devirip korkuyla masadan uzaklaşırken.

“Her zaman yenisi takılabilir” dedi Benjy akıllıca, “eğer sizin için gerçekten önemliyse.”

“Evet, elektronik bir beyin,” dedi Frankie, “basit bir tane yeterli olur.”

“Basit bir tane!” diye feryat etti Arthur.

“Evet,” dedi Zaphod kötü kötü sırtarak, “yalnızca Ne ve Anlayamadım ve Çay Ne

Tarafta? demek için programlamanız gerekir, kim ayırdedebilir ki?”

“Ne?” diye bağırdı Arthur, daha da gerileyerek.

“Anladınız mı şimdi ne demek istediğimi?” dedi Zaphod ve o anda Trillian’ın yaptığı bir

şey yüzünden acıyla haykırdı.

“Ben ayırdedebilirim farkı,” dedi Arthur.

“Hayır ayırdedemezsin,” dedi Frankie fare, “farketmemek üzere programlanmış

olacaksın.”

Ford kapıya doğru ilerledi.

“Bakın, özür dilerim eski dostum fareler,” dedi. “Sizinle bir işimiz kaldığını sanmıyorum.”

“İş yapmak zorunda olduğumuzu düşünmeye yeğleriz,” dedi koro halinde fareler, ısıklık

şeklindeki seslerindeki bütün çekiciliği bir anda yitirmiş olarak. Küçük tiz bir çığlıkla fareler

cam araçları ile masadan havalanıp iyice gerileyip kör bir köşeye büsbütün sıkışıp

büzüşmüş ne bir şey yapabilecek ne de düşünebilecek durumda olan Arthur’a doğru

süzüldüler. Trillian onu kolundan tutmuş bütün gücüyle Ford ve Zaphod’un açmak için

çabaladıkları kapıya doğru sürüklemeye çalışıyordu. Arthur tepesinde uçan kemirgenlerce

hipnotize edilmiş gibiydi.

Trillian ona bağıyor, o ise ağzı açık bakıyordu. Son bir hamle ile kapıyı açtı Ford ile

Zaphod. Kapının öbür yanında yalnızca Magrathea’nın irikiyim ayak takımı izlenimi bırakan

küçük bir grup çirkin adam duruyordu. Çirkin olan yalnızca kendileri değildi, ellerindeki tıp

aletleri de güzel olmaktan çok uzaktı. Saldırdılar.

Yani Arthur’un kafatası kesilip açılmak üzereydi, Trillian ona yardım edemiyordu, Ford ve

Zaphod’un üzerine kendilerinden daha iri ağır silahlarla donanmış bir haydutlar takımı

çullanmak üzereydi. Yine da tam o anda gezegendeki her alarm cihazının kulakların zarını patlatan bir şamata ile çalmaya başlaması olağanüstü bir şanstı.

“Acil durum, acil durum” diye inledi Magrathea'nın her yanındaki sirenler “Gezegene düşman gemisi indi. Silahlı yabancılar bölüm 8A 'da. Savunma istasyonları, savunma istasyonları!”

Yere düşüp kırılan cam araçlarının parçaları arasında dolaşan fareler öfkeyle havayı kokladılar.

“Lanet olsun,” diye söyledi Frankie fare, “bütün bu şamata bir kilo Dünyalı beyni için.” Parlayan pembe gözleri ve statik elektrikten dimdik olmuş yumuşak beyaz tüyleri ile oradan oraya koşturuyordu.

“Şu anda yapabileceğimiz yegane şey,” dedi Benjy yere çömelip düşünceli düşünceli bıyıklarını çekiştirirken, “uğraşıp bir soru uydurmak, makul görünen bir şey keşfetmek.”

“Zor,” dedi Frankie. Düşündü. “Hem sarı hem de tehlikeli olan şey nedir?Ne dersin? Benjy bunu bir süre tarttı.

“Yo, iyi değil,” dedi. “Yanıta uymuyor.”

Birkaç saniye sessizliğe gömüldüler.

“Tamam,” dedi Benjy. “Altıyla yediyi çarparsak ne çıkar.”

“Hayır, hayır, çok klişe çok basit,” dedi Frankie, “bahisçilerin ihtiyacını karşılamaz.”

Tekrar düşündüler.

Frankie şöyle dedi: “İşte sana bir fikir. Kaç tane yoldan geçmedi bir adam'V

“Hah!” dedi Benjy. “İşte gelecek vaaden bir som!”

Cümleyi ağzında biraz evirip çevirdi. “Evet,” dedi, “bu mükemmel! İnsanı anlama bağlamaksızın çok anlamlı duruyor. Kaç yol yürümeli bir adam? Kırkiki. Mükemmel, mükemmel, bu onları kandırır. Frankie, bebeğim, oldu bu iş!”

Heyecanla coşkulu bir dansa başladılar. Yakınlarında yerde bazı tasarım ödülleriyle kafalarına vurularak bayıltılmış birkaç çirkin adam yatıyordu. Yarım mil uzakta dört gölge bir koridorda çıkış yolu aranarak koşuyordu. Geniş bir bilgisayar bölmesine ulaştılar. Telaşla çevrelerine bakındılar.

“Hangi yöne sence Zaphod?” dedi Ford.

“Rastgele bir atışla, buradan gidelim derim,” dedi Zaphod, sağdaki bir bilgisayar konsoluya duvar arasındaki geçide koşacak. Diğerleri de, ardından henüz koşmaya başlamıştı ki birkaç santim önünde patlayarak arabölmenin bir bölümünü yıkan Öldür-Matik

silahının mermisince yayılan enerji Zaphod'u durdurdu.

Hoporlerden çıkan ses çevrelerinde yankılandı. "Tamam Beeblebrox. olduğun yerde kal. Çevren sarıldı."

"Aynasızlar!" diye fısıldadı Zaphod, sürünerek ilerlerken. "Sen bir tahminde bulunmak istemez misin Ford?"

"Tamam, buradan," dedi Ford ve dördü de iki bilgisayar konsolu arasındaki geçide koştular.

Geçidin öbür yanında tepeden tırnağa silahlanmış uzay elbiseli bir şekil elindeki ölümcül Öldür-Matik silah sallıyordu onlara.

"Seni vurmak istemeyiz Beeblebrox!" diye bağırdı şekil.

"Bana uyar!" diye bağırdı geriye Zaphod ve iki veri işleme birimi arasındaki geniş açıklığa daldı.

Diğerleri de onun ardından dümen kırdılar.

"İki kişiler," dedi Trillian. "Köşeye kısıtırıldık"

Büyük bir bilgisayar veri bankası ile duvar arasındaki bir köşeye sıkışmışlardı.

Soluklarını tutup beklediler.

Ansızın iki aynasızın aynı anda üzerlerine ateş aç; masıyla hava enerji toplarıyla patladı.

"Hey, bize ateş ediyorlar," dedi Arthur, sıkıca tortop olmuş halde. "Bunu yapmayı istemiyorlar sanıyordum."

"Evet, ben de öyle dediklerini sanıyorum," diye katıldı Ford.

Zaphod tehlikeyi göze alıp kafasını çıkardı.

"Hey," dedi, "bize ateş etmek istemediğinizi söylediğiniz sandım!" ve yine daldı aşağı.

Beklediler.

Bir an sonra bir ses yanıtladı, "Aynasız olmak kolay değil"

"Ne diyor?" diye fısıldadı Ford şaşırarak.

"Aynasız olmak kolay değil diyor."

"Ama bu kesinlikle onun sorunu, öyle değil mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum."

Ford bağırdı, "Hey, dinleyin beni! Zaten başımızda bize ateş açan sizin gibi bir bela varken bir de kendi dertlerinizi bize yansıtmaktan kaçınırsanız hepimiz için işin altından kalkmak daha kolay olacak!"

Yeni bir duraklama ve yine hoparlör.

"Şimdi buraya bak arkadaş," dedi hoparlördeki sesi, "sağır kıt zekalı, habire tetiğe asılan, kısa saçlı küçük domuz gözlü, konuşmayı bilmeyen moranlar yok karşınızda, biz, başka koşullarda tanışmış olsaydınız muhtemelen oldukça sevimli bulacağınız iki zeki delikanlıyız. Ben bildiğiniz aynasızlar gibi etrafta insanlara rastgele atep edip sonra da pis uzay devriyesi barlarında yüksekten atıp tutmuyorum! Etrafta insanlara rastgele ateş edip sonra kız

arkadaşıma saatlerce dert yanıyorum!

“Ben de roman yazıyorum!” diye seslendi diğer aynasız.

“Ama hiçbirini henüz yayımlamadılar, yani sizi uyarmam yerinde olur, kafam çok ama çooooook bozuk”

Ford’un gözleri yuvalarından fırlamıştı. “Kim bu herifler?” dedi.

“Ne bileyim,” dedi Zaphod, “sanırım ateş etmeleri daha iyiydi,”

“Şimdi sessizce geliyor musunuz,” diye bağırdı yine aynasızlardan biri, “yoksa sizi uçurmamızı mı bekleyeceksiniz?”

“Siz hangisini yeğlersiniz?” diye bağırdı Ford.

Bir bilisaniye sonra Öldür-Matik mermileri birbiri ardına önlerindeki bilgisayar konsoluna yağmaya başlayınca çevrelerindeki hava yine enerji doldu. Ateş saniyeler boyu katlanılmaz bir yoğunlukla sürdü. Durduğunda, yankılar da susana dek sessizliğe yakın birkaç saniye geçti.

“Hâlâ orada mısınız?” diye bağırdı aynasızlardan biri.

“Evet,” diye karşılık verdiler.

“Bunu yapmak hiç hoşumuza gitmiyor,” diye bağırdı öbür aynasız.

“Farkındayız,” diye bağırdı Ford.

“Şimdi beni dinle, Beeblebrox, ve de iyice dinlemen iyi olur!”

“Neden?” diye karşılık verdi Zaphod.

“Çünkü,” diye bağırdı aynasız, “çok zekice, oldukça ilginç ve insancıl olacak! Şimdi... ya hemen teslim olur ve sizi azıcık pataklamamıza izin verirsiniz, ama çok da değil çünkü gereksiz şiddete kesinlikle karşıyız, ya da bu gezegeni ve yolda karşımıza çıkan bir ikisini daha havaya uçururuz.

“Ama bu çılgınlık!” diye bağırdı Trillian. “Bunu yapamazsınız!”

“Evet, yaparız,” diye bağırdı aynasız, “yapamaz mıyız?” diye sordu yanındakine.

“Tabii, evet, yapmalıyız, hiç şüphe yok buna,” dedi öbürü.

“Ama neden?” diye sordu Trillian.

“Çünkü duyarlılık ve bunun gibi şeylerden haberdar aydın liberal bir aynasız olsanız da yapmanız gereken şeyler vardır!”

“Bu heriflere inanmıyorum,” diye mırıldandı Ford kafasını sallayarak.

Aynasızlardan biri diğerine bağırdı. “Biraz daha ateş açsak mı onlara?”

“Evet, neden olmasın?”

Yeniden yaylım ateşine başladılar. Isı ve gürültü oldukça fantastikti. Bilgisayar konsolu yavaş yavaş dökülmeye başlamıştı. Ön tarafın tamamına yakını erimiş, koyu metal derecikler oluşturarak oturdukları yere doğru döne döne akıyordu. Birbirlerine daha çok sokulup ateşin sona ermesini beklemeye başladılar.

Ama sonu gelmedi, en azından bir süre için. Ateş aniden durduğunda çevreyi saran sessizlik birtakım tuhaf gürültüler ve düşme gürültüleriyle bölündü. Dörtü birbirlerine baktılar.

“Ne oldu?” dedi Arthur.

“Durdular,” dedi Zaphod omuz silkerek.

“Neden?”

“Nereden bileyim, gidip kendilerine sor istersen.” “Yo...”

Beklediler.

“Alo?” diye seslendi Ford.

Yanıt yok.

“Çok sıkıcı.”

“Belki de bir tuzaktır.”

“O kadar zeki değiller.”

“O düşme sesleri neydi peki?”

“Bilmem.”

Birkaç saniye daha beklediler.

“Tamam,” dedi Ford, “gidip bir bakacağım.” Diğerlerine baktı birer birer.

“Hiç kimse, Hayır gidemezsin, ben gideceğim demeyecek mi?”

Herkes başını salladı.

“Peki o zaman.” dedi ve ayağa kalktı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Ardından, birkaç saniye daha hiçbir şey olmadı yine. Ford yanan bilgisayardan tüten koyu dumanın ardından bakındı. İhtiyatla ortaya çıktı. Hâlâ hiçbir şey olmuyordu.

Yirmi metre ötede dumanın içinden aynasızlardan birinin uzay elbiseli bulanık şeklini görebiliyordu. Yerde buruşuk bir yığın halinde yatıyordu. Diğer yönde, yirmi metre ötede ikinci adam yatıyordu. Görünürde başka kimsecikler yoktu. Bu çok tuhaf olay Ford'u şaşırttı.

Yavaşça, sinirli sinirli ilkinе yöneldi. Yaklaştığında gövde kesinlikle hareketsizdi, ona ulaşip ayağını parmağından sarkmakta olan Öldür-Matik silahının üzerine koyduğunda da kesinlikle hareketsizdi. Uzanıp silahı yerden aldı, hiçbir dirençle karşılaşmamıştı.

Aynasız apaçık ölüydü:

Çabuk bir inceleme onun Blaygulon Kappa'dan olduğunu ortaya koydu - metan soluyan bir varlık biçimi, Magrathea'nın ince oksijen atmosferinde yaşaması uzay elbisesiyle sağlanıyordu.

Sırt çantasındaki küçük yaşam desteği sistemi bilgisayarı beklenmedik bir şekilde parçalanmış gibiydi. Ford hatırı sayılır bir şaşkınlıkla dürtükledi aleti. Bu minyatür elbise bilgisayarları genellikle gemideki ana bilgisayarın tam bir kopyasını içerirler ve ona ethaaltı ile doğrudan bağlıdırlar. Böyle bir sistem hepten oluşacak bir bağlantı arızası dışında -bu şimdiye kadar hiç duyulmamış bir şeydi- her durumda kusursuz çalışırdı.

Yüzükoyun yatan diğer şekle koştuğunda onun başına da, muhtemelen aynı anda, tamamıyla aynı olanaksız şeyin gelmiş olduğunu gördü.

Bakmaları için diğerlerini de çağırdı. Geldiler, şaşkınlığını paylaştılar, ama merakını değil.

"Hadi çikalım şu delikten," dedi Zaphod. "Aradığım şey herneyse, burada olsa bile artık istemiyorum onu. İkinci Öldür-Matik silahını aldı, tamamıyla zararsız bir-muhasebe bilgisayarına ateş etti ve diğerlerinin önünde koridorlardan birine doğru koştu. Birkaç metre ötede durmakta olan bir uzayaracına tosluyordu az daha.

Araç boştu, ama Arthur onun Slartibartfast'ın aracı olduğunu anladı. Karmaşık kullanma panelinde ona bir not bırakılmıştı. Notun üzerine çizilmiş bir ok kontrol düğmelerinden birini işaret ediyordu. Şöyle diyordu notta. Galiba en yisi bu düğmeye basmalı..

Uzayaracı R17'nin üstünde bir hızla çelik tünelden geçerek atan şafakla aydınlanan gezegenin yüzeyine çıktı. Soluk gri ışıklar gezegenin yüzeyinde donuklaşıyordu.

R beden ve ruh sağlığına ve diyelim beş dakikadan daha fazla geç kalmamak gibi etkenlere bağlı akla uygun bir yolculuk hızı olarak tanımlanır. Yani açıkçası, koşullara bağlı olarak hemen hemen sonsuz değişken bir değerdir. Çünkü ilk iki değer yalnızca mutlak olarak alınan hızla değil, üçüncü etmenin bilincinde olmakla da değişir. Akliselikle ele alınmadığında bu denklem hatırı sayılır gerilim, ülser ve hattâ ölüme bile neden olabilir.

R17 sabit bir hız değildi, ama çok hızlı olduğu açıktı.

Uzay aracı kendini R17 ve üzeri hızlarla fırlatıp donmuş yüzeyde beyazlamış bir kemik gibi çıplak duran ve geldiklerini gördüğünde, muhtemelen kendi çıkarı uğruna onlara doğru atılmaya kalkışan Altın Kalp'in yanına indirdi onları.

Ürpererek, dördü de durup gemiye baktılar. Yanında başka bir gemi vardı. Bu Blagulan Kappa polis aracıydı, yusuvarlak köpekbalığı benzeri bir alet, kirli yeşil renkte, üzerinde şablonla yazılmış değişik boyutlarda düşmanlık kusan yazılar vardı. Harfler dönüp de bakanlara geminin nereden geldiğini, polislin hangi kısmına bağlı olduğunu ve güç girişinin nerede olduğunu söylüyordu.

İki kişilik mürettebatı o anda yerin kilometrelerce altındaki duman dolu bir odada boğulmuş yatan bir gemi için bile fazla doğadışı bir karanlık ve sessizlik içindeydi. Bu ölümün ancak hissedilebilen ama açıklanıp betimlenmesi olanaksız garip yüzüydü. Ford bunu hissedebiliyordu ve çok garip buluyordu -bir gemi iki polis aynı anda ölmüş gibiydiler. Oysa Evrende işlerin böyle yürümediğini deneyimleriyle öğrenmişti. Diğer üçü de bunu hissediyordu, ama keskin soğuğu daha da çok hissediyorlardı ve bu yüzden akut bir meraksızlık krizine tutulup aceleyle Altın Kalp'e girdiler.

Ford orada kalıp Blagulon gemisin incelemey gitti. Yürürken az daha soğuk tozda yüzükoyun yatan hareketsiz çelik bir gövdeye basıyordu..

“Marvin!” diye haykırdı. “Ne yapıyorsun?”

“Benimle ilgilenmek zorunda hissetme kendini lütfen,” dedi boğuk bir vızıltıyla.

“Fakat nasılsın metal adam?” diye sordu Ford.

“Büyük çöküntü içinde.”

“Ne oldu burada?”

“Bilmiyorum.” dedi Marvin. “hiç girmedim oraya.”

“Neden,” dedi Ford yanına çömelip ürpererek, “tozun üzerinde yüzükoyun yatıyorsun?”

“Sefil olmanın çok etkin bir yolu,” dedi Marvin. “Benimle konuşmak istiyormuş gibi yapma, benden nefret ettiğini biliyorum.”

“Hayır etmiyorum.”

“Evet ediyorsun, herkes ediyor. Bu Evrenin görünüşünün bir parçası. Yalnızca birileriyle konuşmam gerekli ama konuştuğumda herkes benden nefret etmeye başlıyor. Robotlar bile nefret ediyor benden. Eğer beni görmezden gelersen buradan çekip gidebilirim.”

Bir kaldıraç hareketiyle kendini ayağı dikerek kararlı biçimde yüzü ters yöne dönük durdu.

“Bu gemi nefret ediyor benden,” dedi kederli bir şekilde polis aracını kastederek.

“Bu gemi mi?” dedi Ford ani bir heyecanla. “Ne oldu ona? Biliyor musun?”

“Benden nefret etti çünkü konuştum onunla.” “Konuştum mu onunla?” diye haykırdı Ford. “Ne demek onunla konuştum?”

“Basit. Çok sıkkındım ve çökmüştüm. Ben de gidip kendimi geminin dış bilgisayar bağlantısına taktım. Bilgisayarla uzun uzun konuşup ona Evren üzerine görüşlerimi açıkladım,” dedi Marvin.

“Sonra en oldu?” diye üsteledi Ford.

“İntihar etti,” dedikten sonra geniş adımlarla Altıncakalp’e doğru yürüdü Marvin.

O gece, Altın Kalp kendisiyle Atbaşı Nebulası arasına birkaç ışık yılı eklemekle meşgulken, Zaphod köprüdeki küçük palmiye ağacının altına uzanmış kütleli Pan Galaktik Gargara Bombalarla beynine bir şekil vermeye çalışıyordu; Ford ile Trillian ise bir kenarda oturmuş hayat ve ondan kaynaklanan olayları tartışıyorlardı; Arthur ise yatağında Ford'un Her Otostopçunun Galaksi Rehberi'ni karıştırıyordu. Burada yaşamak zorunda olduğuma göre, hakkında birşeyler öğrenmeye başlamam iyi olur diye düşünüyordu.

Şu maddeye rastladı. Şöyle diyordu: "Belli başlı her Galaktik Uygarlığın tarihi iic ayrı ve belirgin aşamadan geçmek zorundadır. Yaşamayı Sürdürme, Sorgulama ve Bilgelik, diğer bir deyişle Nasıl, Niçin ve Nerede aşamaları.

"Örneğin, ilk aşama şu soru ile tanımlanabilir, Nasıl Yiyebiliriz? İkinci aşama Niçin yiyoruz? ve üçüncü aşama ise öğlene nerede yiyelim?"

Geminin iç haberleşme cihazı çalmadan önce buraya kadar gelmişti.

"Hey Dünyalı? Aç mısın evlat?" dedi Zaphod'un sesi.

"Eee, öyle gibi, biraz atıştırabilirim belki," dedi Arthur.

"Tamam canım, sıkı dur," dedi Zaphod. "Evrenin Ucundaki Restoran'da ayaküstü bir şeyler atıştıracağız."